

СВЕТОВЕН ТРИЛЪР

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ПЛЕЯДА

ДЖАК ХИГГИНС

МИШЕНА БЕЛИЯТ ДОМ

ДЖАК ХИГИНС
МИШЕНА
БЕЛИЯТ ДОМ

Превод: Весела Еленкова, Николай Николов, Петър Нинов

chitanka.info

В Министерството на отбраната в Лондон Фъргюсън тъкмо затвори червения секретен телефон и натисна бутона на интеркома.

След миг в кабинета влязоха Дилън и Хана Бърнстейн.

— Говорих с Блейк Джонсън. Ще бъде в хотел „Европа“ вдругиден и ще се регистрира под името Томи Макгуайър. Вие ще заминете при него.

— С какви подкрепления ще разполагаме, сър?

— Вие сте подкрепленията, главен инспектор. Не искам да намесвам ирландската полиция, нито пък военното разузнаване от Лисбърн. Там дори чистачките са националистки. Новините се разнасят светкавично. Вие, Дилън и Блейк Джонсън ще трябва да се справите сами. Необходими са ви само белезници.

— Можете да смятате задачата за изпълнена, господин генерал.

— Гарантираш ли?

— Сигурна работа, както че ковчегът има капак.

Някой избива членовете на група, подвизаваща се под названието „Синовете на Ерин“. Министър-председателят на Великобритания има сериозно основание за безпокойство — престъпленията могат да доведат до падането на правителствата в САЩ и в родината му. Единственият, който може да спре неизвестния убиец, е Шон Дилън — някогашен терорист, който сега работи за премиера.

Но може би е прекалено късно.

Защото в Манхатън една жена вече е започнала да отмъщава.

Благодаря за идеята на тъща ми Сали Палмър

ПРОЛОГ НЮ ЙОРК

Пронизващият източен вятър, който носеше дъжд и лапавица на Парк авеню, придаваше на Манхатън характерния отблъскващ и негостоприемен вид, който придобиват повечето големи градове след полунощ, особено през март. Улиците бяха съвсем безлюдни — от време на време минаваше по някоя лимузина или заблудено такси, и нищо чудно, като се имаха предвид късният час и неприятното време.

Под един от сводестите входове на дългата редица административни и жилищни сгради се беше сгушила жена с широкопола непромокаема шапка и шлифер с вдигната яка и чакаше нещо. На лявата ѝ китка беше повесен чадър. Не носеше чанта.

Попипа пистолета в десния джоб на шлифера си, извади го и умело го провери, без дори да го гледа. Оръжието беше доста необичайно — 25-милиметров полуавтоматичен колт с пълнител с осем патрона; сравнително малък пистолет, но смъртоносен, особено със заглушител. Някои прибързано биха го окачествили като женско оръжие, но не и когато е зареден с патрони с изместена тежест. Жената отново го пъкна в джоба си и надзърна.

Оттатък Парк авеню и малко вдясно се издигаше великолепна къща. Тя беше собственост на сенатор Майкъл Коен, в момента гост на благотворителния прием в „Пиер“, който по програма свършваше в полунощ, поради което и жената чакаше, спотайвайки се в сенките, с намерението да го остави мъртъв на тротоара.

Чуха се гласове, пиянски крясък и от отсрещния ъгъл се показаха двама младежи. Носеха еднакви вълнени шапки, къси, дебели моряшки палта и джинси и от време на време надигаха метални кутийки. Единият — висок и брадат — нагази в канавката и ухилен до уши, взе да разплисква водата, без да обръща внимание на усиливащия се дъжд, но другият зиморничаво се сгуши в палтото си. В същия миг забеляза входа на някакъв безистен, допи набързо бирата си, захвърли кутията в канавката и подвикна:

— Насам, брато! — После се шмугна между зданията.

— Дявол да го вземе! — процеди жената. Безистенът се намираще непосредствено до дома на Коен.

Нямаше какво да се направи. Силуетите на младежите бързо се сляха със сенките, но гласовете им се чуваха съвсем отчетливо, а смехът им кънтеше в тунела между сградите. Жената нетърпеливо зачака да се разкарат, но в този миг се появи млада жена и закричи в същата посока. Беше дребничка и макар да носеше чадър, облеклото ѝ не беше подходящо за лошото време — беше с високи токчета и черен костюм с къса пола. Долови пиянския смях, поколеба се за миг, но продължи напред.

— О, маце, къде отиваш? — обади се глас и в същия миг брадатият изскочи на тротоара, следван от приятеля си.

Младата жена ускори крачка, но онзи се втурна след нея и я сграбчи за ръката. Тя изпусна чадъра и се препъна, а мъжът я зашлеви през лицето.

— Дърпай се колкото си искаш, сладурче. Нямам нищо против.

Приятелят му я сграбчи за другата ръка и нетърпеливо го подкани:

— Дай да я вкараме вътре.

Тя изпищя, но брадатият я удари отново и нареди:

— Стой кротко.

Завлякоха я в безистена. По-възрастната жена се поколеба, но в следващия миг се чу писък.

— По дяволите! — повторно изруга тя, излезе на дъжда и пресече улицата.

Безистенът беше тъмен, осветяван единствено от бледите отражения на уличната лампа пред входа. Момичето се опита да се отскубне от мъжа, който го стискаше отзад, но брадатият извади нож и го одраска по бузата. Потече кръв.

Младата жена изкрещя от болка, а мъчителят подметна:

— Нали те предупредих да слушаш. — Повдигна полата ѝ и с ножа я разпори чак догоре. — Заповядай, Фреди. Имаш честта.

— Не мисля — чу се глас зад тях.

Фреди надникна зад рамото на приятеля си, на лицето му се изписа удивление и той възкликна:

— Майчице!

Брадатият се обърна и забеляза на входа на безистена някаква жена. В дясната си ръка стискаше шапка. Сребристойалата ѝ коса сияеше под лъчите на уличната лампа. Изглеждаше около шейсетгодишна, но понеже лицето ѝ оставаше в сянка, не можеше да се прецени с точност.

— Какво става тука, бе? — изруга младежът, който стискаше момичето.

— Пуснете я да си върви.

— Не я знам тая какво иска, но веднага ще ти кажа какво ще ѝ се случи — заяви брадатият. — Същото, каквото и на тая кучка тука. Компания ли си търсиш, бабке?

Пристъпи насреща ѝ и тя почти безшумно го простреля през шапката право в сърцето. Той залитна към стената, блъсна се в нея и се свлече по гръб.

Момичето беше толкова ужасено, че дори не продума. Реагира само младежът, който продължаваше да я притиска.

— Майчице! — простена. — Мили боже!

Извади от джоба си автоматичен нож, разтвори го и се закани на по-възрастната жена:

— Ще ѝ прережа гърлото, кълна се.

Тя стоеше насреща му и стискаше колта в отпуснатата си ръка. Гласът ѝ прозвуча все така спокойно и хладнокръвно:

— Какви хора! Ще се научите ли някога?

Ръката ѝ се стрелна нагоре и тя простреля младежа между очите. Той политна назад. Момичето се подпря на стената и задиша тежко, по лицето му се стичаше струйка кръв. Жената свали тънкия си вълнен шал и му го подаде. То го притисна към лицето си. Жената се наведе, внимателно огледа най-напред брадатия, после другия и отбеляза:

— Е, поне господата вече няма да безпокоят никого.

— Мръсни копелета! — избухна момичето и ритна брадатия. — Ако не се бяхте появили вие... — Тя потръпна. — Да се пържат в ада дано.

— Твърде е вероятно — съгласи се жената. — Наблизо ли живеете?

— На дващестина пресечки оттук. Бях на вечеря съвсем наблизо, точно зад ъгъла, скарах се с приятеля си и си тръгнах с надеждата да хвана такси.

— Когато вали, е невъзможно да се намери такси. Позволете ми да погледна лицето ви.

Тя придърпа момичето към изхода на тунела.

— Май се нуждаете от два-три шева. Болницата „Сейнт Мери“ се намира на две преки оттук. — Тя указва посоката с ръка. — Идете в спешното отделение. Кажете им, че сте имали произшествие. Подхлъзнали сте се, а при падането сте се порязали и сте си скъсали полата.

— Ще ми повярват ли?

— Няма значение. Това си е ваша работа — сви рамене жената. — Ако предпочитате, се обърнете към полицията.

— Не, за бога! — почти потръпна от ужас момичето. — Само това ми липсва.

Жената излезе на тротоара, вдигна падналия чадър и го подаде на момичето.

— Тогава вървете, миличка, и забравете за случилото се. Подобен инцидент въобще не е имало. — Отстъпи назад и вдигна чантата на момичето. — Да не я забравите.

То я пое с думите:

— Никога няма да ви забравя.

— Честно казано, бих предпочела да ме забравите — засмя се жената.

— Разбирам какво искате да кажете — успя да се усмихне и момичето.

Обърна се и забърза, здраво сграбчило чадъра си. Жената го изпрати с поглед, огледа дупката от куршум в шапката си, нахлупи я, разтвори чадъра си и закрачи в обратната посока.

* * *

На две преки по̀ на север на улицата беше паркиран един линкълн. Шофьорът беше излязъл на тротоара и търпеливо я изчака да се приближи — едър чернокож в сива униформа.

— Добре ли сте? — попита я.

— Щом съм тук.

Тя се качи на предната седалка. Той затвори вратата, заобиколи автомобила и се настани зад волана. Тя закопча колана си и потупа чернокожия по рамото.

— Хедли, къде държиш онази манерка с „Бушмилс“, която обикновено разнасяш?

Той бръкна в жабката, извади посребрена манерка, отвъртя капачката и ѝ я подаде. Жената отпи две глътки и му я върна.

— Отлично.

Извади сребърна табакера, внимателно си подбра цигара, запали я с автоматичната запалка от таблото на колата и издиша струя гъст дим.

— Лошите навици носят такова удоволствие.

— Не бива да пушите. Вредно е за вас.

— Какво значение има?

— Не го казвайте. — Сякаш се натъжи. — Пипнахте ли оня мръсник?

— Коен ли? Не, възникна нещо непредвидено. Да се връщаме в „Плаза“, ще ти разкажа по пътя.

Като свърши да описва случилото се, вече се намираха на половината път до хотела, а Хедли беше потресен:

— За бога, какво се опитвате да постигнете? Да прочистите света от всички мръсници ли?

— Знам, знам. Но да не искаш да ми кажеш, че трябваше да си трая и да чакам онези животни да изнасят момичето, а най-вероятно и да го убият?

— Добре, добре — примирено въздъхна той и кимна. — А със сенатор Коен какво ще правите?

— Утре се прибираме в Лондон. Той ще пристигне след няколко дни, уж по поръчение на президента. Ще се заема с него тогава.

— А после? Ще има ли край всичко това? — промърмори шофьорът. — Струва ми се толкова нереално.

Спря пред входа на хотела, а жената се усмихна палаво като дете:

— Знам, че много ти тежа, Хедли, но какво щях да правя без теб? Ще се видим утре сутринта.

Той слезе, заобиколи автомобила, отвори вратата и изпрати с поглед жената, която се заизкачва по стълбите.

— А какво щях аз да правя без вас? — промърмори тихо, сетне се настани зад волана и потегли с лимузината.

Нощният портиер дежуреше на входа.

— Лейди Хелън! Толкова се радвам да ви видя. Чух, че сте отседнали при нас.

— И аз се радвам, Джордж. Тя го целуна по бузата. — Как е новородената ви дъщеричка?

— Чудесно, всичко е наред.

— Утре сутринта си заминавам за Лондон, но скоро ще се видим пак.

— Лека нощ, лейди Хелън.

Тя влезе във фоайето, а застаналият наблизо мъж с пардесю, който чакаше такси, се обърна към портиера:

— Коя е тази жена?

— Лейди Хелън Ланг. Отсяда тук от години.

— Лейди ли? Странно, няма вид на англичанка.

— Родена е в Бостън. Навремето се омъжила за английски лорд. Говори се, че имала милиони.

— Така ли?... Изглежда забележителна личност.

— О, и още как. Тя е най-благият човек на света.

**НАЧАЛОТО
ЛОНДОН, НЮ ЙОРК**

ПЪРВА ГЛАВА

Родена през 1933 година в едно от най-богатите бостънски семейства, майката на Хелън Дарси бе починала при раждането на дъщеря си и малката бе израснала като единствено дете. За щастие баща ѝ я обграждаше с обич, на която тя отвърщаше с цялото си сърце. Макар да бе ангажиран с мащабни сделки със стомана, корабостроене и нефт, той винаги имаше време за дъщеря си. Тя притежаваше изключителен интелект, учеше в най-добрите частни училища, а покъсно, докато следваше във „Васар“, откри, че притежава невероятен усет към чуждите езици.

Баща ѝ — на младини самият той Роудсов стипендиант^[1] — я изпрати да довърши висшето си образование в Сейнт Хюс Колидж в Оксфорд.

Мнозина от деловите му партньори в Лондон сериозно се заеха със задачата да забавляват младата девойка и тя скоро се прочу в лондонското общество. На двайсет и четири годишна възраст се запозна със сър Роджър Ланг, баронет, бивш подполковник от Шотландския полк, понастоящем председател на търговска банка, поддържаща близки делови връзки с баща ѝ.

Девойката бе запленена от него, а и той не остана безразличен. Имаше обаче един проблем. Лордът не беше женен, но беше с петнайсет години по-възрастен от нея — разлика, която тогава ѝ се стори твърде голяма.

Завърна се в Америка объркана, изпълнена с несигурност за бъдещето — бизнесът не я влечеше, а вече ѝ беше омръзнало да учи. Постоянно беше заобиколена от множество млади мъже, макар и по други причини — несметното богатство на баща ѝ — но никой не успяваше да я спечели, защото пред очите ѝ непрекъснато беше образът на Роджър Ланг, с когото Хелън продължаваше да поддържа ежеседмична връзка по телефона.

Най-сетне на закуска една съботна сутрин във вилата им в Кейп Код сподели с баща си:

— Татко, не ми се сърди, но като че ли искам да се върна в Англия... и да се омъжа.

Той се облегна назад и се усмихна:

— Роджър знае ли?

— По дяволите, значи знаеш.

— Още откакто си се върнала от Оксфорд. Тъкмо вече се питах кога ще ти дойде умът в главата.

Тя си наля чай — навик, който беше придобила в Англия.

— Ами... не знае.

— В такъв случай предлагам да заминеш за Лондон и да му го съобщиш — заключи баща ѝ и отново разгърна „Ню Йорк Таймс“.

* * *

Така започна новият живот на Хелън Дарси, вече лейди Хелън Ланг — разпределен поравно между лондонската къща на Саут Одлстрийт и провинциалното имение Комптън Плейс на брега на морето в Северен Норфолк. Само едно помрачаваше безоблачното ѝ щастие — всяка бременност беше прекъсвана от спонтанен аборт, сякаш бе омагьосана. Най-сетне на трийсет и три години роди син, когото кръстиха Питър — имаше чувството, че я е сполетяло нечувано чудо.

Питър ѝ носеше огромна радост и след време се зае с образованието му с онази страст, с която баща ѝ навремето се занимаваше с нейното. Съпругът ѝ се съгласи момчето да учи в американско училище, но след време като наследник на титлата трябваше да завърши „Итън“ и военната академия „Сандхърст“. Такава беше семейната традиция, но Питър нямаше нищо против, тъй като от малък имаше само едно желание — да стане войник като всички досегашни представители от рода Ланг.

След „Сандхърст“ дойде Шотландският полк, където бе служил и баща му, а няколко години по-късно Питър се прехвърли в САС — Спешъл Еър Сървис, или специалните въздушни части. Той бе наследил майчиния си талант за езици. Участва във войните в Босна и в Персийския залив, откъдето се завърна с кръст за храброст за секретна „черна операция“ в тила на иракчаните. И в Ирландия, разбира се — единствената война, която никога не свършваше. Освен

дарбата бързо да изучава чужди езици с лекота усвояваше различни диалекти. Говореше с ирландски акцент, сякаш бе израснал в Дъблин, Белфаст или Саут Арма, поради което беше незаменим в подмолната война на британското правителство с фракция на ИРА („Провижънъл ИРА“).

Този начин на живот почти изключваше женското присъствие. Рядко му оставаше време за нещо повече от случайна връзка. Страхът беше съвсем истински, а бремето — огромно, но Хелън го понасяше като истинска войнишка съпруга и майка, до онзи чудовищен неделен ден през март 1996 година, когато телефонът в апартамента на Саут Одли стрийт иззвъня, съпругът ѝ се обади, сетне бавно постави слушалката върху вилката и се извърна, пребледнял като платно.

— Няма го вече — каза простичко. — Питър го няма вече.

Отпусна се на един стол и се разплака като дете, а Хелън стискаше ръката му и погледът ѝ неவிждащо блуждаеше.

* * *

Едва ли някой разбираше по-добре мъката на лейди Хелън Ланг в онзи дъждовен ден на двора на селската църква „Сейнт Мери енд Ол Сейнтс“ в Комптън Плейс от личния ѝ шофьор Хедли Джаксън, който стоеше зад опечаленото семейство с безупречната си сива униформа и стискаше над главите им огромен чадър.

Хедли беше едър мъж, висок метър и осемдесет, родом от Харлем. На осемнайсетгодишна възраст се записа в морската пехота и замина за Виетнам, откъдето се завърна със Сребърна звезда и два ордена за храброст „Пърпъл Харт“. Като служител на охраната на американското посолство в Лондон се запозна с едно момиче от Брикстън, камериерка в дома на Ланг на Саут Одли стрийт. Двамата се ожениха, Хедли напусна службата в посолството и постъпи на работа като личен шофьор на Ланг; младото семейство заживя в просторния апартамент на приземния етаж в къщата на Саут Одли стрийт и скоро се сдоби със син. Животът им беше изпълнен с щастие до момента, когато ги сполетя трагедията — жената и синът на Джаксън загинаха на място във верижна катастрофа на Норт Съркюлар Роуд.

На кремацията лейди Хелън стискаше ръката на Хедли, а когато той изчезна от Саут Одли стрийт, обиколи кръчмите в цял Брикстън, докато го намери пиян и готов да сложи край на живота си. Прибра го в Комптън Плейс, където бавно и търпеливо го върна към живота.

След този случай Хедли ѝ бе изцяло предан — сърцето му се свиваше от болка, особено при мисълта, че ужасяващите думи на сър Роджър бяха самата истина. Питър наистина го нямаше. ИРА бяха поставили в колата му взривно устройство с такава сила, че от тялото му не бе останала и следа. Събрани под дъжда, отдаваха последна почит на името му, гравирани в семейната гробница:

МАЙОР ПИТЪР ЛАНГ,

ШОТЛАНДСКИ ПОЛК,

СПЕШЪЛ ЕЪР СЪРВИС

1966–1996

ПОЧИВАЙ В МИР!

Хелън стискаше ръката на съпруга си. През последните няколко дни сър Роджър остаря с десет години — винаги жизнен и енергичен, сега изглеждаше така, сякаш никога не е бил млад. „Почивай в мир — мислено повтаряше Хелън. — Та нали именно това бе целта. Мир в Ирландия, а онези гадове го унищожиха. Безследно. Сякаш никога не е съществувал на този свят — мръщеше се тя и дори не можеше да заплаче. — Каква несправедливост. Светът е полудял.“ „Аз съм възкресението и животът, каза Господ“ — нареждаше свещеникът в това време.

Хелън тръсна глава: „Не, не е така. Не е така. Вече не вярвам на всичко това, не и докато злото продължава безнаказано да се разхожда по земята.“

Обърна се и изостави слисаните гости, повеждайки съпруга си със себе си. Хедли ги последва с огромния чадър.

* * *

Няколко месеца по-късно почина и баща ѝ и ѝ остави милиони. Управляващият екип на корпорацията беше много надежден. Оглавяваше го братовчедът на Хелън, с когото винаги бе поддържала близки взаимоотношения, тъй че богатството оставаше в семейството. Хелън изцяло се посвети на съпруга си, който, съкрушен от мъка, също почина една година след сина си.

Тя се занимаваше с благотворителна дейност, но по-голямата част от времето прекарваше в Комптън Плейс, макар че цялата земя с площ хиляда акра беше отдадена под наем за широкомащабна селскостопанска дейност.

В известен смисъл имението беше единственото ѝ спасение, и то заради невероятното си разположение. На километър от брега на Северно море, Комптън Плейс се намираше в един от най-земеделските райони в Англия, изпъстрен с криволичеци тесни пътеки и селца със странни имена като Клей-нект-дъ-Си, Стифки, Блейкни, които изникваха най-неочаквано, сетне изчезваха и човек никога повече не успяваше да ги открие. Тук времето сякаш беше спряло.

Още когато Роджър я заведе там за пръв път, Хелън беше запленена от солените тресавища, забулени в крайбрежна мъгла, каменистите плажове, пясъчните дюни и безбрежния мокър бряг при отлив.

Още от детските си години в Кейп Код Хелън обичаше морето и птиците, а в тази си част на Норфолк имаше много птици — дребни диви гъски от Сибир, дъждосвирци, кюкавци и чайки. Приятно ѝ беше да се разхожда пеш или с велосипед по двуметровите диги, гъсто обрасли в тръстика. Всеки път, когато вдишваше соления морски въздух или излагаше лице под дъждовните капки, се зареждаше с нови сили.

Къщата беше от времето на Тюдорите, но основната част от постройката беше в грегориански стил. Огромната кухня беше ремонтирана след войната и уютно издържана в селски стил.

Трапезарията, салонът, библиотеката и огромната дневна бяха с дъбова ламперия. Бяха останали само шест спални — с течение на времето другите постепенно бяха преустроени в бани и дрешници.

Макар по-голямата част от земята да беше отдадена под аренда, Хелън беше запазила шест акра около къщата — предимно гора, но имаше и две просторни ливади и игрище за крикет. От време на време пенсиониран фермер от съседното село идваше да ги поддържа, а когато бяха в имението, Хедли сам косеше тревата.

За къщата се грижеше постоянна икономка на име госпожа Смедли, а при нужда една жена от селото ѝ помагаше в чистенето. Това беше напълно достатъчно. Кроткото, подредено съществуване помогна на Хелън да се върне към живота. Селяните също много ѝ помогнаха.

Английската аристокрация се подчинява на странни закони. Като съпруга на Роджър Ланг Хелън официално трябваше да се представя като лейди Ланг. Само дъщерите на най-високопоставените благородници имаха право да използват личните си имена, но жителите на Норфолк бяха особняци в това отношение и упорито я наричаха лейди Хелън. Странното е, че подобно отношение бе характерно и за лондонското общество.

Ако някой се нуждаеше от помощ, Хелън винаги беше насреща. В неделя сутрин винаги ходеше на църква, а Хедли се настаняваше на най-задната пейка, винаги с безупречната си шофьорска униформа. Тя не се срамуваше да се отбива в селската кръчма за едно питие вечер, а Хедли неизменно я придружаваше и тук, а местните, колкото и да е чудно, го бяха приели благодарение на едно необичайно събитие преди няколко години. По време на проливен дъжд водата в тесния канал от изоставената мелница, който минаваше през средата на селото, застрашително придойде, заплашвайки да помете къщите. Всички опити да се отвори шлюзът, който задържаше водата, останаха напразни. Тогава Хедли сграбчи един лост, нагази в дълбоката до гърдите вода и се гмурка дотогава, докато най-сетне изкърти ръждясалите резета и шлюзът се отвори. Оттогава насетне в кръчмата никога не му позволяваха да си плати питието.

И така, макар и лишен от радост, животът можеше да бъде далеч по-лош... докато не се състоя онзи неочакван телефонен разговор,

който с последствията си щеше да се окаже не по-малко катастрофален от съобщението преди две години за смъртта на сина им.

— Хелън, ти ли си? — обади се немощен и все пак странно познат глас.

— Да, кой се обажда?

— Тони Ърмсуърт.

Веднага се сети кой е — навремето като младши офицер беше служил под командването на съпруга ѝ, после стана заместник-министър на външните работи. Отдавна не се бяха виждали. Сигурно вече приближаваше седемдесет. Не беше дошъл на погребението на Питър и на съпруга ѝ. Тогава този факт ѝ се стори много странен.

— Виж ти, Тони! Къде си?

— Сега живея в едно селце на име Стюкли в Кент. На шейсет километра от Лондон.

— Как е Марта?

— Почина преди две години. Виж, Хелън, трябва да се видим. Въпросът е на живот и смърт, така да се каже. — В слушалката се чу мъчителна кашлица. — Имам предвид своята смърт. Рак на белия дроб. Не ми остава много.

— Тони, съжалявам!

— И аз — опита се да се пошегува той. В гласа му обаче се долавяше настойчивост: — Хелън, мила, непременно трябва да дойдеш да ме видиш. Искам да се освободя от едно признание, което трябва да чуеш.

Кашлицата отново започна да го измъчва. Хелън изчака да се успокои и каза:

— Добре, добре, Тони. Опитай се да не се безпокоиш. Следобед заминавам за Лондон, ще нощувам там, а утре сутринта ще дойда колкото се може по-рано при теб.

— Ще те чакам — отвърна Тони и затвори.

Хелън говореше от библиотеката. Като приключи разговора, постоя неподвижно, намръщена и леко разтревожена, после отвори сребърната табакера, извади цигара и я запали със запалката, която ѝ беше подарък от Роджър и представляваше германска гилза.

Тони Ърмсуърт. Немощният глас и кашлицата доста я разстроиха. Помнеше Тони като напет гвардейски капитан, галантен кавалер, запален ловджия, който яздеше по-бързо от хрътките.

Съдейки от чутото по телефона, никак не ѝ се искаше да си представя на какво е заприличал. „Животът напомня за своята преходност“ — отбеляза мислено. Смъртта дебне зад ъгъла, а в живота си Хелън неведнъж се бе сблъсквала с нея.

Имаше нещо, за което Хедли не подозираше. Болките в гърдите и ръката я бяха накарали да се замисли. Наскоро ходи сама до Лондон и се консултира с един от най-добрите лекари на Харли стрийт^[2]. В Лондонската клиника се подложи на преглед със скенер и ѝ направиха изследвания.

Случката ѝ напомни една забележка на Скот Фицджералд по повод здравословното му състояние: „Посетих кабинета на един велик човек и излязох с тежка присъда“. Нещо подобно. Само че присъдата ѝ не беше толкова тежка. Ангина пекторис. „Не бива да се тревожите, мила моя — каза професорът. — Ще живеете още дълги години. Просто вземайте хапчетата и избягвайте да се напрягате. От сега нататък никаква езда и лов“.

— И никакво пушене — тихо допълни на глас и с кисела усмивка изгаси цигарата, припомняйки си, че си дава подобни обещания от месеци, и тръгна да търси Хедли.

* * *

Стюкли се оказа доста приятно местенце — редици каменни селски къщи от двете страни на тясна уличка, кръчма, супермаркет и най-сетне вилата на Ърмсуърт — Роуз Котидж, от страната на църквата. Лейди Хелън му позвъни на тръгване от Лондон, за да му даде време да се приготви, и Тони ги очакваше — посрещна ги на прага, болен и немощен, слаб като скелет.

Хелън го целуна и отбеляза:

— Тони, изглеждаш ужасно.

— Нали? — криво се ухили той.

— В колата ли да чакам? — попита Хедли.

— Радвам се да те видя, Хедли — рече Ърмсуърт. — Може ли да те помоля да се заемеш със сервирането? Освободих домашната помощница да си върви преди час. Направила е сандвичи, сладкиши и така нататък. Ако нямаш нищо против да сложиш чая...

— С удоволствие — отвърна той и ги последва вътре.

В голямата открита камина във всекидневната пламтеше огън. Ниският таван беше от дебели греди, помещението беше обзаведено с удобни мебели, а каменният под беше застлан с индийски килими.

Ърмсуърт се настани в кресло със специална облегалка за главата и остави бастуна си на пода. На масичката встрани имаше картонена папка.

— На онази снимка сме двамата с мъжа ти по времето, когато бях младши офицер.

Хелън Ланг застана до скрина и се вгледа в снимката, поставена в сребърна рамка.

— И двамата сте много красиви.

Върна я на мястото ѝ и се настани срещу Тони.

— Не бях на погребението на Питър. Изпуснах и това на Роджър.

— Забелязах.

— Не смеех да се покажа.

Тук имаше нещо — нещо неописуемо, което я жегна отвътре и я накара да настръхне.

Хедли донесе подноса с приборите за чая и го постави на ниската масичка.

— Храната може да почака, струва ми се — отбеляза Хелън.

— Бъди така добър, на скрина има гарафа с уиски. Налей ми едно голямо и едно за лейди Хелън.

— Ще ми трябва ли?

— Да, струва ми се.

Тя кимна. Хедли наля питиетата и ги сервира.

— Аз съм в кухнята, ако ви дотрябвам.

— Благодаря. Може би ще се наложи да те повикаме.

Хедли се намръщи, но се оттегли в кухнята. Остана замислен наред стаята, после забеляза двете врати непосредствено до прозорчето за сервиране и леко ги откряна. Много непочтена постъпка наистина, но се тревожеше за лейди Хелън. Седна на едно столче и се заслуша в разговора.

— Животът ми не е това, което изглежда, поне в очите на приятелите ми — казваше Ърмсуърт. — Дори Марта не знаеше истината. Всички мислеха, че работя в Министерството на външните работи. Обаче не беше така. Открай време служа в тайното разузнаване

— Сикрет Интелиджънс Сървис. Разбира се, не участвах в акции. Бях канцеларски плъх, от онези, дето изпращат смелчаците да вършат черната работа което често им струваше живота. Един от тези смелчаци беше майор Питър Ланг.

Сърцето ѝ отново се сви.

— А-ха отвърна тя предпазливо.

— Нека ти обясня. Моят отдел се занимаваше с тайните операции в Ирландия. Преследвахме не само членовете на ИРА, но и на паравоенните групировки, поддържащи партията на лоялистите, които успяваха да се измъкнат от правосъдието чрез заплахи и тормоз над свидетели.

— И как го постигахте?

— Имахме секретни групи, основно от САС, които ги отстраняваха.

— С други думи, по най-престъпен начин ги убиваха.

— Не, не мога да приема подобна формулировка. Войната с тези хора се проточи твърде дълго.

Вместо да си налее чай, Хелън посегна към чашата с уиски и отпи глътка.

— Да разбирам ли, че синът ми се е занимавал именно с това?

— Да, беше един от най-добрите. Дарбата му да говори с какви ли не ирландски акценти беше неоценимо богатство. Стига да пожелаеше, спокойно можеше да мине за строителен работник от Дери. Групата му се състоеше от петима членове: четирима мъже и една жена офицер.

— И?

— За една седмица всички си отидоха без време. Тримата мъже и жената бяха застреляни...

— А Питър — взривен?

Настъпи мълчание, в което Ърмсуърт глътна питието си на един дъх, сетне се изправи и като залиташе, се добра до скрина и с трепереща ръка си наля втора чаша.

— Всъщност не. Така ви беше казано на вас. — Отново надигна чашата, разливайки няколко капки уиски по брадата си.

Тя допи питието си, извади сребърната табакера, избра цигара и я запали.

— Разкажи ми.

Ърмсуърт едва се добра до креслото си и тежко се отпусна в него. После кимна към папката.

— Всичко е вътре. Всичко, което трябва да знаеш. Нарушавам Закона за държавната тайна, но какво значение има? Може да умра още утре.

— Разкажи ми — твърдо повтори тя. — Искам да го чуя от теб.

Той пое дълбоко дъх:

— Щом настояваш. Както знаеш, в Ирландия има най-различни фракции, както католически, така и протестантски. Една от най-опасните националистически групировки се нарича „Синовете на Ерин“. Навремето я командваше Франк Бари, много кофти тип, уникален случай — протестант-республиканец. В крайна сметка го убиха, но има племенник на име Джак Бари, чиято майка е американка. Роден е в Ню Йорк, после през 1970, на осемнайсетгодишна възраст го изпращат във Виетнам на кратка мисия. Избухва скандал — явно е застрелял множество виетконгски затворници и американците на бърза ръка тихомълком го изтеглят.

— И той става член на ИРА?

— Общо взето, да. Поема щафетата от чичо си. Психопат и маниакален убиец — от години вече си прави каквото си пожелае. А, има и друго странно нещо. Прачичото на Джак е лорд Бари. Има имение на брега на Даун в Ълстър, нарича се „Спаниш Хед“. Понастоящем е част от Националния тръст. Баща му е починал отдавна, а Франк Бари е убит непосредствено преди смъртта на стария чичо.

— Тоест, Джак остава наследник на титлата?

Ърмсуърт кимна.

— Но никога не е предявявал претенции. Има вероятност да го обявят извън закона като предател на Короната.

— Виж ти. Мислех, че екзекуциите на Тауър Хил са отменени от доста време. Както и да е, моля те, давай по същество.

Той притвори очи за миг, сетне въздъхна и продължи:

— Имаше един Дулин, шофьор на Бари. В крайна сметка се оказа в затвора „Мейз“ и сложихме в килията му информатор. Нашият човек разполагаше със солиден запас от кокаин, в резултат на което Дулин си изпя и майчиното мляко.

— Господи! — Беше потресена.

— Това е ключовият момент, мила. Дулин не е присъствал лично, но разказал как след това се прибирал на север, към Страмор, с Бари, който бил много друсан и пиан. Изпуснал се пред Дулин, че е спипал цяла секретна британска група благодарение на нюйоркското подразделение на „Синове на Ерин“ и на още някого, когото наричал „Връзката“. Като попитал Дулин каква е тази връзка, Бари му обяснил, че никой не знае, но бил някакъв американец, след това изведнъж се притеснил, сякаш криел нещо, и заговорил за разузнавачите, които навремето работели в Дъблин Касъл за Мик Колинс.

— С други думи, тази Връзка е някоя доста високопоставена особа, която има достъп до вътрешна информация? Но къде? И по какъв начин?

— Британското разузнаване от години поддържа връзки с Белия дом, особено заради мирния процес. Обменя се информация уж на приятелски начала.

— Включително сведения за групата на сина ми?

— Да. Аз бях на мнение, че нещата отиват твърде далеч, но висшестоящите — например Саймън Картър, заместник-директор на Секюрити Сървисис, отхвърлиха опасенията ми. И тогава Дулин беше намерен обесен в килията си.

Тя си наля поредното уиски.

— С всяка измината минута все повече ми напомня на историята на Борджиите. А тъй като ти все избягваш да ми обясниш как е загинал Питър, явно ще имам нужда да се подкрепя. — Тя отпи голяма глътка. — Хайде, Тони, казвай.

— Да, за „Синове на Ерин“. Разпространявали информация, получена от Връзката. Всички имали контакти в Дъблин и Лондон. Всичко е в папката. Тя съдържа всичко — участниците, техни снимки, мястото. Фотокопирах строго секретния материал и...

— Кажи ми за Питър.

— Бари и неговите хора го отвлекли на излизане от една кръчма в Саут Арма. Измъчвали го, но тъй като не си признавал, го пребили до смърт. Точно тогава наблизо се строяло околоръстно шосе, което продължава надолу към Ейре. На обекта имало бетонобъркачки, оставени за през нощта. Напъхали го в една от тях.

Хелън остана втрещена за миг, сетне изпи на един дъх остатъка от уискито.

— Вдигнали колата му във въздуха с мощен взрив — продължаваше Тони, — за да създадат впечатлението, че е загинал по този начин. Тоест, искали са да разберем, че го няма, но не са могли да ни кажат как точно е изчезнал.

Вече се беше понапил. Тя извика, притисна длан към устата си и хукна към вратата. Едва се добра до банята и заповръща в тоалетната чиния. Когато най-сетне изми лицето си и излезе, Хедли я чакаше пред вратата.

— Чу ли?

— Опасявам се, че да. Добре ли сте?

— Била съм и по-добре. Чай, Хедли, горещ и силен.

Върна се в дневната и седна.

— И после какво стана? Защо не бяха предприети мерки?

— Беше решено случаят да се засекрети, поради което не ви и казаха истината. Изпратихме агенти в Ню Йорк и Вашингтон да проверят републиканските кръгове. Открихме, че в Ню Йорк наистина съществува клуб „Синове на Ерин“. Имената на членовете са в папката, има и снимки. Всички са видни бизнесмени, един дори е сенатор. Всичко съвпада. Не за пръв път секретна информация от Лондон за Вашингтон попада в ръцете на ИРА.

— Но защо не са предприети никакви мерки?

Ърмсуърт сви рамене.

— Политика. Президентът, министър-председателят — никой не иска да си създава неприятности. Виж, нека ти кажа нещо за работата в разузнаването. Ти си мислиш, че ЦРУ и ФБР информират президента за всичко. Само че далеч не е така.

— Е?

— В Англия е същото. МИ-5 и МИ-6 крият свои грозни тайни и се мразят не само помежду си, а мразят и антитерористичния отдел на Скотланд Ярд, както и военното разузнаване. Като доказателство за това в папката ще намериш информация за две много интересни лица: единият — американец, а другият — британец.

— Във връзка с какво?

— В Белия дом има един Блейк Джонсън, близо петдесетгодишен ветеран от Виетнам, юрист, бивш служител на ФБР. Директор е на Общия департамент в Белия дом. Тъй като отделът се намира на най-долния етаж, всички го наричат Подземието. Това е

една от най-ревниво пазените тайни на администрацията, която се предава от президент на президент. Звеното няма нищо с ФБР, ЦРУ и тайните служби и е на пряко подчинение на президента. За него се говори с недомлъвки и мнозина изобщо не вярват в съществуването му.

— Но то съществува.

— О, да, а британският министър-председател също разполага с подобна структура. В папката го пише. Намира се под командването на бригаден генерал Чарлс Фъргюсън.

— Чарлс Фъргюсън ли? Та ние се познаваме от години.

— Е, не знам за какъв си го мислела досега, но в занаята той и неговите хора се славят с прозвището „личната армия на премиера“. От години създават проблеми на ИРА. Фъргюсън разполага с доста сериозна структура в Министерството на отбраната и отговаря единствено пред министър-председателя, поради което и останалите разузнавателни звена го ненавиждат. Негова дясна ръка е бивш боец от ИРА на име Шон Дилън; лявата пък е главен инспектор детектив Хана Бърнстейн — дъщеря на равин, представи си! Опасна компания, а?

— Какво общо има всичко това?

— Просто Сикрет Интелиджънс Сървис искаха да избегнат намесата на Фъргюсън и компания, защото винаги съществува възможността генералът да каже на премиера, а освен това има лични контакти с Блейк Джонсън, което означава, че е щял да научи и американският президент, което СИС не могат да си позволят.

— И какво стана?

— СИС започна да изпраца на Белия дом незначителна или безполезна, а понякога дори направо грешна информация. Нямаше начин да хванем някого от „Синовеите на Ерин“. После досието изчезна. — Посегна към папката и я вдигна. — С изключение на моето копие. Не зная защо го направих навремето. Сигурно съм бил погнусен от себе си. Заповядай, мисля, че трябва да го имаш.

Той се закашля, тя му подаде салфетка. Като се изхрачи, Хелън забеляза по хартията кървави петна и предложи:

— Да повикам ли лекар?

— Ще дойде по-късно. Не че с нещо може да ми помогне — ухили се мрачно Тони. — Е, това е, сега вече знаеш. Мисля, че трябва да си полегна.

Изправи се, взе бастуна и бавно излезе в антрето.

— Съжалявам, Хелън, отчайваща история.

— Не си виновен ти, Тони.

Той заизкачва стълбите, Хелън го изпрати с поглед. В този миг се появи и Хедли, стиснал папката:

— Реших, че сигурно ще искате да я вземете.

— И още как! — Тя я пое от ръцете му. — Да си вървим, Хедли. Тук витае единствено смъртта.

* * *

На връщане с мерцедеса, докато се провираха из тесните улички, Хелън изчете цялата папка и разгледа всички снимки. Кой знае защо, най-дълго се спря на тази на Шон Дилън: руса коса, самоуверено излъчване, поглед на човек, който приема живота за лоша шега. Затвори папката и се отпусна на седалката.

— Добре ли сте, лейди Хелън?

— О, всичко е наред. Като се приберем на Саут Одли стрийт, можеш да я прочетеш и ти.

Почувства леко сърцебиене, отвори чантата си, извади две хапчета и ги глътна.

— Ако обичаш, малко уиски, Хедли.

— Какво става? — попита той, подавайки ѝ сребърната манерка. — Добре ли сте?

— Просто хапчета, лекарят ми ги предписа. — Отпусна се назад и затвори очи. — Нищо особено. Закарай ме на Саут Одли стрийт.

Но Хедли не ѝ повярва нито за миг.

[1] Стипендия за дву- или тригодишно обучение в Оксфорд за най-изявените студенти от Британската общност и САЩ, учредена от сър Сесил Джон Роудс (1853–1902). — Б.пр. ↑

[2] Улица в Лондон, където се намират кабинетите на най-известните лекари. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Като се прибра на Саут Одли стрийт, Хелън се оттегли в кабинета, разтвори папката и за пореден път се задълбочи в текста и снимките.

„Синовете на Ерин“ бяха странна компания: сенатор Майкъл Коен, петдесетгодишен, наследник на богатство, натрупано от супермаркети и търговски центрове; Мартин Брейди, петдесет и две годишен, високопоставен служител в Тиймстърс Юниън^[1]; Патрик Кели, четирийсет и осем годишен, строителен предприемач, милионер; Томас Касиди, четирийсет и пет годишен, собственик на верига ирландски кръчми. До един все американци от ирландски произход, но колкото и да е странно, в организацията членуваше и един прочут лондонски гангстер — Тим Пат Раян.

Хелън занесе папката в кухнята и я даде на Хедли, приготви си каничка чай, върна се в кабинета и се настани зад компютъра — макар да се бе сдобила с него едва наскоро, вече притежаваше завидни умения благодарение на помощта, която получи от съвсем неочакван източник.

Потърси помощ в лондонския клон на семейната корпорация. Компютърният отдел се отнесе много сериозно и я насочи към най-добрите специалисти. Хелън бързо усвои основите и тъй като имаше желание да напредва, скоро отново се свърза с корпорацията. В отговор на молбата ѝ на Саут Одли стрийт пристигна необикновен младеж, прикован в инвалидна количка — чудо на съвременната електроника. Хелън го забеляза от прозореца на всекидневната, но докато излезе, Хедли вече го посрещаше на входната врата.

Посетителят имаше дълга до раменете коса, сияещи сини очи и хлътнали страни. Лицето му беше разполовено от огромен белег, сякаш от изгаряне.

— Лейди Хелън? — жизнерадостно я заговори той, като я видя да изниква зад Хедли. — Казвам се Роупър. Разбирам, че сте изявили желание компютърът ви да се научи на някои хитрини. — И като удостои Хедли с деформираната си усмивка, додаде: — Приятелю,

обърни ме, моля ти се, и ме качи по стъпалата — това е единственото, което тези дяволски изобретения не могат да правят сами.

Като го вкара във входното антре, Хедли отново обърна количката, а Хелън лаконично разпореди:

— В кабинета.

Щом стигнаха, младежът се зае най-напред да инспектира хардуера на компютъра.

— РК Пентиум 800. Отлично. — Вдигна поглед към Хедли и рече: — Не ми е позволено да обядвам, но малко чай ще ми дойде добре, тъкмо ще си изпия хаповете, старши сержант.

— Да разбирам ли, че правилният отговор е „йес, сър“? — бавно се усмихна Хедли.

— Е, докарах го до капитан в Кралския инженерен корпус. Бях сапър. — Той им показа ръцете си, които също бяха обезобразени.

Хедли кимна и излезе.

— ИРА? — многозначително попита Хелън.

Роупър кимна.

— Бях станал страхотен спец, обезвреждах бомбите за нула време, но един прекрасен ден една нищо и никаква бомбичка в Белфаст ме свари неподготвен. — Той поклати глава. — Непростима небрежност. Както и да е, поне започнах нова кариера, след като очевидно не ставам за баща. — Той с лекота се настани пред клавиатурата. — Обожавам тези машинки. Могат всичко, стига да знае човек какво да ги помоли. — Той извърна поглед към домакинята. — А вие искате тъкмо това, нали, лейди Хелън?

— Да, струва ми се.

— Добре тогава. Нека си запаля цигара и да проверим какво знаете, за да разбера на какво трябва да ви науча.

Така и постъпи — показа ѝ всички най-виртуозни номера. В края на срещата Хелън вече умееше да прониква дори в системата на Министерството на отбраната. Продължиха да се занимават ежедневно, тя се справяше прекрасно, до онази сутрин, когато получи третото обаждане — подобни работи винаги вървят по три, безрадостно отбеляза тогава — с което я известиха, че Роупър е в болница с бъбречна криза. Успяха да го спасят, но го изпратиха да се възстановява в Швейцария; повече не го видя.

* * *

Зае се да рови къде ли не, изписвайки търсените имена по памет. За някои веднага откриваше нужната информация, но други, като Фъргюсън, Дилън, Хана Бърнстейн и Блейк Джонсън, доста я затрудняваха. От друга страна обаче, като проникна в списъка на Скотланд Ярд на най-търсените престъпници, веднага попадна на името на Джек Бари, придружено с черно-бяла полицейска снимка с номер.

— Бил си им, значи, в ръцете, мръсник такъв — размишляваше на глас тя. — Кой знае, току-виж пак те пипнем.

Хедли донесе папката и я остави на писалището.

— Новите варвари.

— О, нищо ново. Това са много стари истории, само че едно време не оставяхме нещата така.

— Искате ли нещо?

— Не. Лягай си, Хедли. Не се нуждая от нищо.

Той излезе с нежелание. Тя си наля поредното уиски. Сякаш ѝ даваше сили да будува. Отвори най-долното чекмедже с намерението да потърси нещо за писане и попадна на колта. Питър ѝ го беше донесъл от Босна заедно с петдесет патрона с изместена тежест и заглушител. Крайно незаконен подарък, но той знаеше, че майка му обича да стреля и често се упражнява в импровизираното стрелбище в хамбара на Комптън Плейс. Почти без да се замисля, се наведе, извади пистолета, отвори кутията с амуниции, зареди оръжието и сложи заглушителя на дулото. Поддържа го в дланта си, после го постави на бюрото и отново се загледа в екрана.

Фъргюсън я изпълваше с възхищение. Да го познава от толкова години, без всъщност да знае нищо за него! И тази дама Бърнстейн — изглеждаше толкова невъзмутима с роговите си очила, а съгласно информацията във файла беше убила четирима души, сред които и една жена — протестантска терористка, която бе умряла съвсем заслужено.

И най-сетне този Шон Дилън. Роден в Северна Ирландия, отгледан от баща си в Лондон. Актьор по професия, студент в Кралската академия за театрално изкуство. При посещение в Белфаст

баща му случайно става жертва при престрелка с британски десантни части. Дилън се прибира у дома и се записва в ИРА.

— Типично за деветнайсетгодишен хлапак — тихо промърмори Хелън. Театърът се е пренесъл на улицата.

Дилън бързо се превръща в най-страховития деец на ИРА. Извършва много убийства. С типичната си духовитост тайните служби го бяха нарекли „Човека с хилядите лица“. Спасяваше го единствено фактът, че избягва да си цапа ръцете с бомбени атаки и избиване на невинни жертви. Не е арестуван до момента, когато попада в сръбски затвор по обвинение в нелегален внос на детски лекарства (но явно са били намесени и ракети „Стингър“). Фъргюсън го спасява от разстрел, след което го изнудва да премине на негова страна.

Хелън се върна назад до страницата със „Синове на Ерин“ и се зае да разучи досието на Тим Пат Раян. То разкриваше отвратителни деяния — наркотици, проституция, корупция; съществуваха подозрения за доставка на оръжие и експлозиви на лондонските поделения на ИРА, но нямаше доказателства. Притежаваше кръчма в Уапинг, наречена „Моряка“, която се намираще на брега на реката на Китайския кей. Хелън извади от библиотеката указател на лондонските улици, разлисти го и бързо определи местонахождението на Китайския кей на съответната страница.

Запали цигара и се облегна назад. Какво животно беше този Раян, както и всички останали. Мисълта за случилото се със сина ѝ не я напускаше. Изгаси цигарата и полегна на дивана.

* * *

Великият психолог Карл Юнг описва едно явление, което нарича „синхронистично събитие“; той твърди, че някои случки са много дълбоки, далеч надхвърлят простото съвпадение и носят скрит смисъл, може би дори таен замисъл. Докато Хелън ровеше из мрежата, подобно събитие се разиграваше в жилището на Чарлс Фъргюсън на Кавендиш Скуеър. Бригадният генерал се беше разположил до камината във всекидневната си, а насреща му седеше Хана Бърнстейн с разтворена папка на коленете. Дилън беше застанал до бюфета и тъкмо си наливаше „Бушмилс“. Беше с черно кожено яке и бял шал.

— Налей си колкото искаш — подкани го Фъргюсън.

— Никога не пропускам — ухили се в отговор Дилън. — Не бих искал да ви разочаровам, господин генерал.

Хана Бърнстейн затвори папката.

— Това е всичко, сър. Сега в Лондон няма действащи бойни групи на ИРА.

— Никак не съм склонен да се съглася с подобна констатация, но какво да се прави — отбеляза Фъргюсън. — Е, политическите ни господари и без друго искат всичко да става тихомълком. После додаде с въздишка: — Понякога мечтая за едно време, преди проклетият мирен процес толкова да ни усложни живота. — Като видя намръщената физиономия на Хана, се усмихна: — О, да, знаей, че подобно изказване силно накърнява деликатната ти нравственост. Добре, приемам заключенията ти и ще докладвам на премиера. В Лондон няма действащи бойни групи на ИРА.

— Поне доколкото ни е известно — уточни Дилън и си наля поредното уиски.

— Ти не си ли съгласен?

— Това, че ние не ги виждаме, съвсем не означава, че ги няма. Да не забравяме лоялистките паравоенни групировки, които носят вината за всички цитирани покушения.

— Убийства — поправи го Хана.

— Въпрос на гледна точка. Те се изживяват като борци за свобода, също като Бандата на Стърн в Йерусалим през 1948 — напомни й в отговор. — Републиканците пък имат INLA и „Синовете на Ерин“ на Джек Бари.

— Пак ли този мръсник — кимна Фъргюсън. — Готов съм да се откажа от пенсията си, само и само да ми падне в ръце.

— Да не говорим за отцепническите фракции и от двете страни. Господ знае колко са — продължаваше Дилън.

— Само че в момента нямаме кой знае какво поле за действие — отвърна Хана. — Както изтъкна господин генералът, управниците искат да се въздържаеме от всякаква намеса.

Дилън застана до френския прозорец и надзърна навън. Валеше като из ведро.

— Е, независимо от това по улиците на Лондон се мотае каква ли не паплач, готова на какви ли не гадости. Да вземем например Тим Пат

Раян.

— Колко пъти ще го предъвкваме — въздъхна Хана. — Разполага с най-добрите адвокати в Лондон. Дори да го пипнем със семтекс в ръка, трудно ще го осъдим.

— О, несъмнено. Обаче със сигурност е снабдявал бойните групи с оръжие, и ние го знаем.

— Само дето не можем да го докажем.

— Пак ти се е прищяло да се изживяваш като палач, а? — намеси се Фъргюсън.

Дилън сви рамене.

— Няма кой да седне да го оплаква. Скотланд Ярд ще отпразнуват повода с шампанско.

— Избий си го от главата. — Фъргюсън стана. — Иска ми се днес да си легна рано. Време е да си вървите, деца. Шофьорът ви чака в даймлера, госпожо главен инспектор. А на теб лека нощ.

Като отвориха входната врата, дъждът продължаваше да се лее. Дилън измъкна чадър от поставката в антрето, разтвори го и придружи Хана до колата. Тя се качи на задната седалка и смъкна леко стъклото.

— Тревожа се за теб, като настане затишие. Тогава си най-опасен.

— Изчезвай, докато не съм си помислил, че си се загрижила за мен — ухили се Шон. До утре.

Задържа чадъра и се отдалечи с енергична крачка. Живееше в малка къща на „Стенбъл Мюс“, само на пет минути пеш от дома на генерала, но като прекрачи прага, изпита странно безпокойство. Жилището беше малко, в типичен викториански стил: ориенталски килими, лакирани дървени подове, камина, над която висеше маслено платно от известния викториански художник Аткинсън Гримшо — Дилън разполагаше със средства, натрупани през годините най-вече по незаконни пътища.

Стиснал поредната чаша с „Бушмилс“, той се загледа в картината и се замисли за Тим Пат Раян. Все още преливаше от енергия и никак не му се спеше. Погледна часовника си — единайсет и половина. Върна се до бюфета, отпуши гарафата и върна уискито в нея.

Застана до лавиците за книги в нишата, отмести три тома, отвори капака, който се откри в стената, и извади валтер ППК с монтиран

заглушител. Постави книгите на мястото им, провери оръжието и го затъкна отзад в колана на джинсите си, на сигурно място под якето.

На излизане отново взе чадъра — дъждът продължаваше да се лее неумолимо — и вдигна вратата на гаража, където чакаше стар масленозелен остин миникупър. Идеалният градски автомобил — толкова малък, а същевременно вдигаше над сто и шейсет километра в час. Дилън се настани зад волана, изкара колата на уличката и като излезе на съседната, спря да запали цигара.

— Я да те видим какви ги вършиш, изрод такъв — закани се и отпътува нанякъде.

* * *

В същия миг Хелън Ланг, която дремеше на кушетката, се събуди. Изправи се с мокро от пот чело, осъзнавайки, че в съня ѝ Тим Пат Раян я е измъчвал, смеейки се. Изправи се, застана до писалището и се взря в отворената папка, откъдето я гледаше Тим Пат Раян.

Взе колта и го претегли в дланта си. Събитията сякаш започваха да придобиват някаква особена, съдбовна тежест. Излезе в коридора, сложи си дъждобран и непромокаема шапка, отвори дамската си чанта, извади някакви пари, пъкна колта в джоба си, взе чадъра си и безшумно се измъкна на улицата.

Опитвайки се да се скрие от дъжда под чадъра, забърза по Саут Одли стрийт с намерението да върви пеш до Дорчестър. Там винаги имаше таксита, но за късмет насреща ѝ тъкмо се задаваше една празна кола. Хелън махна и тичешком пресече отсреща.

— Уапинг Хай стрийт — поръча на шофьора, като се намести на задната седалка. — Можете да ме оставите пред хотел „Джордж“.

После се отпусна на седалката, обзета от напрежение и превъзбуда.

* * *

Хедли се прибра в приземния апартамент и се настани в едно кресло. Нямаше намерение да си ляга. Притесняваше са за Хелън.

Като чу стъпките ѝ в антрето, се втурна към стълбището и зачака на най-долното стъпало. Още щом входната врата се захлопна, грабна сакото си, изкачи се горе и на свой ред отвори вратата. Видя Хелън забързано да крачи по тротоара под подскачащия чадър, после махна на таксито. Хедли беше паркирал мерцедеса на улицата пред къщата; след миг вече се намираше зад волана и включваше двигателя. Изчака таксито да го подмине и го последва.

* * *

Дилън излезе на Тауър по Сейнт Катрин Уей и сви по Уапинг Хай стрийт. Като подмина хотел „Джордж“, навлезе в лабиринта от тесни улички и най-сетне паркира колата в една задънена алея. Слезе, заключи вратата и енергично закрачи сред високите, порутени складове, излизайки най-сетне на Китайския кей. Там вече почти не спираха кораби, от време на време по някой шлеп, а огромните, отдавна занемарени кранове заплашително се извисяваха над реката.

„Морякът“ се намираше в дъното на стария пристан. Дилън си погледна часовника. Беше полунощ. Заведенията отдавна бяха затворени. Сгуши се в сенките и в този миг задната врата към кухнята се отвори и уличката се обля в светлина. На прага се появи Тим Пат Раян с някаква жена.

— До утре, Роузи.

Целуна я по бузата и тя се отдалечи с бързи крачки, подминавайки скрития в сенките Дилън, без да го забележи. Той се доближи до прозореца и надникна вътре. Раян седеше сам на бара с чаша бира и разлистваше вестник. Дилън отвори кухненската врата и влезе.

Салонът на заведението беше много старомоден, натруфен с махагонов бар и огромно огледало с позлатени ангели от двете страни — „Морякът“ съществуваше от епохата на кралица Виктория, когато нагоре по Темза на ден са минавали най-малко дузина кораби, които често са спирали на Китайския кей. По стъклените рафтове бяха наредени бутилки, а автоматите за наливна бира бяха с дръжки от слонова кост. Раян се гордееше с това място и го поддържаше добре. Обичаше нощем да остава тук сам и да чете вестник „Стандарт“ на

спокойствие. Изведнъж долови тихото, зловещо проскърцване на врата и в салона стана течение, което разлисти страниците на вестника. Раян се обърна и забеляза Дилън да влиза в бара.

— Бог да пази съвестните труженици — весело поздрави Дилън.
— Има надежда за този свят. Ти си можел да четеш.

Раян го изгледа с каменно изражение.

— Какво желаш, Дилън?

— Правилният отговор е „сполайти“. Уж си ирландец, пък не знаеш.

— Нямах право да си тук. Чист съм.

— Има си хас.

Раян се изправи и разкопча самото си.

— Можеш да се увериш сам. Нищо не нося.

— Знаем. Не си вчерашен.

— Нямах право да идваш тук. Дори не си от Скотланд Ярд.

— Безспорно, аз съм нещо повече. Най-страшният ти кошмар.

— Изчезвай оттук.

— Докато не си ме изхвърлил ли? Не мисля. — Дилън повдигна капака на бара, мина отзад, посегна към бутилката „Бушмилс“, извади една чаша и си наля. — Нямам намерение да пия с измет като теб, но пък сам ще обърна едно. Напоследък нещо захладня.

— Ще извикам полицията — с каменно изражение заяви Раян.

— И какво ще им кажеш? И аз не нося нищо — с усмивка излъга Дилън. Нали разбираш, братче, нещата се промениха, откакто министърът на Северна Ирландия, Шин Фейн и лоялистите седнаха да си блъскат главите в Белфаст и да умуват над мирния процес. На кого му трябват вече оръжия? Моят шеф няма да се зарадва.

— Какво искаш? Какво е това нещо? Не ми даваш мира от години.

— Просто те наглеждам. Подсещам те, че още работя по твоя случай с оня семтекс, който достави на бойните звена в Бирмингам и Лондон — питам се колко бомби излязоха от него — три? Говоря за четирите домакини, които загинаха при бомбената експлозия в търговския център в Бирмингам. Знаем, че беше твое дело, просто не можем да го докажем. Все още.

— Говори си колко си щещ. А ти колко хора си избил за каузата през почти двайсетте години, докато стана изменник?

— Само че никога не съм продавал наркотици и не съм използвал млади момичета като проститутки. Има разлика. — Дилън допи уискито и остави чашата. — Навън е тъмно и студено. Да знаеш, че винаги ще дебна в сенките. Да перифразираме стария лозунг на ИРА: ще настъпи и моят ден.

Обърна се и тръгна към кухненската врата, но в този миг Раян избухна:

— Майната ти, Дилън, майната ти. Аз съм Тим Пат Раян. Аз съм самият Тим Пат Раян. Не можеш да се държиш с мен така!

Но кухненската врата вече се затваряше.

Разгневен, Раян блъсна капака на бара, отвори старовремския касов апарат, зарови с треперещи пръсти в чекмеджето и като напипа пистолета марка „Смит & Уесън“ 38-ми калибър, който винаги държеше зареден, се втурна към кухнята.

* * *

Лейди Хелън слезе от таксито пред хотел „Джордж“ на Уапинг Хай стрийт. Тъй като беше изучила този участък от пътната карта, спокойно пресече на отсрещния тротоар, сетне сви в тясна уличка. Хедли, който изостана две коли по-назад на светофара, я видя да слиза. Тихо изруга и като светна зелено, веднага се шмугна в същата пресечка. Но от Хелън нямаше и следа, не я забеляза дори като включи дългите светлини. Беше попаднал в лабиринт от изоставени складове и тесни криволичещи улички. Какво, за бога, ѝ бе хрумнало да търси на подобно място? Разтревоженият Хедли бавно започна да кръстосва между сградите.

* * *

Свила се под чадъра си, лейди Хелън откри Китайския кей без никакви затруднения. Прозорецът на заведението светеше, а рисуваната фирма, гласяща „Моряка“, се осветяваше от окачената на стената старинна газена лампа. Мъждивите ѝ лъчи осветяваха кея чак до водата, която се простираше като черна бездна до отсрещния

осветен бряг. Жената забави крачка. Пред входа беше паркиран голям рейндж роувър, вероятно собственост на Раян.

Докато се криеше под чадъра, кухненската врата се отвори и отвътре излезе Дилън. Веднага го позна по снимката в досието и се отдръпна встрани. Проследи го с поглед как закрачи по пристана и запали цигара, но в този миг вратата на заведението се отвори повторно и отвътре излетя Тим Пат Раян, когото също разпозна безпогрешно.

— Дилън, мръсник такъв — провикна се онзи и дулото на пистолета проблесна в светлината на газената лампа. — На ти сега!

Дилън се изсмя.

— Ти не можеш да уцелиш врата на хамбар. Все трябва друг да ти върши тази работа.

И докато Раян гърмеше напосоки, напипа валтера на колана си, извади го и приклепна. Изнесе единия си крак по-напред за опора, но стъпалото му попадна в локва автомобилно масло, Дилън се подхлъзна и при падането пистолетът излетя от ръката му.

Раян избухна в смях:

— Падна ли ми сега! — и отново стреля.

Дилън светкавично се претърколи и се гмурна в тъмната река под кея. Водата беше непоносимо студена и като изплува на повърхността, забеляза Раян, който надничаше от кея.

— Ето ти на тебе.

Вдигна пистолета, но в този миг се разнесе нечий глас:

— Господин Раян.

Онзи се обърна. Отекна сподавена кашлица — Дилън се досети, че това е характерният звук от пистолет със заглушител. В следващия миг Раян политна във водата, плъсна се точно до Дилън и след миг изплува на повърхността с дупка между очите. Дилън го отблъсна настрана и пипнешком затърси къде да се хване. По кея отекна шумът от стъпки, но никой не се надвеси над водата. Когато гласът се обади отново, Дилън различи ирландски акцент:

— Добре ли сте, господин Дилън?

— По-добре от всякога, госпожо, но коя, за бога, сте вие?

— Да кажем, вашият ангел-хранител. Доскоро, приятелю, и умната.

Докато преплува разстоянието до дървената стълба и се изкачи на кея, стъпките заглъхнаха. Едва когато се изравни с парапета, я зърна миг преди да потъне в сенките — тъмен силует с чадър, който мигновено изчезна.

Изкатери се на пристана и остана така за миг, от дрехите му шуртеше вода. Валтерът лежеше там, където падна, а наблизо се търкаляше оръжието на Раян. Дилън пъкна своя пистолет в колана на джинсите, взе уесъна на Раян, застана до парапета, вгледа се в полюшващото се тяло и запрати пистолета далеч в реката.

— А гризни го сега, изрод скапан — напсува го Дилън и се върна при колата.

Имаше навика да държи в жабката мобилен телефон. Извади го и позвъни в апартамента на Кавендиш Скуеър.

— Кой се обажда? — троснато попита Фъргюсън.

— Аз съм — поясни Дилън.

— За бога, знаеш ли кое време е? Бях си легнал. Не можеше ли да почака до сутринта?

— Не. Току-що се разделихме с един стар приятел.

— Окончателно ли? — с променен глас попита Фъргюсън.

— Да, окончателно.

— В такъв случай като че ли е най-добре да наминеш.

— Трябва да мина през нас.

— За какъв дявол?

— Просто се наложи да поплувам в Темза — отсече Дилън, прекъсна връзката и потегли.

* * *

Фъргюсън размисли над проведения разговор и позвъни на Хана Бърнстейн. Тя вдигна на първото позвъняване.

— Спиш ли вече?

— Не, четях. Не мога да заспя.

— Извикай служебна кола по спешност и ела тук. Нашият Шон май пак се е забъркал в някакви поразии.

— Господи, много ли е страшно?

— От гробищен тип, доколкото разбирам. Доскоро.

Затвори телефона, стана, навлече един халат и позвъни на чернокожия си прислужник Ким, събуди го и поръча чай.

* * *

Хедли почти се беше отказал да я търси, когато най-сетне я забеляза на тротоара пред себе си, и докато се приближаваше, зад ъгъла изскочиха трима младежи с къси якета и джинси — типичните зверове, каквито се срещат по цял свят от Ню Йорк до Лондон. Захилиха се и се нахвърлиха върху нея, единият дръпна чантата от ръцете ѝ. Хедли побесня — удари спирачки и изскочи от колата.

— Оставете я.

Единият изблъска Хелън до стената, но и тримата се обърнаха. Онзи, който стискаше чантата, изсъска:

— Изчезвай, смотано негро, това не е твоя работа.

Запристъпваха насреща му и в съзнанието му в миг се възкреси споменът за Нам, Делтата и всички гнусни номера, които знаеше. Сграбчи онзи с чантата за китката, изви ръката му и с един удар строши костта. Заби десния си лакът право в лицето на втория, счупвайки му носа, а с левия си крак ритна третия в коляното и му измести капачката.

Само след миг тримата хулигани се търкаляха на тротоара, виейки от болка. Хедли вдигна чантата, хвана Хелън под ръка и попита:

— Можем ли вече да си вървим?

— За бога, Хедли, никак не се церемониш.

— Не виждам какъв е смисълът.

— Какво правиш тук?

— Чух, че излизате, и тръгнах след вас. Но като слязохте от таксито, ви изгубих следите.

Придружи я до колата и след като я настани на седалката и затвори вратата, заобиколи от другата страна и седна зад волана. Хелън като че ли се задъхваше; отвори чантата си, извади някакво шишенце и изсипа в дланта си две таблетки.

— Манерката, Хедли.

— Лейди Хелън, не бива.

— Манерката казах — твърдо настоя тя и той с нежелание ѝ подаде плоската метална бутилка. Тя преглътна таблетките с глътка уиски и веднага почувства приятната топлина, която се разля по вените ѝ.

— Сега се връщаме на Саут Одли стрийт и си стягаме багажа. Утре сутринта заминаваме за Комптън Плейс.

Хедли потегли и загрижено я попита:

— Добре ли се чувствате?

— По-добре от всякога. Как да ти кажа, току-що очистих Тим Пат Раян.

Колата леко поднесе встрани, но Хедли бързо овладя волана.

— Сигурно се шегувате.

— Ни най-малко. Нека ти разкажа.

* * *

Ким отвори на Дилън и го въведе във всекидневната, където ирландецът завари Хана Бърнстейн по анцуг, а насреща ѝ седеше Фъргюсън по пижама и халат.

— Бог да благослови събралите се — изрече Дилън.

— Стига с този театър, Дилън. Започни с най-лошото — уморено го посрещна Фъргюсън.

Дилън описа накратко случилото се и си наля чаша „Бушмилс“.

— Господи, какво да правя с теб? — кисело се питаше Фъргюсън. — Напълно си наясно с политическата ситуация. Опитваме се да постигнем примирие и да избягваме всякакви проблеми, а ти, следвайки някаква необяснимо перверзна логика, решаващ да направиш именно това — да създаваш проблеми.

— Просто исках да го попритисна.

Най-сетне и Хана се намеси в разговора:

— Загубата не е толкова трагична, сър. Раян беше гнусно влечуго.

— Да, няма да крия, че случилото се поражда у мен известно задоволство, но как възнамерява изтънченият ти интелект да се справи със ситуацията?

— Като я остави така, сър. В най-скоро време някой ще намери трупа. Това значи, че разследването ще остане в компетенцията на Скотланд Ярд и Мърдър Скуод. Пък и нека сме честни — отрепка като Раян сигурно има не един и двама врагове. Така че случилото се въобще не ни засяга, сър.

— Права си.

Дилън поклати глава.

— Господи, каква коравосърдечна жена. Какво се случи с онова мило еврейско момиче, в което се влюбих навремето?

— Виждаш ли какво става, като работи човек с теб. — Тя се обърна към Фъргюсън и продължи: — Да се върнем на деловата страна на нещата, или поне онази част от тях, която пряко ни засяга. Тази жена с ирландския акцент може и да ни е направила услуга, но бих искала да разбера коя е. С ваше позволение ще се поровя в системата на Министерството на отбраната, да видим какво мога да открия.

— С огромно удоволствие, госпожо главен инспектор. Току-виж налетите на някоя лоялистка връзка.

— Не мисля — намеси се Дилън. — Повечето лоялисти имат северноирландски акцент като мен. Нейният беше различен.

— Няма значение. — Фъргюсън се изправи. — Можете да останете да нощувате в някоя от спалните ми за гости, госпожо главен инспектор. Не ми се иска отново да ви отпращам по улиците в този дъжд.

— Благодаря ви, сър.

— А ти, разбира се, можеш да се прибереш пеша, Дилън — додаде бригадният генерал. — Искам да кажа, ирландците са свикнали да ги вали, нали?

— Бог да ви поживи, вие сте истински благородник, сър. На излизане ще си сваля обувките, ще им завържа връзките и ще си ги преметна на врата, след което ще се прибера бос до Стейбъл Мюс, за да не ги повредя.

Фъргюсън се засмя и отсече:

— Изчезвай, обеснико.

Дилън излезе.

* * *

В кабинета на Саут Одли стрийт лейди Хелън се настани на писалището и за пореден път разтвори папката, а Хедли внесе поднос с чай и й наля в една чаша.

Тя го разреци с мляко, по английски маниер и отпи.

— Фантастично. — После се наведе над папката и продължи: — Чудна работа! Тим Пат Раян беше последен в списъка, а пръв си отиде.

— Лейди Хелън, това не може да продължава.

— О, може и още как! Какво да си купя с парите, с които разполагам, Хедли? Тези гадове са отговорни за жестоката смърт на сина ми. Съпругът ми си отиде преждевременно, а и знаеш ли какво ще ти кажа, Хедли, стари приятелю. Не ми остава много време. Таблетките, които пия... имам проблеми със сърцето.

Хедли беше толкова потресен от новината, че се наложи да седне.

— Не знаех.

— Е, сега вече знаеш, така че с мен ли си, или против мен? Можеш да позвъниш на доктор Инграм и да му съобщиш, че съм полудяла. А можеш да се обадиш в Скотланд Ярд и да ги извикаш да ме арестуват за убийство. Изборът е твой, нали така?

Той се изправи.

— Направили сте ми толкова добрини в живота. — Хедли въздъхна. — Тази работа никак не ми харесва, но едно е ясно. Имате нужда от човек, на когото да разчитате, и винаги можете да разчитате на мен, както аз навремето се осланях единствено на вас.

— Бог да те поживи, Хедли. Сега иди да поспиш, а утре сутрин заминаваме за Комптън Плейс.

Той излезе, а тя остана да седи, питайки се какво ли прави сега Дилън, после се отпусна на дивана и придърпа пухената завивка.

[1] Профсъюзна организация в САЩ, учредена през 1903 година, чието пълно название гласи: Международно братство на водачите на тежкотоварни автомобили, шофьорите, работниците в складове и общите работници в Америка; един от малкото профсъюзи, подкрепящи Републиканската партия. — Б.пр. ↑

**ЛОНДОН, ВАШИНГТОН, СЕВЕРНА
ИРЛАНДИЯ, ЛОНДОН**

ТРЕТА ГЛАВА

Усилията на Хана Бърнстейн да изрови нещо от системата на Министерството на отбраната останаха напразни. Провери дори в базата-данни на щаба на британската армия в Лисбърн, Северна Ирландия, но безуспешно. Това означаваше, че не работят по случая. Шумът около смъртта на Раян трая ден до пладне — вестниците изтъкваха като вероятно обяснение съперничеството между бандите в Ийст Енд и останалите части на Лондон. Случилото се не покрусил Скотланд Ярд ни най-малко, случаят беше приключен. Отворен, разбира се, но отложен.

* * *

В Комптън Плейс Хелън се хранеше добре и правеше дълги разходки на чист въздух. Освен това се упражняваше на стрелбището в стария хамбар под вещите напътствия на Хедли, който с голямо нежелание склони да я учи. Не си бе давала сметка колко е опитен до един следобед, когато след като наблюдава нейните опити, сам взе браунинга — един от многото пистолети, натрупани от съпруга ѝ през годините — и го зареди. В дъното на постройката имаше седем картонени мишени, изобразяващи китайски войници в атака — наследство от участието на полковника в Корейската война.

— Искам да гледате внимателно.

Намираше се на около десет метра от мишените. Ръката му подскочи и с бърза поредица от изстрели Хедли простреля всичките мишени в главата. Хелън побърза да изкаже удивлението си още щом ехото заглъхна:

— Невероятно!

— Аз съм професионален войник. А вие сте добра, но пистолетите са несигурно оръжие, освен ако човек не стреля отблизо.

— Колко отблизо?

Той постави нов пълнител на браунинга и ѝ го подаде.

— Елате с мен. — Отведе я до голямата мишена в средата на редицата. — Опрете дулото в сърцето и дръпнете спусъка. — Тя изпълни нареждането. — Сега вече се уверихте сама — толкова отблизо.

— Намирах се на четири метра от Раян.

— Разбира се, може и от четири метра, но е имало вероятност да не уцелите и той да ви застреля.

— Да, така е, но искам да се върна до масата и да опитам оттам.

— Както пожелаете.

В този миг мобилният телефон на масата иззвъня. Хедли подаде апарата на Хелън:

— Хелън Ланг. — След миг кимна. — Благодаря. Много съжалявам. — Тя затвори телефона и погледна Хедли. — Тони Ърмсуърт е починал.

— Срамота! Кога е погребението?

— В сряда.

— Ще присъстваме ли?

— Разбира се. — Запази спокойствие, но погледът ѝ издаваше болка. — Стига ми толкова за днес, Хедли. Смятам да се прибера. — Тя се отдалечи.

* * *

Погребението се състоя в една прекрасна слънчева утрин в Стюкли. Тъй като селцето отстоеше на не повече от час път с кола от Лондон, църквата беше пълна и Хелън Ланг едва ли не се развесели, като забеляза Фъргюсън, Хана Бърнстейн и Дилън. На излизане се ръкува с племенника на Ърмсуърт, който беше организиран погребението заедно със съпругата си.

— Толкова се радваме, че дойдохте, лейди Хелън — изрекоха те. — Организирали сме малък прием в хотел „Кънтри“, който се намира в покрайнините на селцето. Ще ви чакаме.

Фоайето беше претъпкано. Хелън прие чаша шампанско и още в същия миг бе забелязана от Чарлс Фъргюсън, който си запробива път през тълпата.

— Скъпа Хелън! — Радостно я разцелува. — Господи, изглеждаш едва на петдесет, и то в неприятен ден като днешния. Как го постигаш?

— Винаги си бил голям сваляч, Чарлс, и умееш да правиш комплименти, но си си сваляч. — Извърна се към Хана и додаде: — Внимавайте с този господин, миличка. Помня, че навремето се забърка в някаква любовна история с жената на уругвайския посланик и онзи го предизвика на дуел.

— Ужасна си, Хелън. Това пленително създание е помощничката ми, главен инспектор детектив Хана Бърнстейн, а този ирландски вагабонтин е някой си Шон Дилън, който познаваше Тони Ърмсуърт доста добре.

Дилън беше с тъмносин костюм „Армани“ с изящна линия. Хелън го хареса още в мига, когато се ръкуваха. В това време някой повика Фъргюсън, той се извини и се отдалечи. Дилън и Хана тръгнаха с него.

Фъргюсън едва поздрави човека, който го бе извикал, когато Дилън го дръпна встрани.

— Лейди Ланг — коя е тя?

— О, със съпруга ѝ воювахме заедно в Корея. Синът ѝ, майор Питър Ланг, служеше в Шотландския полк, после премина в САС. Беше един от най-добрите ни тайни агенти, нали се сещаш къде? Преди две години от ИРА го разкриха и го хвърлиха във въздуха. Сложиха бомба в колата му.

След краткото обяснение Фъргюсън отново се отдалечи; Хана пък се бе впуснала в разговор. Хелън Ланг се почувства притеснена в тълпата и реши да излезе на терасата, окъпана в лъчите на февруарското слънце. Дилън забеляза оттеглянето ѝ. В личността ѝ имаше нещо неуловимо и той реши да я последва.

Появи се тъкмо когато Хелън взе някакви таблетки.

— Искате ли чаша шампанско?

— Честно казано, предпочитам уиски.

— Напълно подкрепям избора ви. Какво ще кажете за ирландско?

— Защо не?

Само след миг се върна с две чаши. Тя остави своята на каменния парапет, извади сребърна табакера и я предложи на

събеседника си с думите:

— Пушите ли?

— Господи, каква прекрасна жена. Той извади старото си зипо и й поднесе огънче.

— Ще ми позволите ли да направя една забележка, господин Дилън? Виждам, че носите формената вратовръзка на Шотландския полк.

— О, да, исках да зарадвам стария Фъргюсън.

Тя реши да рискува:

— Може би трябва да призная, че зная за вас, господин Дилън. Тони Ърмсуърт, който е стар мой приятел, ми разказа всичко, но поради една много важна причина.

— Синът ви, лейди Хелън — кимна Дилън. — Изненадан съм, че се обръщате към мен.

— Вярвам, че войната все още трябва да следва определени правила, а от онова, което ми разказа Тони, заключих, че сте почтен човек, макар да сте безжалостен и да сте били, ако мога така да се изразя, на погрешен път.

— Вече съм вкаран в правия път. — Той наведе глава, преструвайки се на разкаян.

— Пакостник такъв! А сега ми донесете чаша шампанско, но моля ви се, погрижете се да намерят някое по-добро.

— На вашите заповеди.

Дилън намери Фъргюсън на бара и отбеляза:

— Лейди Хелън. Невероятна жена.

— И още как.

Барманът наля две чаши шампанско.

— Има нещо в нея, нещо много специално, но колкото и да се опитвам, не мога да определя точно какво.

— Не се и опитвай, Дилън. Тя не е лъжица за твоята уста.

* * *

Седмица по-късно от летище „Гетуик“ излетяха със служебен Гълфстрийм на семейната компания за Ню Йорк, където отседнаха в хотел „Плаза“. Хелън вече можеше да рецитира наизуст съдържанието

на папката, знаеше абсолютно всички подробности за всички лица, които се споменаваха в документите, и беше проверила всички източници, до които имаше компютърен достъп. Носеше и колта. През всичките години, откакто летеше със служебните самолети, охраната не я беше проверявала нито веднъж.

Беше подготвена. Знаеше например че Мартин Брейди — профсъюзният функционер — три пъти седмично посещава профсъюзна фитнесзала недалеч от нийоркското пристанище, откъдето обикновено си тръгва в десет часа вечерта. Хедли я откара на една пресечка от точното място; остатъка от пътя измина пеш. Брейди караше червен мерцедес — нямаше как да го сбърка. Хелън го изчака в глуха уличка встрани от мястото, където беше паркирал автомобила си. Застреля го в тила, като се наведе да отключи колата си.

Предложението беше на Хедли. Беше чувал, че гангстерските банди предпочитали екзекуции с малокалибрено оръжие, обикновено 22-милиметров пистолет, но и 25-милиметров щеше да свърши работа — така полицията щеше да изтълкува случая като скандал между свободни и профсъюзни работници.

Томас Касиди, който беше натрупал богатството си от верига ирландски кръчми, беше лесен. Пипна го в отвореното му наскоро ново заведение в Бронкс. Обикновено паркираше колата си в задната уличка. Две вечери поред го наблюдава, а на третата го застреля, докато отключваше колата си. Съгласно версията, изложена в „Ню Йорк Таймс“, заведението било обект на рекет от страна на местните банди; полицията смяташе, че Касиди е бил убит именно от тях. Хелън узна за рекета, като издири с помощта на компютъра оплакването, което Касиди бе подал в полицията.

Патрик Кели, шефът на строителната фирма, беше още по-лесен. Притежаваше къща в Осининг, усамотена сред природата. Имаше навика да става в шест сутринта и да тича по десет километра. Хелън разучи откъде минава и на третата сутрин го причака, докато пробягваше обичайния си маршрут, вдигнал качулката на анцуга си да се предпази от проливния дъжд. Застанала под едно дърво, го изчака да се приближи и го простреля два пъти в сърцето, сетне, отново по идея на Хедли, свали златния ролекс от китката му и златната верижка от врата му. Така щеше да излезе, че е станал жертва на най-обикновен обир.

И така, планът вървеше като по вода. Вече не ѝ се налагаше да прибъгва до хапчетата толкова често, а Хедли, макар да се отнасяше доста скептично към замисъла, бе сигурна опора. „Наистина ли съм толкова лоша? — питаше се. — Зла и порочна?“ Сетне си напомняше, че юдейският бог Йехова не носи лична отговорност за много деяния. Наместо това възлага поръчения на ангелите си, примерно на Ангела на смъртта.

„Аз ли съм този ангел?“ — питаше се Хелън. Но тъй като търсеше справедливост, не можеше да си позволи да се разкайва. Продължи да действа по плана до онази дъждовна нощ в Манхатън, когато се бе приготвила да чака сенатор Майкъл Коен, но нападението беше осуетено.

* * *

И докато Хелън Ланг се връщаше в „Плаза“, утешавайки се с мисълта, че ще се разправи с Коен в Лондон, в английската столица се разиграваха други събития, които щяха да донесат обрат не само в нейния, но и в живота на новите ѝ познайници.

Няколко часа, след като лейди Хелън си легна, Хана Бърнстейн влезе в кабинета на Чарлс Фъргюсън в Министерството на отбраната, следвана от Шон Дилън.

— Извинявам се, че ви безпокоя, сър, но имаме горещи новини.

— Така ли? — усмихна се той. — Я да чуя.

Тя кимна на Дилън, който обясни:

— Имам едно приятелче от едно време, казва се Томи Макгуайър, американец от ирландски произход. От години се занимава с търговия с оръжие. Снощи го спрели за неизправни стопове в Килбърн, а едната от дежурните била още стажантка, много надъхана, и настояла да проверят багажника на колата.

— И какво да видят? — довърши Хана. — Двайсет килограма семтекс и два автомата „Калашников“.

— Красота — кимна Фъргюсън. — С досие като неговото, каквото не се съмнявам, че има, ще му лепнат най-малко десет години.

— С една малка подробност — поясни Хана. — Казва, че иска сделка.

— Виж ти.

— Твърди, че знае къде се намира Джек Бари — уточни Дилън.
Фъргюсън застина намръщен.

— Къде е Макгуайър?

— В „Уондсуърт“ — отвърна Хана, назовавайки един от най-неприятните лондонски затвори.

— Тогава да вървим да разберем какво има да ни казва — отсече Чарлс Фъргюсън и се изправи.

* * *

Затворът „Уондсуърт“ беше една от най-строгите институции за лишаване от свобода в страната — „як кафез“, както се казва. Фъргюсън се срещна с главния комендант и връчи на бедния човек заповед, която доста го сепна — с изключение на лицата, посочени от Фъргюсън, никой нямаше право да се среща с Макгуайър, в това число представители на антитерористичния отдел на Скотланд Ярд и най-вече на Милитари Интелиджънс — военното разузнаване в Северна Ирландия, или Роял Ълстър Констабулари — кралската полиция на Северна Ирландия. При неизпълнение на издаденото разпореждане комендантът се лишаваше от свобода за нарушение на Закона за държавната тайна.

Фъргюсън, Хана Бърнстейн и Дилън се настаниха в залата за свиждания и зачакаха надзирателят да доведе Макгуайър, след което Фъргюсън го отпрати с кимване. Макгуайър едва не припадна, като видя Дилън.

— За бога, Шон, ти ли си това?!

— Самият аз — отсече Дилън и му предложи цигара, пояснявайки на останалите: — С Томи се познаваме отдавна. Бейрут, Сицилия, Париж.

— Да не забравяме ИРА — вметна Фъргюсън.

— Не точно. Томи не си пада по военните акции, но имаш ли пари, може да ти намери каквото пожелаеш. Автоматични оръжия, семтекс, пускови устройства за ракети. Все му се разминава, едно, заради американския паспорт, и второ, защото винаги работи за чуждестранни оръжейни фирми — я немски, я френски. — Дилън

поднесе огънче на Макгуайър. — Още ли покриваш стария Жобер в Марсилия, но защо ли пък да не го покриваш, нали има защитата на Юнион Корс. Тези приятели са по-страшни и от мафията — обясни на Хана.

— Отлично зная кои са — сръза го тя и изгледа Макгуайър с безкрайно презрение. — Снощи в колата ви са намерени два автомата „Калашников“ и двацет килограма семтекс. Мостри, предполагам. С кого щяхте да се срещате?

— Не, не, не сте разбрали правилно — възрази Макгуайър. — Искам да кажа, аз не знаех, че са там. Беше ми казано, че с пристигането ми на „Хийтроу“ ще ме чака кола. Ключът е под изтривалката. Сигурно е било клопка.

— Боя се, че трябва да си вървим — ледено отсече Фъргюсън.

— Добре, добре — бързо капитулира затворникът. — Права сте, мостри бяха. Жобер ги изпраща на Тим Пат Раян. Като кацнах, му позвъних, за да уговоря среща, и така разбрах, че е мъртъв.

— Така е — потвърди Фъргюсън. — Но ми се струва, че ставаше дума за Джак Бари.

Макгуайър се поколеба.

— Бари използваше Тим Пат Раян като лице в Лондон. Раян беше човекът, който уреждаше нещата. Ще ви кажа къде е Джак Бари. Кълна се. Просто ме изслушайте.

— Говори тогава.

— Значи познавате Джак Бари? — вметна Хана.

— Не, никога не съм го виждал.

— Тогава защо ни губите времето?

— Ще позволите ли — намеси се Дилън и предложи на Макгуайър втора цигара. — Значи не познаваш Джак Бари? Блазе ти, аз пък го познавам и мога да ти кажа, че ядоса ли се, като нищо ще ти откъсне топките ей така, за няма нищо. Я да си понапругна мозъка. Джак Бари наследи „Синове на Ерин“ от горкия Франк Бари, който, уви, вече не е сред живите. „Синове на Ерин“ са готови да убият и папата, в което обаче няма нищо чудно, тъй като Джак е един от малкото протестанти в ИРА. Сигурно обаче е плюл на Дъблин, Шин Фейн и мирния процес. Струват му се страхливи баби.

— Така се говори.

— Продължавам с размишленията. Това ще рече, че доставките на оръжие от Дъблин са секнали. Бари обаче има семейно наследство, освен това разполага със солидни собствени доходи, тоест, решил е да търгува направо с Жобер. Семтекс, огнестрелно оръжие, каквото ти душа поиска, а ти, Томи, си посредникът. Другата брънка от веригата е бил Раян в Лондон, който за съжаление се спомина.

— Именно — енергично потвърди Макгуайър. — И аз трябва да се срещна лично с Бари в Белфаст след три дни.

— Наистина ли? — намеси се Фъргюсън. — Къде точно?

— Трябва да се настаня в хотел „Европа“ и да чакам. Той ще ми изпрати известие, когато е готов.

— Къде ще го изпрати? — попита Хана Бърнстейн.

— Откъде бих могъл да знам? Нали вече ви казах, че никога не съм го виждал.

В стаята се възцари пълно мълчание. След малко Фъргюсън го наруши:

— Това истина ли е?

— Естествено.

Генералът се изправи.

— Главен инспектор, връчете заповедта на коменданта на затвора. Затворникът да се премести в охраняемата къща в Холанд Парк.

Хана натисна звънеца и надзирателят влезе веднага.

— Върнете затворника в килията му да се подготви за преместване.

— Споразумяхме ли се? — извика на тръгване Макгуайър, но надзирателят вече го влачеше навън.

— И вие ли си мислите същото, което ми се върти в главата, стар хитрец такъв? — попита Дилън.

— Ще бъде страхотен капан, трябва да признаеш. Как ще познае кой е истинският Макгуайър? Току-виж докопаме самия Бари, откога го чакам да ми падне в ръцете.

— Има малък проблем, сър — отбеляза Хана. — Макгуайър е американец, а престореният американски акцент веднага си личи. Кой може да се представи за него? Ще ни е нужен човек, който не само може да мине за американец, но и умее да се справя.

— Правилно. Всъщност започвам да откривам в цялата тази история американско измерение. Струва ми се, че президентът няма да се зарадва особено, като научи наред мирните преговори за Ирландия, че е замесен американски гражданин, който продава оръжие на най-гнусните терористи.

С присъщото си лукавство Дилън отново го изпревари:

— Предлагате да говоря с Блейк Джонсън ли?

Отговори му Хана:

— Та нали Подземието е предназначено именно за това, сър.

— Кой знае? — продължи Дилън. — На Блейк може и да му се иска да се поразходи до Северна Ирландия. В крайна сметка кой ще се представи по-добре за американец от самия американец... особено такъв, който прострелва муха от десет метра?

— Понякога наистина отлично схващаш за какво става дума, Дилън — усмихна се Фъргюсън. — Мисля, че е време да се махаме от това ужасно място.

* * *

На петдесетгодишна възраст Блейк Джонсън все още бе красив мъж, при това изглеждаше по-млад. На деветнайсет години вече служеше в морската пехота и се завърна от Виетнам със Сребърна звезда, Виетнамски кръст за храброст и два ордена „Пърпъл Харт“. След като завърши право в университета в Джорджия, постъпи във ФБР. Още по времето, когато настоящият президент Джейк Казалет беше все още сенатор и често получаваше заплахи от привърженици на десните, Блейк бе успял да го спаси дори когато полицейският ескорт изгуби контрол над положението, като застреля двама нападатели, а самият той бе ранен в схватката.

Този случай му осигури близки отношения с бъдещия президент, назначение като директор на Общия департамент на Белия дом — прикритие за личното разузнавателно звено на президента, или така нареченото Подземие. По време на настоящата администрация Джонсън бе доказал заслугите си и бе участвал в не една и две секретни операции, в някои от които бяха заедно с Фъргюсън и Дилън.

Случи се горещ следобед, когато Блейк влезе в Овалния кабинет и завари президента да подписва документи. Там беше и началникът на кабинета Хенри Торнтън. Блейк харесваше Торнтън, което всъщност беше много полезно, тъй като Торнтън на практика управляваше цялата администрация. Той имаше задача да се грижи за това Белият дом да функционира безпроблемно, сенатът да гласува програмите на президента и общественият му имидж да остане ненакърнен. Заплатата не беше нищо особено, но това беше най-престижната длъжност в правителството. Пък и Торнтън разполагаше с достатъчно средства от семейната юридическа кантора в Ню Йорк, която бе управлявал до пристигането си във Вашингтон.

Торнтън беше един от малцината, които бяха наясно с истинското предназначение на Подземието. Той вдигна поглед и се усмихна:

— Здравсти, Блейк, струваш ми се позамислен.

— Има защо.

— Сериозно ли е? — сепна се Казалет.

— Да кажем сложно. Проведох интересен разговор с Чарлс Фъргюсън.

Президентът се разтревожи:

— Добре, Блейк, да чуем най-лошото.

Докато разказваше, президентът и Торнтън го слушаха намръщени.

— Ти наистина ли предлагаш да заминеш за Белфаст, да се представиш за Макгуайър и да пипнеш Бари на негова територия?

— Отдавна не съм излизал в отпуска, господин президент — ухили се Блейк, — пък и ще ми бъде много приятно отново да се видя с Дилън.

— За бога, Блейк, възхищавам се на Дилън и никога няма да забравя как спаси дъщеря ми от онези терористи... Но каква е тази идея?! Та там се води война.

— Помисли си добре, Блейк — каза Торнтън. — Ще си навлечеш неприятности. А нужно ли е наистина?

— Господа, какво ли не направихме, преместихме планини, за да постигнем мир в Северна Ирландия. Шин Фейн направиха опит, лоялистите приеха да преговарят, но отцепническите терористични групировки постоянно подклаждат конфликта. Джак Бари е един от

най-опасните. Нека ви напомня, господин президент, че той е американски гражданин, служил във Виетнам и отзован за деяния, които не могат да се опишат по друг начин освен като престъпни. От години коли и беси и ние сме не по-малко отговорни за него от британците. Предлагам да го отстраним.

Джейк Казалет се усмихваше. Като вдигна глава, видя, че и Торнтън се усмихва.

— Май приемаш въпроса много сериозно, а, Блейк?

— Тъй вярно, господин президент.

— Тогава заминавай, но се постарай да се върнеш жив и здрав. Ще ми създадеш огромни неприятности, ако остана без теб.

— Би ми било крайно неприятно, господин президент.

* * *

В Министерството на отбраната в Лондон Фъргюсън тъкмо затвори червения секретен телефон и натисна бутона на интеркома.

След миг в кабинета влязоха Дилън и Хана Бърнстейн.

— Говорих с Блейк Джонсън. Ще бъде в хотел „Европа“ вдругиден и ще се регистрира под името Томи Макгуайър. Вие ще заминете при него.

— С какви подкрепления ще разполагаме, сър?

— Вие сте подкрепленията, главен инспектор. Не искам да намесвам ирландската полиция, нито пък военното разузнаване от Лисбърн. Там дори чистачките са националистки. Новините се разнасят светкавично. Вие, Дилън и Блейк Джонсън ще трябва да се справите сами. Необходими са ви само белезници за Бари.

— Можете да смятате задачата за изпълнена, господин генерал.

— Гарантираш ли?

— Сигурна работа, както че ковчегът има капак.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Както често се случва в Белфаст, бръснещият северен вятър носеше дъжда на талази над града, накъдряше водите на Белфаст Лох и блъскаше прозорците на стаята на Дилън в „Европа“ — най-бомбардирания хотел на света. Той надникна навън и се загледа в железопътната гара, размишлявайки какво огромно място заема този град в живота му. Смъртта на баща му преди толкова години, бомбардировките, цялото това насилие. И сега политиците най-сетне бяха решили да сложат край на всичко това.

Вдигна телефонната слушалка и позвъни на Хана в стаята ѝ.

— Аз съм. В приличен вид ли си?

— Не. Тъкмо излизам от банята.

— Идвам на секундата.

— Не ставай глупав, Дилън. Какво искаш?

— Обаждах се на летището. Самолетът от Лондон закъснява с един час. Мисля да сляза в бара. Какво ще кажеш да обядваме?

— Бих хапнала някой сандвич.

— Ще се видим долу.

Едва минаваше дванайсет и в „Библиотеката“ — бара на хотела, беше тихо. Дилън си поръча чай — любимия чай на Бари и на цяла Ирландия, сетне се настани в ъгъла и зачете „Белфаст Телеграф“. Хана се появи двайсет минути по-късно с елегантен кафяв костюм с панталони, а червената ѝ коса беше прибрана на опашка.

— Страхотно — одобрително закима Дилън. — Изглеждаш като репортер, изпратен да отрази модно ревю.

— Чай?! — в отговор възкликна тя. — Шон Дилън пие чай, въпреки че барът работи?! Не мога да повярвам!

Той се ухили и махна на бармана.

— Щом сме в Ирландия, аз лично смятам да хапна сандвичи с шунка. А ти?

— Салата и чай.

Дилън даде поръчката и сгъна вестника.

— И какво, значи? Отново опряха до нас да решаваме ирландския проблем из засада.

— Ти обаче не смяташ, че сме в състояние.

— Седемстотин години, Хана. Решението отдавна зрее.

— Изглеждаш ми потиснат.

Той запали цигара.

— О, типичното чувство за Белфаст. От първия миг на завръщането си ставам подвластен на миризмата на това място и цялата му атмосфера. За мен завинаги ще си остане военна зона. Доброто старо минало. Трябва да посетя и гроба на баща си, но никога не го правя.

— И на какво се дължи това, как мислиш?

— Един господ знае. Имах подреден живот — Кралската академия, Националният театър, запозната си с цялата история, при това тогава бях едва на деветнайсет.

— Да, зная, бъдещият Лорънс Оливие.

— И тъкмо тогава баща ми се прибра и беше прострелян от британски парашутисти.

— Случайно.

— Знам, знам, но на деветнайсет нещата изглеждат различно.

— И ти се записа в ИРА, за да се бориш за великата кауза.

— Много време изтече оттогава. И имаше много трупове.

Млада келнерка донесе поръчката, сервира и се оттегли.

— И като се обръщаш назад — продължи Хана, — съжаляваш за постъпките си, така ли?

— О, кой знае? Можех вече да съм станал изпълнител на главни роли в Кралската Шекспирова трупа. И да имам петнайсет филма зад гърба си. — Дилън лакомо изяде един сандвич и посегна за втори. — Можех да стана известен. Марлон Брандо ли беше казал нещо в този дух?

— Но за сметка на това си си спечелил доста скандална слава. Ще трябва да се утешаваш с това.

— И в живота ми няма жени. Ти безмилостно ме отблъскваш.

— Горкичкият.

— Нямам ни близки, ни приятели. Е, с изключение на многобройните ми братовчеди в Каунти Даун, но само да ме мернат отдалеч, ще си плюят на петите и ще изчезнат яко дим.

— И нищо чудно, но стига вече с тези терзания. Разкажи ми нещо повече за Джак Бари.

— Познавах по-добре чичо му — Франк Бари. Преди да се разцепим, научих много от него. Джак винаги е бил гаден. Във Виетнам се доказа, а причината да го изритат от армията беше убийство на виетнамски затворници. И през всичките тези години, откакто траят вълненията, става все по-зле. Друга подробност, която може би си научила от досието му, е, че различни организации по света често го наемат да извършва убийства.

— Аз пък си мислех, че става дума за теб, Дилън.

— Печелиш.

В този миг в „Библиотеката“ влезе Блейк Джонсън. Носеше тъмни очила марка „Рей-Бан“, тъмносиня риза и панталони в същия свят и сиво сако от туид. Черната му коса, тук-там прошарена, беше разрошена. Без да даде знак, че ги е познал, Джонсън застана на бара.

— Горкият нещастник. Има вид на човек, който пристига от дълъг път.

— Неведнъж съм го казвала и пак ще повторя — голямо си говедо, Дилън. — Хана се изправи. — Да вървим да го изчакаме.

Дилън извика бармана.

— Впишете сметката на стая петдесет и две.

* * *

Дъждът продължаваше да барабани по стъклата. Дилън извади от хладилника половин бутилка шампанско и я отвори.

— Типично за Белфаст, но какво друго да очаква човек през март — отбеляза той, напълни три чаши и вдигна едната. — Радвам се да те видя, Блейк.

— И аз се радвам, драги ми ирландце — отвърна той и се обърна към Хана: — Госпожо главен инспектор, по-благоуханна от всякога.

— Ало, не ми взимай репликите — сръза го Дилън. — Но както и да е, да се захващаме за работа.

Всички насядаха.

— Прочетох досието на Бари — започна Блейк. — Голяма гад. Но искам да чуя и твоята версия, Шон.

— Отначало се познавах само с чичо му Франк Бари. Той основа „Синовете на Ерин“, крайна отцепническа групировка. Самият Франк гушна букетчето преди няколко години, но това е друга история. Оттогава Джак ръководи нещата.

— А ти го познаваш лично.

— Засичали сме се, разменяли сме по някой и друг изстрел, когато се е налагало. Да кажем, че не съм най-любимият му човек на света.

— И сме сигурни, че не познава Макгуайър лично?

— Така твърди самият Макгуайър — поясни Хана. — Защо му е да ни лъже? Неговата цел е да се отърве.

— Добре. Наизустил съм всичко, което ми изпратихте по електронната поща. Миналото на Макгуайър, тези французи, за които работи — „Жобер и Ко“, както и този Тим Пат Раян, който едва не ти светил маслото в Лондон, Шон. Впрочем тази подробност с жената убиец много ме заинтригува. Но да се върнем на Бари, искам да чуя всичко лично от теб, дори да повториш онова, което пише в досието.

Дилън изпълни молбата му и дълго говори. Като свърши, Блейк кимна и отбеляза:

— Ясно, с този ще трябва много да внимавам.

— Има още една подробност, която трябва да знаеш за семейство Бари. Като начало, те са стара протестантска фамилия.

— Протестантска?! — не повярва Блейк.

— Това не е толкова необичайно. Ирландската история познава много ирландски националисти протестанти. Да вземем например Улф Тоун. По-интересното е, че праичото е бил лорд, с други думи, наследник на титлата става Франк Бари, който обаче, както знаеш, е мъртъв.

— Да не искаш да кажеш, че титлата по право се пада на Джак Бари?

— Неговият баща е по-малък брат на Франк Бари и е починал преди много години, тоест Джак остава единственият наследник.

— Лорд Бари?

— Франк очевидно не е предявил претенции към титлата, а Джак със сигурност не е. В противен случай кралицата и личният съвет щяха

да се изправят пред сериозен проблем — обясни Хана.

— Има си хас — отвърна Блейк.

— Джак обаче приема всичко много сериозно — продължи Дилън. — Бари са стара фамилия, с дълга история. Имат семейно имение и замък, наречен „Спаниш Хед“, който се намира на морския бряг на четирийсет километра северно от Белфаст. Сега е собственост на „Нешънъл Тръст“. Преди години Джак много се превъзнасяше за него. Така че... нашият Джак е сложна личност. Както и да е, да се залавяме за работа. Между шест и седем часа Макгуайър трябва да е в бара, където ще му бъде съобщено, че таксито му го чака.

— Кое то ще го отведе в неизвестна посока?

— Естествено. Аз предполагам, че срещата ще се състои в града, на място с множество възможности за измъкване, в случай че възникнат неприятности. Да речем пристанище или нещо такова.

— А вие ще ме следвате.

— Такава е идеята. Зелен ленд роувър. — Дилън му подаде лист, на който беше изписан номерът на автомобила.

— А ако ме изгубите?

— Изключено е. — Хана Бърнстейн извади на масата черно куфарче и го отвори. — Имаме далекомер.

— Ще те проследи до дупка. Последна дума на техниката — допълни Дилън.

Далекомерът представляваше черна кутия с екран.

— Погледни. — Хана натисна някакъв бутон. Появи се пътна карта на някакви улици. — Имаме карта на цяла Северна Ирландия.

— Поразително — отбеляза Блейк.

— Особено с помощта на това. — Хана отвори малка кутийка и извади златен пръстен с монограм. — Надявам се да ти стане. В противен случай ще ти дам друга слушалка, която можеш да забодеш където пожелаеш.

Блейк премери пръстена на лявата си ръка и кимна.

— Мисля, че ми отива.

— Без оръжие — уточни Дилън. — В това отношение хората на Бари не могат да бъдат излъгани по никакъв начин.

— В такъв случай ще трябва плътно да ме следвате.

— О, не се безпокой, няма да те изоставим, при това ще сме въоръжени до зъби.

— Тоест, най-общо казано, планът е аз да ви отведа до Бари, а вие да го заловите? Без полиция и без подкрепления?

— Това е секретна операция, Блейк. Пипваме мръсника и веднага го боцваме, после го откарваме на летището, където ни чака специален лиър, с който се приземяваме директно на Фарли Фийлд.

— А после?

— После го отвеждаме в тайната квартира в Холанд Парк в Лондон, където генералът ще го разпита — отвърна Хана.

— Страхотни вещества има в наши дни — додаде Дилън. — Всичко ще си изпее, преди да се усетим, макар че главният инспектор никак не одобрява тези методи.

— Млъквай, Дилън — остро го срязва тя.

Блейк кимна.

— Излишно е да спорите. Радвам се, че съм тук, президентът също се радва. Няма проблем. Нали съм във ваши ръце, това ми е напълно достатъчно.

* * *

„Библиотеката“ беше популярно заведение сред бизнесмените, които обичаха да пийват по едно питие на път за вкъщи, и когато Блейк влезе малко след шест, вече беше препълнено. Той се настани на бара, поръча си уиски и сода и запали цигара. Беше напрегнат, но се владееше. Имаше огромно доверие на Дилън. Стана шест и половина. Поръча си второ малко уиски и тъкмо когато барманът му го сервира, портиерът донесе табела с надпис „Макгуайър“.

— Аз съм — обади се Блейк.

Докато слизаше по стъпалата към червеното такси, дъждът се лееше като из ведро. Качи се на задната седалка и с изумление установи, че зад волана седи жена с прошарена коса.

— Добър вечер, господине поздрави тя със силен местен акцент. — Вие си стойте кротко, аз ще ви закарам където трябва.

Тя потегли и Дилън, който търпеливо чакаше зад волана на зеления ленд роувър в компанията на Хана, мигом я последва.

Жената закара пътника до пристанището, прекосявайки цял квартал от изоставени, полуразрушени складове. Най-сетне спря до

стар пикап форд транзит.

— Слизайте, господине, пристигнахме.

Блейк изпълни нареждането. Таксито се отдалечи. Блейк зачака под проливния дъжд, но задната врата на форда се отвори и отвътре изскочиха двама мъже. Единият беше с късо пухкаво яке, а другият — брадат мъж, носеше дълго кожено палто до глезените като на австралийски фермер. И двамата бяха въоръжени с пистолети.

— Господин Макгуайър? — попита брадатият. — Аз съм Дейли, това е Бел, Дейли и Бел. Звучи като кабаретно представление, само че не е. Един грешен ход и както казват по телевизията, с вас е свършено. Заемете позиция.

Блейк се подпря на покрива на форда и зае разкрячен стоеж. Подложиха го на старателен обиск. Накрая Дейли със задоволство отсече:

— Качвайте се отзад и да потегляме.

Пейките не бяха много удобни. Дейли седна насреща му, а Бел заключи задната врата и се настани зад волана. След миг потегли.

— Вижте, какво става тук? — попита Блейк. — Очаквах да се срещна с господин Бари.

— Той няма търпение да се запознае с вас, но трябва да потърпите още малко, така че си запалете цигара и се наслаждавайте на пътуването.

Като забеляза, че таксито завива, Дилън остави своята кола в една странична пресечка и последва червения автомобил пеш. След потеглянето на форда се върна тичешком и скочи зад волана на роувъра.

— Прехвърлиха го в бял форд — заяви и след миг вече го следваше по осветените улици.

Дъждът се лееше безмилостно и вече се смрачаваше. По всичко личеше, че излизат от града.

— Значи не е в Белфаст — отбеляза Хана.

— По всичко личи.

На едно място пътят беше в ремонт и движението беше преустроено в една лента.

— По дяволите! — ядосано възкликна Хана.

— Спокойно, моето момиче, отвори куфарчето и всичко ще бъде наред.

Тя положи куфарчето на коленете си, вдигна капака и се зае с клавишите. Картата беше доста ясна, още повече че навън вече се стъмняваше. Фордът не се виждаше, но това нямаше значение. Времето летеше, а те продължаваха да се движат на север.

— Къде, на майната си, отиваме? — попита Хана.

— Един бог знае — отвърна Дилън. — Но май ми идва едно прозрение.

— Като например?

— Вървим на север, а брегът вече е доста близо. Какво ще кажеш за „Спаниш Хед“?

— Луд ли си? Нали каза, че е собственост на Нешънъл Тръст?

— Така е, но по тези места идват туристи чак след Великден.

— Каж ми, че се шегуваш.

— Гледай си в монитора и скоро ще разберем.

* * *

Отзад на микробуса имаше прозорци. Караха по крайбрежен път и за момента дъждът беше спрял, а част от луната беше покрита от буреносните облаци. Най-накрая завиха по някакъв страничен път и спряха пред порта с надпис „Спаниш Хед Нешънъл Тръст“.

От другата ѝ страна се виждаше къщичка, прозорците ѝ светеха. Бел натисна клаксона, някаква врата се отвори и се появи старец. Той се поколеба и Бел извика:

— Натисни гадното копче, Харкър, и ни пусни да влезем.

Портата очевидно беше автоматична. Старецът отвори някаква кутия, закрепена до нея, порови вътре, портата се отвори и Бел вкара колата. Блейк наблюдаваше кулите и бойниците на замъка, които се издигаха над стръмните скали. Беше доста впечатляваща гледка. Едва след като се приближиха, забеляза, че това е голяма провинциална къща в готически стил от деветнайсети век. Фордът спря, Бел слезе, заобиколи колата и отвори задната врата. Блейк последва Дейли и се озова в нещо като двор.

— Оттук, господин Макгуайър — каза Дейли.

Бел се справи с внушителната дъбова врата и ги поведе навътре. Влязоха в огромна приемна с каменен под, голяма камина и знамена,

провесени на специални стълбове: трикольорът на Република Ирландия, флагът на Великобританската уния и най-изненадващо, старото знаме на американската Конфедерация.

— Оттук.

Дейли тръгна по виещите се стълби и Блейк го последва, като Бел подсигуряваше тила. Минаха по широк коридор; по стените му висяха портрети. Накрая Дейли отвори масивна махагонова врата. Влязоха в библиотеката. Тук имаше още портрети, голяма запалена камина, лавици с книги и широки френски прозорци. Някакъв човек се наслаждаваше на гледката навън с чаша вино в ръка. Беше висок, със солидни рамене, носеше черен пуловер и джинси. Той се обърна. Лицето му беше красиво, мургаво, мрачно и някак си жестоко.

— Господин Макгуайър? Джек Бари.

— За мен е удоволствие. — Блейк се опита да изглежда уплашен. — Бях започнал малко да се притеснявам.

— Зарежете това, господин Джонсън. Много добре знам кой сте. Блейк Джонсън, личната хрътка на президента Джейк Казалет. Вие сте шефът на Подземието, нали така му викахте? Желаете ли чаша сансер? — Той извади бутилката от кофата с лед, напълни една чаша и му я подаде. — Заповядайте. Знам от сигурни източници, че истинският Макгуайър е в ръцете на бригаден генерал Чарлс Фъргюсън и Шон Дилън. Както и че другият ми дилър в Лондон, Тим Пат Раян, е мъртъв.

Блейк опита виното:

— Осемдесет и шеста, може би и осма.

— Седма — отвърна Бари. — Та значи познавате стария ми приятел Шон Дилън.

— Приятел ли?

— Попреувеличих малко. Но да се върнем към фактите. Разполагам с чудесни източници, обаче има и неща, които вие можете да ми кажете, включително някои подробности за операциите на онова дърто копеле Чарлс Фъргюсън.

— Така да се каже, що не ме цунете отзад — отговори Блейк.

Бари си наля още сансер.

— Предположих, че ще реагирате така. — Той кимна към Дейли. — Мисля, че Соук Хоул ще свърши работа, Боби. Там е доста студено и отново започва да вали. Бутни го вътре за час и ще видим.

* * *

Валеше като из ведро. Докато Дейли и Бел водеха Блейк към скалите, светкавици осветяваха морето, а вълните се разбиваха с грохот долу. Поеха надолу по тясна пътечка; Бел вървеше отпред с фенер в ръка. След известно време той спря:

— Тук е.

Бяла пяна изригна пред тях с глух тътен. Дейли побутна Блейк напред.

— Слизай. Има една площадка три метра надолу. Ще се оправиш. Доста е студено тази вечер и ще ти оставя дрехите.

Блейк се поколеба и заслиза. Имаше нещо като стъпала и после малка издатина. Изведнъж пространството се изпълни с вода и той задържа дъха си. Господи, колко бе студена!

— Наблюдавай го, ще се върна — каза Дейли на Бел и се отправи към замъка.

* * *

Прав бях, значи — каза Дилън, когато стигнаха до замъка. — „Спаниш Хед“.

Той спря колата, без да изключва двигателя. Хана слезе и се опита да отвори портата, но не успя.

— Зарежи, сигурно е автоматична. Чакай малко.

От едната страна имаше стъпала, предназначени за пешеходци. Докато тя се качваше, вратата на къщичката се отвори и излезе някакъв старец.

— Влизането забранено. Частна собственост.

— Вече не е. — Тя извади валтера от чантата си и го натика под брадичката му. — Хайде, отваряй и действай бързо.

Старецът беше ужасен и му личеше. Приблужи се до кутията, натисна копчето и портата се отвори. Дилън вкара колата и я паркира встрани от пътя.

Слезе и притисна стареца към вратата:

— Я да видим дали съм разбрал правилно. Ти сигурно си пазачът. Има ли някой друг в къщата?

— Вдовец съм.

— Как се казваш?

— Харкър, Джон Харкър.

— Ами май доста лошо постъпваш, господин Харкър. Затворено е от септември до Великден, а ти пускаш лица като стария ми приятел Джак Бари например.

— Не разбирам за какво говорите — отвърна възрастният човек с треперещ глас.

Дилън извади валтера си и бодро заяви:

— Може би паметта ти ще се проясни, ако тикна това зад дясното ти коляно и дръпна спусъка.

— Негова светлост си е вкъщи, няма да отричам — мигновено се предаде Харкър, — а и какво би могъл да стори стар човек като мене?

— Негова светлост, а? — засмя се Дилън. — Колко често идва тук?

— Когато реши през зимата, а има и други, които знаят, хора от селото, дето работят в имението.

— И които ще си държат устите здраво затворени, няма смисъл да питам — каза Хана.

— Какво да правим? — каза старецът. — Времената са тежки, а Негова светлост не е от тия, дето позволяват да им противоречиш.

— Куршум в главата, а? — попита Дилън.

— Няма нужда от това, не и със Соук Хоул, дето може да се даде добър урок на някого. Тим Лиъри умря там миналата година.

— И какво представлява тази мокра дупка?

— Нещо като комин в скалите. Вълните се разбиват вътре. Негова светлост вкарва хората вътре, когато иска да им обясни някои неща.

— Мили Боже! — каза Хана.

— Той едва ли има нещо общо с това — каза Дилън и се обърна към Харкър. — Да си дойдем на думата. Бял микробус, форд транзит. Пристигнал е малко преди нас, нали?

Харкър кимна:

— Замина за Белфаст днес следобед. Върна се преди около четирийсет минути.

— Кой беше вътре?

— Боби Дейли и Шон Бел, двама от хората на Негова светлост, на отиване, и само Бел зад волана на връщане.

— А ти умираше от любопитство и отиде нагоре по пътя, за да видиш какво става.

— Откъде знаете? — Харкър беше удивен.

— Всичко знам аз. Какво стана?

— Не бях много близо, но видях Бел да отваря задната врата на микробуса, Боби Дейли излезе оттам с още един човек и тримата влязоха в къщата.

— И ти се приближи, скри се под някое дърво и изчака.

— Това пък откъде го знаете? — Старецът отново бе изумен.

— Защото съм ирландец, тъп нещастник такъв, аз съм от графство Даун, имам шесто чувство. А и си мокър като кокошка от висенето под дъжда. Така, кой е заедно с Бари в замъка?

— Само Дейли и Бел.

— Добро момче. Сега ще се поразходим натам тихо и кротко, а ти ще водиш. Някоя подходяща черна пътечка ще свърши чудесна работа.

— Както желаете, сър.

* * *

Лампите, разположени на различни места из имението, осигуряваха известна светлина, докато се движеха по тясната пътека през гъстия храсталак на гората, над която бяха надвиснали бойниците на замъка. Изведнъж Харкър застина на място:

— Май идва някой.

Те се скриха сред дърветата. Миг по-късно Дейли изскочи от една странична пътека и се отправи към замъка.

— Ето го — прошепна Харкър. — Това е Боби.

Дейли продължи към замъка, а Дилън промърмори:

— Откъде идва, това е въпросът.

— Там са само скалите и Соук Хоул.

— Защо му е на Бари да прави срещата тук, а не в Белфаст? — Дилън се обърна към Хана: — Защо да си прави труда да мъкне Блейк

чак дотук? Няма никакъв смисъл.

— Освен ако не се е размирисало — отвърна тя.

— Съгласен съм. — Дилън се обърна към Харкър: — Соук Хоул значи, и по-тихо.

* * *

Шон Бел се приюти под едно дърво отстрани на пътеката и постави фенера на земята до нозете си. Беше нещастен; мокър до кости от проливния дъжд и на всичкото отгоре не можеше да пуши. Чу се глух бумтеж като от динозавър с колики и Соук Хоул изригна високо във въздуха. Той се замисли как ли се справя американецът. Нямаше да изкара дълго в такава нощ.

Чу се леко щракване и заглушителят на края на валтера се притисна към дясното ухо на Бел.

— Трудният начин, господин Бел — каза Дилън, — е да ти пръсна черепа, така че бъди послушен.

— Кой си ти, бе? — изграчи Бел, а той го претърси и го лиши от един револвер 38-ми калибър.

— „Уебли“, трийсет и осмица. Отдавна не ги продават. Сигурно здраво сте закъсали с вашата дружинка. — Той напъха пистолета в джоба на якето си. — Казвам се Дилън.

— Боже господи!

— Кофти вечер за тебе. Подозирам, че едно мое американско приятелче е някъде наоколо.

Той отново натисна с валтера и Бел извика от болка:

— В Соук Хоул е. Входът е надолу по пътеката.

— А какво търси там?

— Бари знаеше, че той не е този, за когото се представя. Очаквахме го.

— Сериозно? Ами води ни тогава.

Бел вдигна фенера и тръгна по пътеката, като се дръпна назад, когато Соук Хоул изригна високо в нощния въздух.

— Наблюдавай го — каза Дилън на Хана и отиде до стъпалата, които водеха надолу. — Още ли си там, Блейк? Аз съм Дилън.

— Защо се забави толкова? — извика Блейк, застанал на площадката и хванал се за един ръждив железен прът.

— Качвай се горе — отвърна Дилън.

Изминаха няколко минути и Блейк се зададе бавно по стъпалата.

— Господи, Дилън, чувствам се ужасно. Върнах се обратно във Виетнам, където веднъж изкарах шест часа в едно блато.

— Какво стана?

— Бари знаеше всичко. Името ми, президента, Подземието. Каза, че имал чудесни източници, но искаше информация, която мога да му дам за вас и Фъргюсън.

— Хайде да отидем в замъка да го зарадваме.

— С голямо удоволствие — отвърна той. — Само секунда. — Извърна се към Бел, който стоеше на върха на стъпалата. — Дръж това, копеле гадно! — Удари Бел с всичка сила и той полетя надолу. Миг по-късно Соук Хоул изригна.

— Готови ли сме да тръгваме? — попита Дилън.

— И още как.

Блейк ги поведе към замъка и се спря пред масивната входна врата.

— Обратно към портата, дядо — обърна се Дилън към Харкър. — Сядай си вътре и си дръж езика зад зъбите. Прави каквото ти казвам и няма да те застрелям. Разбрахме ли се?

Старецът се изпари.

— Някой да има излишен пистолет? — попита Блейк.

— Това по-скоро е за музея, но сигурно ще ти свърши работа. — Дилън извади уеблито.

— Хайде, че работа ни чака — каза Блейк и отвори вратата.

* * *

В библиотеката Дейли постави ново дърво в огъня, а Бари стоеше до френските прозорци и наблюдаваше дъжда.

— Гадна вечер, Боби. Чудя се как ли е господин Джонсън.

— По-добре, отколкото си мислиш — каза Блейк, отваряйки вратата.

Всички застинаха за миг, после Бари отметна глава и се засмя:

— Мили боже, това си ти, Шон!

— Както винаги, Джак, плътно по петите ти. Чарлс Фъргюсън иска информация, особено след онова, което научих от това приятелче. Вътрешен информатор, а? Това може да е само на нивото на Белия дом. Лошо момче си ти, не може да се отрече.

— Както винаги, Шон, както винаги. Предполагам, че Бел е поел по пътя на всички смъртни.

— Точно така.

— Е, всички това ни очаква. Налей едно бренди на господин Джонсън, Боби, нека да е голямо. Сигурно има нужда. Той вдигна чашата си. — За ветераните от Виетнам.

— Не мисля. Убивал съм, но не и като вас. — Блейк пое брендита от Дейли и се загледа в картините по стените. — Тази униформа не е ли на Конфедерацията?

— Да. — Бари погледа към портрета. — Здравият господин в края е Франсис Първи. Трупа състояние в Барбадос през осемнайсети век. Захар и роби. Връща се тук и си купува титла. Всички са се казвали Франсис. Оттам идва и Франк.

— Докато дойдеш ти?

— Да, Джак на името на Джон. Този, който се е бил за Конфедерацията и е убит при Шилох. В писмата си твърди, че е избрал да се бие на тази страна, защото сивите униформи отивали на очите му.

— Нищо чудно, ако поне малко е приличал на тебе — каза Блейк. — Но да си дойдем на думата. Ти знаеше, че идвам на мястото на Макгуайър.

— Какво става с него?

— Както ти е добре известно, той се намира на сигурно място в Лондон и си казва и майчиното мляко.

— Прасе.

— Да — каза Дилън. — Всичките са такива. А ти, изглежда, всичко знаеш.

— Както винаги не можеш да отречеш. Държа да съм една крачка напред. Това ме поддържа жив.

— И си искал информация за генерал Фъргюсън, както чуваме — каза Хана.

— Ами, защо не. Той е стара лисица.

— Скоро ще го видиш лично — отвърна Дилън. — Убеден съм, че има за какво да си говорите.

— Не се и съмнявам. — Бари се обърна и си наля още сансер. После се премести до камината. — Налей още едно бренди на господин Джонсън, Боби. Убеден съм, че няма да му дойде зле.

Дейли отиде до бюфета и се пресегна за гарафата с бренди, но отвори едно чекмедже и когато се обърна, в ръката му имаше пистолет.

— Ха, така. Май си сменихме местата — каза Бари.

Но ръката на Дилън се стрелна нагоре и се чу глух пукот. Дейли падна назад към бюфета, прострелян в сърцето, а когато се свлече на пода, ръката му все още стискаше гарафата.

Хана извика и Дилън се извърна точно навреме, за да види как част от ламперията до камината се отваря, а Бари прави една-единствена крачка и изчезва. Дилън се втурна натам, но се чу леко щракване и той не успя да помръдне панела.

— По дяволите! — изруга Блейк.

— Трябваше да се досетя — въздъхна Дилън. — Никога не би използвал това място, ако нямаше един-два резервни изхода. Тук е като в заешка дупка. Сега никога няма да го хванем.

— А какво ще правим с този? — Хана погледна към Дейли. — Да извикаме ли полицията?

— Само това ни липсва. — На пода имаше индийски килим, който Дилън използва, за да увие трупа. — Помогни ми.

Блейк направи каквото бе помолен:

— И сега какво?

— Махаме се оттук. Аз ще се отърва от доказателствата. Този може да прави компания на Бел в Соук Хоул.

Той тръгна по коридора и Блейк отвори масивната врата пред него. Дъждът се втурна вътре.

— Страхотна вечер за вършене на мръсна работа. Ще се видим при портата — каза Дилън и се отдалечи.

* * *

Когато Блейк и Хана стигнаха до къщичката, там нямаше и помен от Харкър, въпреки че светлините бяха още запалени. Те се

скриха от дъжда в ленд роувъра и няколко минути по-късно се появи Дилън.

— Всичко е наред. Земните пътища на лукавите винаги свършват зле. — Той се приближи до вратата на къщичката и здраво я ритна. Тя се отвори и оттам надникна Харкър.

— Изпуснахме ги — каза Дилън. — Негова светлост и Дейли се изпариха през някакъв таен проход.

— Намират се такива неща там.

— Както и да е. Няма смисъл Бари да узнава за твоето участие в тази работа. Дръж си устата затворена и няма да имаш проблеми. Това никога не се е случвало.

— И още как ще си държа устата затворена. Ще ви отворя портата.

Дилън се настани зад волана, изкара колата от имението и пое по крайбрежния път.

— И сега какво? — попита Хана.

— Можеш да се обадиш да изпратят лиъра да ни вземе рано сутринта. Фъргюсън обича да го запознават с лошите новини възможно най-бързо, както ти е добре известно. — Дилън се обърна към Блейк: — А ти? Обратно към Вашингтон ли?

— Не, по-скоро искам да проследя тази работа докрай. Идвам с вас до Лондон да ви помогна да устоите на гнева на Фъргюсън.

— Добре, тогава следваща спирка — Европа и качествен румсървис.

ПЕТА ГЛАВА

Лиърът пристигна към полунощ и те намериха лейтенантите Лейси и Пери да ги чакат, готови за ранно излитане в седем сутринта. Бяха подходили доста официално. Самолетът носеше знаци на Кралските военновъздушни сили, а Лейси и Пери бяха в парадни униформи.

— Радвам се да ви видя отново, господин Джонсън — каза Лейси и се обърна към Дилън, който се качваше последен по стълбата. — Пак влизаме в акция, а, Шон?

— Ами, ще се изразя така: не бих си направил резервация за уикенда в Марбела отвърна той и влезе в самолета.

Издигнаха се на десет хиляди метра височина и се насочиха през Ирландско море. Хана намери запасите с чай и кафе, а Дилън — три чаши.

— Казваш, че Фъргюсън ни очаквал още вчера в Министерството на отбраната.

— Точно така се изрази.

— Как ти се стори?

— Спокоен.

Дилън си наля чай.

— Ех, скъпа, така говори, когато е вбесен.

* * *

Голямата изненада на летище „Фърли Фийлд“ беше Фъргюсън, който ги очакваше в даймлера. Лейси ги изпроводи до колата, като ги опази доколкото можа от дъжда с голям чадър за голф.

— Влизайте, за бога, и започвайте да разправяте. Радвам се да те видя, Блейк. Седни до мен. — Хана и Дилън заеха срещуположните места и тя натисна копчето за затваряне на стъклото, което ги отделяше от шофьора. — Добре, започвайте с най-лошото —

продължи Фъргюсън. — Говори ти, Дилън, че вие ирландците сте добри в това.

— Никога няма да повярваш, че покойната му майчица е от Кери — каза Дилън на Блейк, — но това е положението.

Той описа събитията в Белфаст и в „Спаниш Хед“, без да пропусне нищо. Фъргюсън го слушаше с мрачно лице.

— Пълна трагедия. Той наистина е знаел, че не си Макгуайър, а това беше организирано само преди няколко дни.

— Не само това, генерале. Той знаеше за Подземието и се хвалеше с източника си на вътрешна информация.

— И какъв може да е той?

— Трябва да е някой от Белия дом. Много хора действат оттам по един или друг начин.

— Но за Подземието се предполагаше, че е сигурно — каза Фъргюсън.

— Също като твоето учреждение, генерале, но колко хора знаят за него? — отбеляза Блейк. — Компютърният достъп е още един проблем. Дори и деца са ни хаквали.

— Нас също — съгласи се генералът.

— И ние го правим, когато можем, сър — отбеляза Хана. — Париж, Москва...

— Дори Вашингтон — каза Дилън.

— Значи нямате никакви следи — обърна се Фъргюсън към Блейк.

— Общо взето, не. Трябваше да използвам Туристическото бюро, това е другото име на отдела за фалшифициране. Искан паспорт на името на Томи Макгуайър, в случай че Бари поискаше да го види. Освен това имаше и неща като самолетни билети, резервацията в Европа, всичко на името на Макгуайър.

— И всичко в компютъра — каза Хана.

— Но все още остава неопровержимият факт, че той е знаел кой си ти. Не ми харесва тази работа — изрече Фъргюсън. — Никак не ми харесва. Можем да се обзаложим, че и на президента няма да му хареса.

— Можеш да си сигурен — заяви Блейк.

— Какво да правим? — попита генералът.

— От известно време си мисля за този Макгуайър — отговори Дилън. — Може би има нещо, което не ни казва.

— И какво те кара да мислиш така? — попита Хана.

— Хората като него винаги крият по нещо. Достатъчно дълго си била ченге, за да знаеш това. — Той се обърна към Фъргюсън: — Нека аз да опитам.

— Това включва ли изтръгване на информация с незаконни средства? — попита Хана.

— Не, само ще го запозная със страха от бога.

— Твой е — кимна Фъргюсън.

— Супер — каза Дилън. — Ето какво ще направим...

Тайната къща в Холанд Парк беше голяма викторианска постройка зад висока ограда. Изглеждаше доста безобидно, но разполагаше с такива охранителни системи, че беше недостъпна. Макгуайър беше изумен от предложените удобства. Собствена стая в цял апартамент, телевизор, чудесна храна. Това, което не му беше известно, бе, че го наблюдават на монитори дори когато ходи до тоалетната.

От време на време го водеха долу до голяма гостна с много приятна камина и още по-голям телевизор. Сервираха му вкусна храна. Имаше дори бутилка шабли. Охраната също беше приемлива, някой си господин Фокс, който не носеше униформа, а само костюм в морскосиньо. Разбира се, Макгуайър не знаеше, че Фокс носи магнум „Смит & Уесън“, 38-ми калибър, в кобур под лявата си мишница, също както не знаеше, че голямото огледало със златната рамка осигурява чудесен изглед за всички, които се намират в съседното помещение, а в този случай това бяха Фъргюсън, Блейк и Хана Бърнстейн.

Те наблюдаваха как Макгуайър довършва обяда си, а Фокс прилежно стои до стената. На вратата се почука, Фокс отключи и Дилън влезе в стаята.

— Гледам, добре се оправяш, Томи — каза той.

— Пак ли ти — зяпна го Макгуайър. — Какво искаш?

— А, само да те запозная с последните събития в Ълстър. — Дилън запали цигара, вдигна бутилка вино, наля в празната чаша на Макгуайър и го опита. — Не е лошо. Да, изпуснахме Джак Бари. Успя да избегне кафеза. Отървахме се от двама от неговите хора, Дейли и Бел. Говорят ли ти нещо?

— Никога не съм ги чувал.

— Странното е, че Бари очакваше моя американски приятел Блейк, човека, който се представяше за тебе. Знаеше всичко за него, знаеше, че работи за президента, твърдеше, че имал вътрешен източник на информация.

— Виж, аз нямам нищо общо с тези работи — заяви Макгуайър.
— Казах ти всичко, което знам за Бари. Ако си го изпуснал, това си е твой проблем.

— Е, определено си е проблем, синко, но твой, а не мой. Защото мисля, че си ужасен лъжец. Сигурен съм, че знаеш много повече, отколкото казваш.

— Глупости. Казах ти всичко, което знам.

— Така ли? Ами тогава по-добре да те пуснем.

— Да ме пуснете? — Той беше изумен.

— Ами, ти наистина ни пусна по следите на Бари. Кофти късмет, че ни се изплъзна, но не е твоя вината, пък и няма защо да крием, не бихме искали тази история да стига до съда. — Той кимна към Фокс.
— Доведи главния инспектор.

— Веднага, сър.

Фокс отвори вратата, извика и Хана влезе с документ в ръка.

— Съберете вещите на задържания и го отведете на летище „Хийтроу“ — каза тя и се обърна към Макгуайър. — Томас Макгуайър, това е заповед за вашето депортиране като нежелан субект. Според документите вие сте влезли в страната чрез незаконен полет от Париж и ще бъдете върнат там. Нямам никаква представа как ще се отнесат с вас френските власти.

— Ама, вижте сега... — започна Макгуайър, а Дилън го прекъсна:

— Късмет, Томи. Ще ти е нужен.

— Какво искаш да кажеш?

— Джак Бари има много приятели из цяла Европа и Близкия изток — Организацията за освобождение на Палестина, либийците, такива ми ти хора. През годините дори и с мафията е въртял бизнес.

— Това какво общо има с мене?

— Той знае, че моят приятел Блейк Джонсън се представяше за тебе, затова сигурно ще иска да разбере какви игрички играеш. Той ще те чака, Томи, така че ти желая късмет.

Дилън се обърна.

— За бога, този човек е садист — каза Макгуайър. — Искам да кажа, той уби едно момче в Ирландия, като го пъкна в бетонобъркачка.

Последва тишина.

— Това факт ли е, господин Макгуайър? — попита Хана.

Той погледна към нея, после към Дилън и седна.

— Не мърдам оттук.

— Тогава говори — каза Дилън.

Вратата се отвори и влязоха Фъргюсън и Блейк.

— Добре, човече, започвай — каза Фъргюсън.

— Дайте ми цигара, за бога!

Дилън му предложи една от старата си сребърна табакера и му даде огънче.

— Изплюй камъчето, Томи. Ще ти олекне.

— Както ви казах, никога не съм виждал Бари лично, но той работеше с Жобер в Марсилия, а аз работех за Жобер, така че се срещах с хора, които Бари е изпратил да му вършат оръжейните сделки. Имаше един, Дулин се казваше, с него имах вземане-даване в Париж. Патрик Дулин.

— Знам го — намеси се Дилън. — Намериха го обесен в килията му в затвора „Мейз“.

— Същия — каза Макгуайър. — Една вечер излязохме да се позабавляваме в Париж, накрая се озовахме в едно от онези плаващи ресторанчета, дето се мотаят нагоре-надолу по реката, готина храна, пиене. Та той се натряска до козирката. Започна да разправя какво животно бил Бари.

Историята започна да става интересна и те решиха да я изслушат.

— Дулин каза, че преди бил шофьор на Бари. Мисля, че е станало преди около три години. Той го карал нанякъде през нощта, а Бари бил доста пиян. Казал на Дулин, че току-що бил заковал пет британски агенти под прикритие, четирима мъже и една жена. Казал, че набутал единия в бетонобъркачка. Другите май били застреляни, не съм сигурен.

— Господи! — промълви Хала.

— Нещо друго? — Дилън беше неумолим.

— Знаете, че движи „Синовете на Ерин“, нали? Казал, че ударът станал благодарение на нюйоркския клон, с малко помощ от някакъв,

когото нарекъл Връзката.

— Връзката ли? — попита Фъргюсън.

— Да, някой доста навътре. Изглежда, Бари обяснил на Дулин, че всичко било като в доброто старо време, когато разни детективи от Дъблин Кесъл работили за Мик Колинс.

— Май доста неща му е казал отбеляза Хана.

— Грижи се за него, Фокс — кимна Фъргюсън. — Ще поддържаме връзка.

— Генерале.

— Хайде, тръгваме си — каза Фъргюсън на другите.

* * *

Един час по-късно, докато разговаряше с Блейк в кабинета си, Фъргюсън беше изненадан от влизането на Хана и Дилън.

— Открих нещо, сър — каза тя. Преди три години е била отстранена група под прикритие в Ълстър, четирима мъже и една жена. Командирът, майор Питър Ланг, загинал от поставена в колата му бомба, с такава мощност, че не били намерени никакви останки. Тук има подробности за останалите четирима. Това трябва да е случаят, за който говорил Бари.

— Мили Боже, Питър Ланг, момчето на стария ми приятел Роджър Ланг — каза Фъргюсън. — Запознахте се с майка му, лейди Хелън Ланг, на погребението на Тони Ърмсуърт.

— Очарователната дама на терасата ли? — каза Дилън. — С доказателство като това, бих казал, че сме напипали нещо. Та какъв ще е следващият ход?

— Мисля, че трябва да си поговоря с президента — каза Блейк.

— Още не, Блейк — поклати глава Фъргюсън. — Знам, че не си длъжен да ми се подчиняваш, но те моля, задръж за малко. Искам да свърша някои неща. — Той се обърна към Хана: — Имаше ли някаква допълнителна информация, някаква връзка с Бари?

— Не, сър, а трябва да ви кажа, че влязох както в МИ-5, така и в МИ-6.

Той се умисли.

— Веднага се обади на Саймън Картър. Попитай го какво знае за Джак Бари и „Синовете на Ерин“, както и за каквото и да е изтичане на информация, може би дори от Белия дом.

— Веднага, сър — каза тя и излезе.

Фъргюсън се изправи:

— Блейк, нека да си вземем по един сандвич и да изчакаме събитията.

* * *

Половин час по-късно те седяха на маса в ъгъла, когато Хана дойде и седна при тях.

— Както винаги беше доста сърдит, сър. Е, не съвсем.

— По-точно? — попита Фъргюсън.

— Като че ли изпадна в шок. Имах чувството, че знае всичко. Но как би могъл?

— Този нечестив мошеник е способен да излъже и Всемогъщия — отбеляза Дилън.

— Трябва да спомена, че се свързе доста бързо. Разказа ми историята на Джак Бари и нищо повече, нищо, което да не знаем.

— И нищо за Вашингтон или „Синовете на Ерин“? — Блейк се обърна към Дилън: — Картър още ли е заместник-директор на Тайните служби?

— Разбира се.

— В такъв случай, ако не знае нищо...

— Свържи се с него по мобилния си — нареди Фъргюсън на Хана.

Тя го направи и му подаде телефона.

— Саймън — каза Фъргюсън, — трябва да се видим. На терасата при Уестминстър след трийсет минути.

— Ама виж сега, Фъргюсън...

— Тъкмо приключвам един доклад за министър-председателя. Ще се радвам на твоя принос. — Генералът затвори и отново се замисли. Накрая каза: — Блейк, ще те взема като представител на президента. Това ще го впечатли, а тебе, Дилън, ще те взема, защото винаги го изкарваш извън релси.

— Ако някой някога ме е мразил, това е милият стар Картър.

— Ами да, обичам да го държа в напрежение. — Фъргюсън се обърна към Хана: — Ти си компютърният гений, скъпа моя. Провери всичко, което може да е от значение. — Той се изправи. — Да тръгваме, господа.

* * *

Камарата на общините заедно с Камарата на лордовете е забележителна институция, и то не само заради невероятната си история като седалище на управлението в Обединеното кралство. Местоположението ѝ на Темза е достатъчно уникално, но най-голямо впечатление правят нейните удобства. Храната, която предлагат двайсет и шестте ресторанта и барове, е не само чудесна, но може би и най-евтината в Лондон.

Дори и човек като Фъргюсън с неговите връзки трябваше да се нареди на дългата опашка; всеки човек бе щателно проверяван от най-едрите полицаи в Лондон. Най-накрая се добраха до централния салон, преминаха през лабиринт от коридори и стигнаха до терасата, надвиснала над Темза.

Беше краят на март, но все пак имаше достатъчно слънце, за да има хора и на терасата. Наоколо беше пълно с хора, членове на Камарата на лордовете в единия край, членове на Камарата на общините в другия, както и чуждестранни гости.

— Слава богу, че си със сако, Дилън. Поне изглеждаш по-прилично.

Дилън махна на сервитьора, понесъл поднос с шампанско.

— С японската делегация ли сте, сър?

— Как иначе? — Дилън подаде една чаша на Блейк, друга — на Фъргюсън, който я прие без особено желание, и взе една за себе си.

Застанаха до парапета и се загледаха в Темза.

— Доколко може да се разчита на охраната? — поинтересува се Блейк.

— Течението долу е пет възела — отвърна Дилън. — Дори и морски тюлен трудно ще се справи.

— Но не и това копеленце — намеси се Фъргюсън. — Доплува дотук по-миналата година, докато вашият президент и премиерът имаха среща, само за да покаже на Картър, че охраната му не струва. Издокарал се като сервитьор и им сервира сандвичи.

Блейк избухна в смях.

— На Картър това никак не му хареса — допълни Дилън.

— Не бих и очаквал да го оцени — каза Блейк и в този момент се появи самият Картър.

Когато видя Дилън, лицето му се изкриви в гримаса.

— За бога, Фъргюсън, нужно ли е присъствието на тази свиня?

— Бог да ви поживи, Ваша Милост — каза Дилън. — Много мило от ваша страна да се срещнете с мен, та вие сте толкова изтъкната личност.

— Дилън е тук, защото имам нужда от него, това е положението. А това е Блейк Джонсън, от личната тайна служба на президент Джейк Казалет.

— Да, чувал съм за господин Джонсън. — Картър с нежелание протегна ръка.

— И така — продължи Фъргюсън. — Главен инспектор Бърнстейн те помоли за информацията относно Джак Бари и „Синовете на Ерин“.

— Казах й всичко, което знам. Сигурно го е проверила в нашия компютър. Знам, че се занимавате с такива работи.

— Както и вие. Значи не знаеш нищо за някаква американска връзка на Бари, евентуално в Белия дом.

— Ако знаех, щях да ти кажа.

— На теб се пада честта — обърна се Фъргюсън към Блейк. — Разкажи му всичко.

Когато Блейк свърши, Картър беше удивително спокоен.

— Голяма част от това може да са пълни глупости. Защо да вярваме на Макгуайър? Защо да приемаме за чиста монета това, което е казал онази отрепка Дулин?

— От друга страна, докато Блейк беше в ръцете на Бари, той му казал, че разполага с чудесни източници — отбеляза Дилън.

— И сигурно има, защото ме очакваше. Той знаеше, че не съм Макгуайър — добави Блейк.

Картър сякаш нямаше какво да каже и Фъргюсън махна на сервитьора с шампанското.

— Още по едно, господа. И на теб няма да ти се отрази зле, Картър.

— Щом така казваш.

— И още едно нещо. Отнася се за групата под прикритие, която Джак Бари отстрани преди три години — майор Питър Ланг и останалите. Нищо не си споменал за това пред главен инспектор Бърнстейн.

— Защото не ме е попитала. Информацията е в компютъра пред очите на всички. Но както и да е, никога не е имало предположение, че Бари и „Синовете на Ерин“ може да имат нещо общо с тази работа. Рови колкото щещ, Фъргюсън, но няма такова досие. Така, има ли нещо друго? Доста съм зает.

— Нищо особено. Ще уведомя министър-председателя, че си оказал съдействие.

— Смяташ да намесваш премиера в тази работа? — намръщи се Картър.

— За разлика от всички останали ти си запознат с уникалното ми положение в това отношение. Личната армия на министър-председателя, нали така викаше на моя отдел?

— Върви по дяволите! — избухна Картър и се обърна да си ходи.

— Изглежда, това беше — ухили се Дилън. — А сега какво?

— Вече съм уговорил среща с премиера за следобед — каза Фъргюсън. — Ще те взема с мен, Блейк, така че да чуе и от тебе за какво става дума. А ти, Дилън, можеш да останеш в колата както обикновено.

— Всичко си е постарому и си знам мястото. — Той се усмихна на Блейк.

* * *

Когато се върнаха в Министерството на отбраната, намериха Хана все още да седи пред компютъра.

— Нещо да докладваш? — попита Фъргюсън.

— Попаднах на едно нещо, сър. Според няколко източника през последните две години Тайните служби въобще не са били щедри на информация към американските ни приятели относно операции в Ирландия. Говори се, че такива материали, изглежда, често попадат в ръцете на Шин Фейн.

— И какво са правила? — попита Фъргюсън.

— Е, общият поток не е спирал, но, изглежда, е имало какво да се желае по отношение на качеството на материалите. Казано направо, пращали са неща, които може да се намерят на политическите страници на по-добрите вестници. И от време на време по нещо по-пикантно...

— Но никакви подробности за операции под прикритие — прекъсна я Дилън.

— Така изглежда.

— Но ако това е официалната позиция на Сикрет Интелиджънс Сървисис — каза Блейк, — ти не би ли трябвало да си информиран?

— Аз съм последният, на когото ще кажат — отвърна Фъргюсън. — Винаги са ненавиждали привилегированото ми положение спрямо министър-председателя. Поставят всякакви пречки на пътя ми, оказват толкова малко съдействие, с колкото може да им се размине.

— Познато ми е чувството — каза Блейк. — И аз си имам проблеми с ЦРУ и ФБР.

— Следователно Картър и неговите хора са узнали какво се е случило преди три години — каза Дилън. — Може би не веднага, но по някое време.

— Така изглежда — кимна Фъргюсън. После се обърна към Хана: — Заеми се с главен инспектор.

— Разполагаме с два сигурни факта, сър. Нещо ги е накарало да се отнасят с нашите американски приятели с достатъчно подозрение, за да започнат да им изпращат безобидни материали и дезинформация. Предполагам, че преди това сигурно са разбрали какво се е случило, но са решили, че просто няма как да го докажат.

— А другият факт?

— Че не съществува досие, или поне в момента. Щом заместник-директорът го казва, аз му вярвам.

— А ти вярваш ли? — обърна се Блейк към Фъргюсън.

— О, да, всичко пасва. Те си играят собствените играчки, знаеш как е. Като е толкова важен мирният процес, те са решили да не снасят проблем пред министър-председателя, защото това би замесило и президента, и така ще има проблем. Това също така би замесило и мене и тебе.

— Копелета — възнегодува Блейк.

— Да, но нищо не са губили, като пращат на твоите хора безполезна информация — каза Фъргюсън. — По същия начин се оправяхме и с нацистите през Втората световна, така заковахме предателя.

— Все тая, само те кара да се замислиш кой всъщност управлява тази страна — каза Дилън.

— Тогава какъв е планът? — попита Хана.

— Да се видя с министър-председателя. Нямам избор, също както и Блейк. Президент Казалет очаква доклад, а не виждам как Блейк му казва нещо различно от цялата истина.

— Точно така — съгласи се той.

— А въпроса с намесата на СИС? — попита Хана.

— Но такава няма. Няма досие, няма информация за инцидент. Учудване от историята на Макгуайър и деликатни намеци, че е пълна глупост.

— И това е всичко? — каза Хана.

— Ни най-малко. Ще се видя с премиера, ще го запозная с положението и от сега нататък ще се оправям с цялата работа по мой си начин.

— Нека бог помага на Саймън Картър — каза Дилън.

* * *

Даймлерът премина през охраната на Даунинг стрийт.

— Не мисля, че ще се бавим — каза Фъргюсън.

— Сигурно, а и аз съм свикнал да чакам, когато идваме тук. — Дилън се ухили на Блейк. — Полезен съм, когато им трябва наемен убиец, но това не пречи да се срамуват от мене пред голямата клечка вътре.

— На твое място бих чел „Таймс“. Много е поучителен — каза Фъргюсън и излезе, следван от Блейк.

Полицаят отдаде чест, вратата се отвори и един служител ги посрещна с широка усмивка.

— Генерале, господин Джонсън, министър-председателят ви очаква.

Той ги поведе нагоре по стълбите покрай портретите на всички предишни премиери, а след това по един коридор, почука леко на една врата и я отвори. Министър-председателят стана от бюрото си и го заобиколи, за да се ръкува с Фъргюсън.

— Генерале.

— Господин министър-председател. В началото на мандата ви обсъдихме особеното положение, което заемам. Ако си спомняте, споменах, че президентът на САЩ също разполага с подобен отдел.

— Подземието ли?

— Да, господин министър-председател. Това е Блейк Джонсън, който го ръководи.

Премиерът подаде ръка на Блейк.

— Седнете, господа. Намекнахте, че въпросът е от изключителна важност.

— Така е наистина — каза Фъргюсън.

— Слушам ви.

Когато Фъргюсън приключи, министър-председателят се мръщи известно време.

— Невероятна история. Какво следва?

— Господин Джонсън трябва да докладва на своя президент. Бих предложил да го направи, когато се върнем в моя кабинет.

— Съгласен съм. По една случайност по-късно тази вечер трябва да говоря с президента по въпроси, засягащи мирния процес в Ирландия. Ще обсъдя тази афера с него и ще подчертая, че имам пълно доверие в теб и в господин Джонсън.

— А какво да предприемем относно позицията на заместник-директора на тайните служби?

— Каква позиция? Те не знаят нищо. Саймън Картър е бил пределно ясен по този въпрос. „Никакво досие“, както се изразил. Това, изглежда, е точно от онези ситуации, с които моите

предшественици са очаквали да се справяте, генерале, така че — справяйте се.

— Имате думата ми, господин министър-председател.

Двамата с Блейк станаха, вратата се отвори като с магическа пръчка и те напуснаха кабинета.

* * *

Блейк не успя да говори с президента. Най-накрая го свързаха със секретарката на началника на кабинета, която му каза, че президентът произнася реч в Бостън, след което щял да отиде в къщата си в Нантъкет за тридневна почивка. След това Блейк се обади на секретарката си Алис Куормби и понеже използваше кодирана линия, можеше да говори спокойно.

— Тревожех се за тебе — каза тя.

— И има защо. Онова копеле Бари се изплъзна от капана, но за малко да хване мене. Интересува ме тази негова дружинка „Синовете на Ерин“. Той спомена за нюйоркски клон. Провери ги и виж какво може да се открие.

— Веднага.

— Трябва доста бързо да се върна, така че виж дали някой военен самолет не излита оттук по-късно днес.

— Ще ти звънна след малко.

* * *

В кабинета на Фъргюсън проведеха последно съвещание.

— Повече нищо не можем да направим тук — изрази на глас очевидното Хана.

— Да, всичко зависи от теб, стари приятелю — каза Дилън. — Нюйоркски клон на „Синовете на Ерин“ засмя се той. — Звучи като название на ирландски пъб.

— Знаеш ли, това не е лоша идея — намръщи се Блейк.

— Но не решава мистерията за Белия дом — каза Хана. — Също като в кримките на Агата Кристи.

— Проблемът с тези кримки, скъпа — отбеляза Фъргюсън, — е, че са много елементарни.

— Икономът е убиецът — обади се Дилън.

— Не, но обикновено в отдалечената къща за през уикенда остават много малко хора и убиецът трябва да е някой от тях.

Телефонът иззвъня. Фъргюсън послуша, после кимна.

— Изчакайте. — Той погледна към Блейк: — Твоята секретарка проверила разписанията и тази вечер гълфстрийм на Кралските военновъздушни сили лети към Щатите. Могат да минат да те вземат от Фърли Фийлд.

— Чудесно — отговори Блейк.

— Потвърдено — каза генералът и затвори телефона.

— Ами това е значи — ухили се Дилън. — Всичко зависи от теб, стари приятелю. Ще чакаме със затаен дъх.

ВАШИНГТОН, НАНТЪКЕТ, НЮ ЙОРК

ШЕСТА ГЛАВА

В своя кабинет в Белия дом Блейк любезно поздрави Алис. Беше успял да поспи в самолета, както и да преглътне една от онези мъчителни закуски, които ти сервират, без да се съобразяват с часовите разлики, но изпитваше отчайваща нужда да се изкъпе и да се преоблече, което направи веднага щом се добра до кабинета си — толкова често му се налагаше да спи там, че винаги държеше на разположение дрехи.

Когато седна зад бюрото си избърснат и издокаран в син спортен костюм, Алис му подаде чаша кафе.

— Току-що се подмлади с десет години — изрази одобрението си тя.

— Виж колко бумажки са се натрупали!

— Направила съм каквото е по силите ми. Разкажи ми какво стана.

Блейк ръководеше Подземието по свой си начин. Алис беше единствената му служителка. Когато трябваше да се свърши някаква работа, той призоваваше хора от тайния си списък: стари приятели от ФБР, обикновено пенсионирани или с прекратени правомощия, различни експерти, от университетски професори до стари другари от Виетнам, който или каквото е необходимо. Организацията беше като на терористична групировка с отделни ядра. Никой освен Алис не знаеше какво правят останалите. Сега тя се възмущаваше от историята му.

— Не мога да повярвам, че в Белия дом има шпионин.

— Какво пречи? Има ги навсякъде — в Пентагона, в ЦРУ, във ФБР...

— Добре, добре, разбирам какво искаш да кажеш. — Тя му наля още кафе. — Всичко е в компютрите, това е истинският проблем. Каквито и мерки да вземаш, достъпът си остава лесен.

— Лоша работа — съгласи се Блейк. — Ти откри ли нещо за „Синове на Ерин“?

— Нищо особено. Името на Джак Бари фигурира в компютрите на ЦРУ и ФБР, но това е единственото нещо за „Синовете на Ерин“.

— Но той определено спомена за тях — намръщи се Блейк и се замисли.

Изведнъж се оживи:

— Сетих се нещо. Дилън каза, че „Синовете на Ерин“ му звучало като име на ирландски пъб.

— Браво на него — ухили се тя.

— Ще сменим стратегията, търси пъбове, ресторанти, клубове, виж какво ще излезе.

— Слушам и изпълнявам, господарю.

Тя излезе и Блейк се зае с документите.

След не повече от час тя се върна:

— Беше съвсем лесно, след като потърсих на правилното място. — Погледна листчето в ръката си: — „Синовете на Ерин“. Беше в списъка на ирландските клубове. Това е в някакъв си ресторант „Мърфи“ в Бронкс.

Блейк погледна адреса, а после и часовника си:

— Имам шанс да хвана влака за Ню Йорк. Обади се, запази ми място, наеми ми кола и резервирай хотел, на държавна сметка, разбира се. И да е нещо, което отговаря на положението ми.

Тя си тръгна, заливайки се от смях.

* * *

Малко след три колата на Блейк спря пред „Мърфи“ на Хейли стрийт. За разлика от модерните напоследък ирландски пъбове фасадата на ресторанта не беше цялата в зелено, но пък изглеждаше по-стара и внушителна.

— Изчакай ме тук — каза Блейк на шофьора, слезе от колата и се отправи към заведението.

Вътре беше мрачно и доста старомодно с отделните сепарета и махагоновата ламперия. Обедното оживление беше преминало, само двама души довършваха порциите си в едно от сепаретата. Барманът беше най-малко на седемдесет и пет, беше си навил ръкавите и се

взираше през очилата на края на носа си в спортната страница на „Ню Йорк Таймс“.

— Здравейте — започна Блейк, — „Бушмилс“ и вода.

— Е, поне имате вкус. — Старецът се зае да изпълнява поръчката.

— И би трябвало с име като Дули. Един приятел ми каза за това място, Бари се нарича.

Старецът бутна питието през бара:

— Не си спомням за такъв.

— Почерпи се и ти. — Старецът си наля едно голямо и светкавично го изпи.

— Каза ми, че членувал в някакъв клуб тука, „Синовете на Ерин“ се казвал.

— А, това са четири-пет момчета. Нищо особено, освен дето единият е сенатор.

— Охо, сенатор!

— О, да, сенатор Майкъл Коен, много свястно момче.

— Доста интересно. А кои са останалите?

— А, чакай малко... Патрик Кели, отговаря за строителни обекти наоколо... Том Касиди, притежава верига ирландски пьбове... и не мога да се сетя кой още — намръщи се той.

— Почерпи се още едно.

— Ами, благодаря, щом нямаш нищо против. — Той си наля, изпи половината и кимна: — Брейди, Мартин Брейди, шефче в „Тиймстърс Юниън“. Чух, че дал фира поминалата седмица.

— Как така дал фира?

— Очистили го. Някой го издебнал, докато излизал от ведомствения фитнес салон една вечер. — Наведе се към Блейк: — Чух, че имал разногласия с мафията. Сещаш се.

— Да... а кога се срещат „Синовете на Ерин“? Имам предвид коя вечер?

— А, не е нещо редовно, просто от време на време. Не са идвали тук от месеци.

— Така ли? — Блейк пусна една двайсетачка на бара. — Изглежда съм пропуснал момента. Приятно ми беше да си поговорим. Задръж рестото.

— Е, благодаря тогава.

* * *

Когато влезе в колата, Блейк се обади на Алис по мобилния си:

— Вземи нещо за писане. — Той ѝ продиктува имената на членовете на клуба. — Виж в компютъра на нюйоркската полиция за подробности относно убийството на Брейди. Сега съм тръгнал към „Пиер“, ще ти звънна след час.

— Защо аз никога не ходя в „Пиер“, а само ти?

— Защото съм много важна персона, Алис.

— Знаеш ли какво ме привлича в теб? Невъзможното ти самочувствие. — Тя затвори телефона.

Блейк тъкмо се беше заел със сандвичите и кафето в хотелската си стая, когато Алис му позвъни:

— Седнал ли си?

— Толкова ли е зле?

— И така може да се каже. Искаше да проверя за убийството на Брейди, нали?

— Точно така.

— Ами, реших да мина всички имена през полицейския компютър, за да видя дали ще изскочи някаква връзка със „Синовете на Ерин“.

— И изскочи ли нещо?

— Би могло да се каже. Нямаше нито дума за самата групичка, но Брейди, Кели и Касиди бяха споменати.

— Давай нататък.

— И тримата са били застреляни, Блейк. Първо Брейди, някакво мафиотско разчистване на сметки. Три дни по-късно пада Касиди, имало слухове, че го рекетирани, и три дни по-късно Кели е застрелян и ограбен, докато бягал за здраве близо до дома си в Осининг.

— Мили боже — реагира Блейк, — и пълно мълчание за това, така ли?

— Имало е съобщения по вестниците, но напълно независими едно от друго, нямало е какво да ги свърже. Ако не знаеш за „Синовете на Ерин“, няма откъде да ти хрумне, че убийствата може да не са това, което изглеждат.

— Така си е.

— Смяташ ли да запознаеш полицията с това?

— Не знам още. Имаше ли нещо за сенатор Коен?

— Нямахме го в полицейския компютър, но все пак той е жив.

Вчера гостува на шоуто на Лари Кинг.

— На каква тема?

— Е, и сам можеш да се сетиш — мира в Ирландия. Всички гледат да се замесят в това напоследък. Щял да ходи до Лондон, за да даде едно рамо на общите усилия и да се покаже пред избирателите си от ирландски произход. Какво искаш да направя?

— Извади от чекмеджето една от онези президентски заповеди, дето са празни, но имат подпис и печат от шефа и я попълни на името на капитан Хари Паркър. После ми я пусни по този факс. Той ѝ продиктува номера на факса в стаята си.

— Кой е той?

— Продукт на нулевата толерантност към престъпността по улиците на добрия стар Ню Йорк. Ръководи специален отдел за убийства — най-добрите детективи, яки компютри, такива ми ти работи. Познавам го от времето на ФБР.

— И сигурно ти дължи услуга?

— Няма нужда. Щом му представя президентската заповед, става мой. Ще поддържаме връзка.

След това той позвъни на Фъргюсън в лондонското Министерство на отбраната, но понеже там беше осем часът вечерта, разговорът беше пренасочен към апартамента на Кавендиш Скуеър.

— Няма да се зарадваш особено — започна Блейк и продължи с лошите новини, включително и обстоятелствата около „Синовете на Ерин“.

— Изглежда, някой не си поплюва — обобщи Фъргюсън.

— И така може да се каже. Сетих се за убийството на Раян в Лондон. Все пак и той е имал вземане-даване със „Синовете на Ерин“. Можеш ли да измъкнеш подробности от Скотланд Ярд? Знаем, че според Дилън убиецът е жена, но повече ме интересува какво оръжие е било използвано.

— Веднага се заемам, ще ти звънна след половин час.

Фъргюсън се обади на архива в Скотланд Ярд и после се свърза с Дилън:

— Искам те тук възможно най-бързо.

Дилън пристигна след десет минути, Ким го пусна да влезе и той се заизкачва по стълбите, докато Фъргюсън вадеше втория лист хартия от факса си.

— Какво става? — попита Дилън.

Генералът се беше зачел в документите. Вдигна поглед и му ги подаде:

— Това е докладът за Раян, след като са го извадили от реката. С доста необичайно оръжие е убит. Виж сам.

Дилън прегледа листовите и кимна:

— Колт, дващсет и пети калибър. Дамски пистолет, но доста смъртоносен, когато е зареден с куршуми с изместена тежест. — Той върна листата на Фъргюсън — И какво от това?

— Блейк току-що ми се обади от Ню Йорк. Намерил е „Синовете на Ерин“ и почти всички са мъртви. Трима от тях се застреляни в рамките на седем дни, и то преди не повече от две седмици.

Дилън подсвирна.

— Доколкото знаем, е останал само сенатор Майкъл Коен от Ню Йорк... Мили боже! На всичкото отгоре той пристига тук след няколко дни за мероприятие относно мирния процес в Ирландия. Ще отседне в хотел „Дорчестър“. Само това ни липсва, да очистят американски сенатор в Лондон. Убеден съм, че министър-председателят ще ни натовари да го пазим.

— Какво ще правим?

— Ще се обадя на Блейк да го запозная с фактите.

* * *

В стаята си в „Пиер“ Блейк съсредоточено слушаше какво му говорят по телефона и после кимна:

— Още тази вечер ще се видя с един от най-добрите специалисти по убийствата. Запиши си номера на факса тук. Изпрати ми материалите и аз ще те държа в течение какво съм открил. Там ли е Дилън?

— Сега ще ти го дам.

— Какво ти шепне интуицията, ирландски ми приятелю?

— Ами, знаеш какво е казал народът: един път е случайност, два пъти е съвпадение, три пъти е вражеско действие, а вече мога да преброя четири пъти.

— Наистина ли мислиш, че е дело на един човек, и то на жена?

— Едно нещо знам със сигурност: някой иска да се отърве от „Синовете на Ерин“, а четири от пет не е лошо постижение. Ако бях на мястото на онзи сенатор, Майкъл Коен, щях доста да съм притеснен.

— Както и аз. Ще поддържаме връзка.

Дилън затвори телефона.

— Значи седим и чакаме — обърна се той към Фъргюсън. — Ще кажеш ли на премиера?

— Не още.

— Ами Картър?

— Картър да си гледа работата. Дай да обърнем по едно за лека нощ и после да те няма.

* * *

В кабинета си на Полис Плаза номер едно Хари Паркър се готвеше да се прибере вкъщи. Денят беше доста тежък: три трупа на наркособове, шест мъчителни разпита и цяла планина бумаги. Тъкмо вземаше решение да се отбие в любимия си бар, когато телефонът иззвъня:

— Хари, ти ли си?

— Кой е?

— Блейк Джонсън.

— Ах, ти куче, не съм те виждал от случая Делани — кога беше това, преди две години или три? Чух, че си се разкарал от ФБР.

— Изкачих се нагоре. Ще ти разправам, когато се видим.

— И кога ще се случи това?

— След петнайсетина минути.

— Ама аз тъкмо си тръгнах.

— Хари, ами ако ти кажа, че идвам при теб по молба на президента?

— Ще ти отговоря, че само ме баламосваш. — Последва мълчание, което накрая Паркър прекъсна: — Май не се шегуваш, а,

Блейк? Какво работиш сега? — В този момент инстинктите, трупани на улицата в продължение на двайсет и пет години, проработиха. — Леле, в какво ме забъркваш?

— В нещо доста интересно, можеш да си сигурен. Слагай кафето.

Хари Паркър се облегна назад и се замисли. Той беше четирийсет и осем годишен чернокож, отраснал в Харлем. Завърши Колумбийския университет със стипендия и веднага след това постъпи в полицията. Цял живот бе искал да стане полицай и никога не бе имал нищо против нощните смени и седемдесетчасовата работна седмица. За разлика от жена си.

Тя го напусна преди десет години и се ожени за някакъв баптистки свещеник, но му остави един син, лекар, и една дъщеря, репортер в местната станция на Си Би Ес и самотна майка, която преди две години го дари с внучка.

Вдигна телефона и позвъни на закусвалнята отсреща:

— Здравсти, Мира, днес ще оставам до късно. Прати ми сандвичи със сирене, картопки и кафе за двама.

Отвори едно чекмедже, извади кутия цигари, поколеба се малко и запали. Беше ги спрял, но какво толкова, и без това се очертаваше безсънна нощ. Изправи се до прозореца и се загледа в дъжда. Телефонът иззвъня.

— Капитан Паркър, някакъв господин Джонсън иска да ви види.

— Пратете го при мен.

Малко по-късно се почука на вратата, но се оказа, че е момчето с поръчката.

— Остави ги там — каза Паркър и Блейк Джонсън се появи на прага.

— Хм, мирише приятно. Почти нищо не съм хапвал цял ден.

— И сега си дошъл да ме подяждаш, така ли? — Хари освободи момчето и добави: — В такъв случай можеш да седнеш.

Настаниха се един срещу друг на ниската масичка в ъгъла и Блейк си взе един сандвич:

— Страхотно.

— Чувствай се като у дома си и не се притеснявай, че ще ме оставиш да умра от глад. — Паркър махна капачката на едно от кафетата. — Гледам, загладил си косъма. Та каква е тази работа?

— Прочети това. — Блейк извади един плик от джоба си и си взе още един сандвич.

Паркър отвори илика и извади факсимилето:

— Мили боже, президентска заповед!

— Това е само копие, оригиналът е на път по президентски куриер.

Хари беше изумен:

— Никога не съм виждал такава заповед, само съм чувал, че ги има, Блейк. Знам, че вече не си във ФБР, но за кого работиш — за ЦРУ, за Тайните служби?

— Нито едно от двете, Хари, работя за самия голям шеф.

— Тоест?

— Моят отдел е много специален и изключително секретен, Хари. Докладвам лично на президента, което обяснява тази заповед. По този въпрос вече не си отговорен нито пред полицейското управление на Ню Йорк, нито пред кмета. Отговорен си пред един-единствен човек — президента на Съединените американски щати. Приемаш ли тези условия?

— Имам ли избор?

— Не, задачата, която изпълнявам, засяга националната сигурност, а твоят професионален опит ми е крайно необходим.

Изведнъж Хари Паркър се почувства горд. Взе си сандвич и се усмихна:

— Аз съм твоят човек, Блейк. Казвай сега.

* * *

Малко по-късно, навил ръкави пред компютъра, той заяви:

— Ще вкарам информацията за Раян — пръстите му затанцуваха по клавиатурата. — Така, а сега да видим тези „Синовете на Ерин“. — Дъждът беше по прозореца в унисон с потракването на клавишите. — Номер едно, Мартин Брейди, „Тиймстърс Юниън“. Излязъл от салона за фитнес една вечер и бил застрелян в тила, докато се навеждал да отключи колата си. Типична мафиотска екзекуция, а и знаем, че са му имали зъб.

— Да — каза Блейк, — но мисля, че за такива убийства мафията имитира ЦРУ. Обикновено използват малък калибър, двацет и втори да кажем.

— Прав си. — Паркър отново се зае с клавишите. — Но в този случай е използван колт, двацет и пети калибър, и куршуми с изместена тежест. — Той се облегна назад. — Боже господи, я пак да видя файла за Раян! — Отново посегна към клавиатурата: — Колт, двацет и пети.

— Възможно ли е да е съвпадение? — попита Блейк.

— Как ли пък не! Ще сравня експертизите за още съответствия и се обзалагам, че ще намеря.

— Дай да видим и другите.

Паркър отново се хвана на работа:

— Три дни по-късно рано сутринта Касиди излиза от новия си ресторант в Бронкс. Полицията разполага с информация, че по това време са действали рекетъори, и решава, че той е една от жертвите. — Натисна още няколко клавиша и добави: — Не е истина! Използван е колт, двацет и пети калибър.

— Остава още един — напомни Блейк.

— Патрик Кели, строителен предприемач, милионер — продължи Паркър, — има навика да става в шест часа и да прави неколкокилометров крос. Намерен застрелян близо до къщата си в Осининг. Винаги носел златен часовник за петнайсет хиляди долара и златна верижка на врата си. И двете липсват. — Погледна Блейк: — Класифицирано е като излязъл от контрол въоръжен грабеж.

— Я да видим какво е било оръжието.

Паркър направи нужното, изчака резултата и кимна:

— Страхотно! Същото оръжие е използвано и в Лондон, и в Ню Йорк — Извърна глава към Блейк. — Какво ще кажеш?

— Убиецът е на ниво, само дето е използвал едно и също оръжие. Виж само как се е погрижил за всяко убийство да има обяснение. Брейди и мафията, Касиди, жертва на рекет, и Кели е обран.

— Определено е на ниво, а и както няма очевидна връзка между убийствата, тази работа с оръжието никога нямаше да излезе наяве, ако не беше ти, но има още една загадка.

— Това, че според моят колега от Лондон убиецът е жена ли?

— Ни най-малко, а фактът, че с пистолет, използван в Лондон, са извършени три убийства в Ню Йорк. Направо не мога да повярвам. Кой е тоя, дето ще мине през проверките по летищата с пистолет?

Блейк се намръщи, но след миг изражението му се разведри:

— Може би е пътувал с частен самолет. Някой високопоставен и много богат, от тия, дето ги пускат да минат направо.

— Леле, за какво става дума тук? — притесни се Паркър.

— Не мога да ти кажа, но ти обещавам, че когато мога, ти пръв ще научиш.

— Ами, много благодаря.

— Повече нищо не мога да направя. — Блейк се изправи. — А сега трябва да се видя с президента.

* * *

В Лондон вече минаваше полунощ, но той все пак се обади на Фъргюсън:

— Става все по-интересно.

Генералът седна в леглото и бодро го подкани:

— Разказвай.

— Какво мислиш? — попита Блейк накрая. — Може би е някоя лоялистка група, която си е поставила за цел да ликвидира „Синовете на Ерин“?

— Блейк, драги мой, аз съм старо куче, отдавна съм в този занаят и съм се научил да вярвам на инстинктите си. Един пистолет в Лондон и Ню Йорк означава и един убиец. Главата си залагам.

— Но пък жена? Не е лесно да се повярва.

— Достатъчно дълго съм живял, за да знам, че всичко е възможно. Ще говориш ли с президента?

— Да.

— Сенатор Майкъл Коен трябва да дойде в Лондон до няколко дни. Отбележи това пред президента, може би е по-добре сенаторът да си остане вкъщи.

— Ню Йорк, Лондон — сви рамене Блейк, — и двете са станали много опасни напоследък.

* * *

По същото време в една добре обезопасена къща в графство Даун, Ълстър, Джек Бари тъкмо отпиваше от уискито си в кухнята, когато телефонът му иззвъня. Беше Връзката.

— По дяволите, къде се губиш? — изръмжа Бари.

— Аз съм много зает човек, драги мой. Блейк Джонсън се върна във Вашингтон, така че предполагам сега се криеш.

— Би могло да се каже. С него бяха Шон Дилън и някаква главна инспекторка. Изгубих двама от моите, но успях да им се изплъзна.

— Това е добре. Вярвам, че не си споменавал за нашите уговорки.

— Разбира се, че не — излъга Бари.

— Чудесно. Ще те държа в течение. — Връзката затвори телефона.

Бари изпсува. Въобще не му харесваше, че не знае с кого си има работа, но пък и „Синове на Ерин“ нямаха никаква представа. Той помисли малко и набра сенатор Майкъл Коен на кодирания си телефон. Бяха се срещали няколко пъти в Щатите и се разбираха добре. Коен се беше влюбил в тази игра; в смразяващите кръвта истории, в нощните акции, струваше му се много романтично.

Сенаторът вдигна веднага:

— Кой е?

— Бари е. В кофти момент ли те хванах.

— Да, сега има парти. Оттеглих се за малко в кабинета си. Смятах да ти се обадя, но тъкмо се връщам от Мексико. Имам лоши новини. Мартин Брейди е бил застрелян, някаква публична екзекуция. Говори се, че била мафията.

— Ама че съвпадение. Тим Пат Раян оня ден си го получи по същия начин.

— Това факт ли е? — попита сенаторът. — Все пак той си беше гангстер.

— Какво става с Кели и Касиди?

— Не съм ги чувал от месеци. Май трябва да им се обадя... — Някаква врата се отвори с трясък и се чу пиянски кикот. — Господи, идват! Ще се чуем.

* * *

Блейк си беше уредил самолет на ВВС да го вземе сутринта. Краткият полет беше лишен от събития. Вихреше се типична мартенска буря, но младото майорче, което отговаряше за операцията, не се разколебаваше лесно.

— Началникът на кабинета е при президента в Нантъкет, сър. Нареди да ви закараме дотам с хеликоптер.

— На брега ли ще кацаме? — попита Блейк.

— Точно така, сър.

— Писнало ми е от такива изпълнения още от Виетнам.

— Тогава не съм ви карал аз, сър. Моля, последвайте ме, вътре има сандвичи и кафе. Излитаме след трийсет минути.

Той вдигна чадъра си и поведе Блейк по пистата.

Старата къща с дървена облицовка в Нантъкет принадлежеше на семейство Казалет от години. За президента тя беше изпълнена с различни спомени: детството, училищните ваканции: два пъти се беше възстановявал там, след като го раняваха във Виетнам. Къщата пазеше и един горчив спомен: бавното гаснене на съпругата му от левкемия и терористичната заплаха, дошла скоро след като най-накрая бе открил каква чудесна дъщеря има — графиня Мари дьо Бризак, понастоящем парижанка, преподавател по изкуство в Сорбоната.

Цял живот бе обожавал плажа и сега се разхождаше там с Хенри Торнтън; следваше ги човек от Сикрет Сървис, Кланси Смит, а Мърчинсън, ретривърът на президента, си играеше около водата. И тримата носеха шлифери, за да се предпазят от силния вятър. Прибойт бучеше, беше толкова приятно да си жив и Вашингтон беше далече.

Президентът махна два пъти с ръка и Кланси, отлично запознат със значението на този жест, измъкна цигара от пакета си марлборо, запали я и я подаде.

— Неведнъж съм казвал — намръщи се Торнтън, — направете това пред камера и ще загубите много гласове.

— Живеем в свободна страна, Хенри. Може да не е здравословно, но не ме прави лош човек. — Той се наведе и почеса Мърчинсън зад ушите. — Виж, ако пребия това прекрасно куче, вече е друга работа.

Разнесе се вой на двигател. Кланси изслуша съобщението и докладва:

— Идва хеликоптер, господин президент. Блейк Джонсън е.

— Добре. Сега ще разберем какво е станало в Ирландия — каза Джейк Казалет и се отправи към къщата.

* * *

Събраха се в хола и Блейк седна срещу президента, а Торнтън се облегна на камината.

— С министър-председателя обсъдихме този въпрос, както ти е добре известно, но тази работа ми изглежда доста неправдоподобна. Лицето Бари например.

— Съвсем истински си е, сър, и се хвалеше с източниците си, които очевидно са в Белия дом. Бари знаеше кой съм и за кого работя.

— Всичко е знаел! Ама чак предател в моя Бял дом! Не мога да повярвам.

— Непрекъснато се случват такива неща, господин президент. Само попитайте който и да е журналист кои са източниците му — отбеляза началникът на кабинета. — Няма никакво основание да си мислим, че сме неуязвими.

— А и прекалено много информация е леснодостъпна — допълни Блейк. — Всичко вече е в компютрите. Инсталирани са всякакви защити, но аз мога да вляза в ЦРУ от Лангли, ако ми трябва, а съм напълно убеден, че ако се постараят достатъчно, и те ще проникнат във файловете на Подземието. Дори и настоящият разговор се записва.

— Боже мой, разбира се, чрез онези охранителни джаджи, които монтира, нали? — попита президентът.

— Точно така, сър, системата тук е свързана с Вашингтон чрез директна линия.

— Кодирана, разбира се — уточни началникът на кабинета не без известна ирония.

— Информацията би трябвало да постъпва в архива на Белия дом, където се картотекира.

— В компютър — каза Торнтън. — А голямото проклятие на тази система е, че има много хора, които знаят как да влязат във всеки компютър, създаден от човек.

— Освен това в Белия дом работят немалко хора — каза Казалет, — въпреки че човекът на Бари сигурно има ирландско родословие или поне е съпричастен с ИРА.

— Но, господин президент, това се отнася за страшно много хора — възрази Торнтън. — Даже моята майка е родена в Ирландия. Дошла е тук като малка от графство Клер. Бащиният ми род, Торнтънови, са от Англия.

— Баба ми по майчина линия е била дъблинчанка — ухили се Казалет и се обърна към Блейк: — Ами ти?

— Господин президент, Джонсън е чисто английско име, но разбирам какво иска да каже началникът на кабинета. Винаги се е говорело, че около четирийсет милиона души в тази страна са с ирландски произход. А ако броим и хората като вас самия или началника на кабинета, които имат някаква частица ирландска кръв, един бог знае за каква цифра става дума.

— И за кой знае каква огромна част от персонала на Белия дом — добави Торнтън.

— Не се и съмнявам. Няма нужда да споменавам, че ще обърна всеки един камък. Само че съм оставил най-лошите новини за накрая.

— Искаш да кажеш, че може да е и по-зле? — Президентът поклати глава. — Давай направо, Блейк.

Докато той разказваше за живота и смъртта на „Синовете на Ерин“, президентът и началникът на кабинета слушаха ужасени.

— Това е безумие! — промълви президентът, когато Блейк свърши. — Запознат ли е министър-председателят с всички факти?

— Не съвсем, господин президент. Бригаден генерал Фъргюсън реши да изчака, докато приключи с разследването си тук.

Казалет се замисли, после погледна към Торнтън:

— Няма да ни е излишно по едно питие. За мене скоч и сода, без лед, а вие, господа, си налейте каквото желаете.

Той отиде до френския прозорец, отвори го и пое дълбоко от студения въздух. Торнтън му подаде скоча:

— Може ли да отбележа нещо?

— Моля.

— Мисля, че не обръщаме достатъчно внимание на сенатор Коен.

— Защо?

— Спомена се за някаква мистериозна Връзка, за която се предполага, че предава подбрана информация за ирландския проблем на „Синовете на Ерин“ и има силно подозрение, че Тим Пат Раян е бил тяхната връзка в Лондон.

— Е, и? — попита Казалет.

— Ами тези са от лошите, господин президент. Няма как да не са, щом са се забъркали с Джак Бари. От това следва, че и сенатор Коен е от лошите.

— Сетих се вече за това — каза президентът. — Възможно ли е той да е Връзката?

— Едва ли — отговори Блейк. — Ако е той, защо му е да излиза на светло, като става член на клуба?

— Има смисъл в думите ти.

Казалет се намръщи, а Торнтън попита:

— Какво ще предприемем?

— Официално, нищо — отвърна президентът. — Коен ще отрече каквото и да е участие, а едва ли можем да докажем нещо.

— Можете ли да му забраните да заминава за Лондон?

— Че защо? Ако той е набелязаната мишена, ще си остане такъв и в Лондон, и в Ню Йорк. Освен това въпреки твърденията му в медиите неговата визита въобще не е по мое поръчение, а е само начин да се докара пред електората.

— И сега какво ще правим? — попита Торнтън.

Президентът се обърна към Блейк:

— Първо, кажи на Фъргюсън да запознае министър-председателя с последния развой на събитията. Аз ще обсъдя нещата с премиера.

— А сенатор Коен?

— Какъв беше онзи стар английски израз, който Дилън използваше? Сритай го отзад ли?

— Точно така, господин президент.

— Ами тогава, сритай сенатор Коен отзад. Изплаши го, накарай го да се втурне да бяга презглава, наблюдавай го внимателно. С малко късмет може да изскочи нещо.

— Както заповядайте, господин президент. Сега най-добре да тръгвам, че задържам хеликоптера.

— Той може да почака. Сега ще обядваме, господа, а после можеш да се върнеш към света на проблемите, Блейк.

* * *

Три часа по-късно телефонът на сенатор Майкъл Коен извънтя, докато той беше в нюйоркския си офис.

— Аз съм — каза Връзката — и имам лоши новини, сенаторе. За съжаление настъпиха тежки времена за „Синовете на Ерин“. Всички са мъртви. Брейди, Касиди, Кели, Раян. Всички гушнаха букета. И на всичкото отгоре, и четиримата са убити с един и същи пистолет.

Зениците на Коен се разшириха от ужас:

— Господи! Не е истина! Знам за Брейди и Раян, но и Кели и Касиди... Какво става, за бога?

— Чувал ли си за последния мохикан? — изсмя се Връзката, — ами, ти си последният син на Ерин. Чудя се къде ли ще попадне следващият удар. Между другото, президентът знае, че си замесен.

— Ще отрека. Всичко ще отрека. А ти откъде знаеш?

— И друг път съм ти казвал, че имам информация за всичко, което става в Белия дом.

— Кой си ти? Господи, как ми се иска да не се бях забърквал в това.

— Само че се забърка, а по въпроса кой съм аз, това ще трябва да си остане една от най-големите мистерии в живота ти. Може да използвам преобразувател на гласа, може да съм най-добрият ти приятел, или пък да съм жена. Всъщност смята се, че жена е убила Раян в Лондон.

— Да гориш в ада, дано!

— Отдавна е уредено. А сега ме слушай внимателно. Президентът е наредил на Блейк Джонсън да си поговори с тебе, да ти каже нещичко за това, което се случва, и да те посъветва да се скриеш в миша дупка.

— Какво да правя? Трябва да съм в Лондон след три дни.

— Да, знам. Според мен трябва да отидеш. Не мисля, че там ще е по-опасно за тебе отколкото тук, а и докато те няма, ще видя какво мога да направя по нашия проблем.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Когато дойде Джонсън, се прави на глупак. Вечеряли сте заедно от време на време и си нямал никаква представа какво става всъщност.

— Но кой стои зад всичко това? Да не са гадните протестанти?

— По-скоро е английското разузнаване. А това означава, че в Лондон си в безопасност.

— Това пък откъде го реши?

— Защото си американски сенатор и никак няма да им хареса да те убият в Лондон.

— Ще се опитам да ти повярвам.

— Добре. Ще те държа в течение. Аз ще се справя със ситуацията.

Хенри Торнтън затвори телефона и се замисли:

„Паникьосал се е, а когато човек се паникьоса, е готов на всичко. Коен започва да пречи. С малко късмет тайнственият убиец ще се погрижи за него. А ако не... може би ще се наложи да потърси помощ. Колкото до Бари, засега ще оставим това настрана. Първо да видим какво ще стане с Коен.“

Той отиде до бюфета и си наля уиски, ирландско, разбира се. Беше казал истината на президента. Покойната му майка бе родена в графство Клер. Но това, което пропусна да спомене, бе, че майка му имаше незаконен брат по бащина линия, който е бил доброволец при Майкъл Колинс във Великденските бунтове в Дъблин през шейсетте. Британците го екзекутирали и Торнтън бе израснал с името на този човек.

Но това въобще не бе всичко. През 1970 година, докато се занимаваше със следдипломната си специализация в Харвард, Торнтън се запозна с една прелестна ирландска католичка от Куинс Юнивърсити, Белфаст. Казваше се Розалин Фицджералд. Тя беше истинската любов на живота му. Прекараха една година заедно в пълна идилия, любовта им беше нещо много повече от сексуално привличане, и тогава се случи нещастieto. Тя си отиде вкъщи за лятната ваканция и докато се разхождала по една белфастка улица,

започнала престрелка между английски десантни части и ИРА и Розалин останала на място на тротоара.

Омразата му към всичко английско стана непреодолима. Успехът и парите не значеха нищо за него, докато не дойде възможността да отвърне на удара.

Той отпи от уискито и промърмори:

— Мамка ви! Ще дойде и моят час.

* * *

В кабинета си в Манхатън Коен посрещна любезно Блейк, изслуша го, преструвайки се на изненадан, и накрая го изпрати до вратата, поклащайки мрачно глава. Обеща да внимава в Лондон, но заяви, че се налага да отиде. Каузата бе изключително важна, а и бе обещал.

— Моля ви, дръжете ме в течение — каза той на Джонсън, докато му стискаше ръката и го гледаше искрено в очите.

Блейк обеща да изпълни молбата му. След това поговори накратко с президента и се обади на Фъргюсън в Лондон.

— Какво ще правиш? — попита той.

— Ще се видя с министър-председателя. Ще изложа всички факти пред него и ще чакам да чуя резултата от разговора му с президента.

— Ами Коен?

— Казваш, че президентът няма да му забрани да дойде, следователно ще дойде. На мен ще се падне задачата да го пазя.

— И какво мислиш, че ще стане?

— Казах ти вече, аз съм старо куче, отдавна съм в този бизнес. Вярвам на инстинктите си, а те ми казват, че той ще умре в Лондон. — Фъргюсън затвори телефона.

ЛОНДОН

СЕДМА ГЛАВА

В Комптън Плейс валеше, но това не пречеше на лейди Хелън Ланг да язди кобилата си. Вятърът нахлуваше през Северно море с устрема, набран още в Холандия. Вълните се разбиваха в каменистите плажове. Тя препусна през боровата гора до пясъчните дюни на устието, дръпна поводите и даде възможност на кобилата си да си откъхне.

— Хайде, Доли — потупа кобилата по шията, — да се прибираме.

Нямаше нужда да я пришпорва. Доли се стрелна като ракета през гората, направлявана само с леко дръпване на юздите, и по пътя прескочи няколко огради, сякаш се състезаваше в Гранд Нешънъл. Хелън препусна в двора на конюшната и там завари Ууд, който работеше в една конюшня за състезателни коне наблизо, но минаваше и отгук, не толкова заради парите, а главно защото и той като всички останали обожаваше лейди Хелън.

Той задържа юздите на Доли, докато тя слезе:

— Как мина ездата, милейди?

— Чудесно.

— Ще я изтъркам хубавичко и ще ѝ сложа овес.

— Много съм ти признателна.

Тя се запъти към кухнята. Хедли ѝ отвори вратата с думите:

— Пак сте яздили като луда.

— А ти какво очакваш, да легна и да умирам ли? — усмихна се тя. — Стига си мърморил. Ще си взема душ и после можеш да ме закараш до кръчмата в селото, за да хапнем.

Тя излезе от кухнята и Хедли си направи кафе. Той чу как Ууд си тръгва с колата, отвори вратата и се загледа в дъжда. След онази нощ в Уапинг, когато тя застреля Раян, всичко беше като насън. След това и Ню Йорк. Брейди, Кели, Касиди.

Той сви рамене. Какво можеше да стори? Да отиде в Скотланд Ярд, както веднъж предложи тя? И какво да им каже? „Господарката ми застреля четирима души, които, общо взето, са отговорни за

зверското убийство на сина ѝ и за отстраняването на още четирима в Ълстър. Между другото, тя застреля и двама негодници, които се опитваха да изнасят някакво момиче в Манхатън“. Не, дори не искаше да си мисли такива неща.

Никога не би ѝ навредил. Тя означаваше прекалено много за него. А имаше и още нещо. Много хора бе убил във Виетнам, някои си заслужаваха, други бяха невинни, но знаеше едно: ако някога тази тайнствена Връзка му паднеше на мушка, ще го убие, без да му мигне окото.

* * *

Хелън Ланг се преоблече, влезе в кабинета си и седна пред компютъра. Бързо се добра до подробностите около пътуването на сенатор Майкъл Коен, включително датата на неговото пристигане и номера на апартамента му в хотел „Дорчестър“. Очевидно при всяко свое посещение той наемаше един и същ апартамент. Хелън обмисли всички факти и после слезе в кухнята при Хедли.

Взе палтото си:

— Хайде, Хедли, обядът ни чака. Да тръгваме. — Излезе на двора и се отправи към мерцедеса, паркиран в открития хамбар.

Както винаги по това време на годината кръчмата беше тиха. Главното помещение носеше духа на стара Англия: каменни плочи по пода и ниски греди на тавана. Камината беше запалена и огряваше дългия дъбов бар с машините за наливна бира и колекцията бутилки на рафтовете зад него. На бара бяха седнали само четирима от местните; обичайните съсухрени безделници. Те я поздравиха сърдечно, един даже вдиша шапката си. Хедли бе посрещнат също толкова радушно.

Барманката, Хети Армсби, беше жена на средна възраст, а осемдесет и пет годишният мъж, който четеше „Лондон Таймс“, седнал на крайното столче, беше баща ѝ Том.

— „Таймс“ ли четеш? — попита Хелън.

— Гледам винаги да съм в час — отвърна той. — Така си раздвижвам мозъка. „Таймс“ те информира доста добре. Ето например тази работа с ирландците напоследък, въпреки че така и не разбрах защо се забъркаха и янките.

— Бира за Хедли и баща ти, а за мен джин с тоник — каза тя на Хети.

— Ще искате ли нещо за хапване?

— Овчарски пай и от хляба, който печеш ти. — Хелън извади цигара и Хедли ѝ послужи с огънче. — Ами не знам, Том. Аз също съм янки, ако не знаеш.

— Е, това не е по твоя вина, лейди Хелън — изрече той през смях.

— Стар непрокопсаник, такъв. Я по-добре погледни стената.

Там бяха окачени няколко черно-бели фотографии на самолети. Повечето бяха на германски, а две бяха на американски бомбардировачи В17: единият бе легнал в приборя на залива Хорсшу, а другият бе забил нос в земята. Екипажът на разбилия се самолет позираше до него в летателните си костюми.

— Права си — каза Том, — бяха страхотни момчета. Докарахме ги тук, докато чакаха камионите от базата им да ги вземат. Натряскаха се като прасета, докато пристигнат онези камиони. Един-двама се върнаха тук след години. Да знаеш, много отдавна беше. Повечето сигурно са починали вече.

Хети се появи с поднос:

— Тук добре ли е, лейди Хелън? Уютна масичка до камината.

Тя подреди масата. Лейди Хелън и Хедли седнаха и започнаха да се хранят.

— Вкусно ли е, Хедли?

— Много добре знаете, че е вкусно — отвърна той. — Още ми е трудно да свикна. Като дете едва успявах да се нахраня в Харлем, бяха тежки времена, после отидох във Виетнам, а сега, след толкова години, живея в едно от най-старите места в Англия, седя си в кръчмата, която сякаш е излязла от роман на Джейн Остин, и хапвам овчарски пай.

— И даже ти харесва.

— Направо го обожавам, лейди Хелън, обожавам и тези луди хора.

— И те те обожават — усмихна се тя, — така че, няма проблем.

Привършиха с обяда и тя поръча английски чай:

— По-полезен е за теб от кафето, Хедли, а и ми трябваш с ясна глава.

— За какво по-точно?

— Сенатор Коен пристига вдругиден и ще отседне в хотел „Дорчестър“.

Той си пое дълбоко дъх:

— Вие наистина ще го направите, нали?

— Разбира се. — Тя измъкна найлонова торбичка от джоба си, отвори я и извади ключ. — Помниш ли, когато монтираха новата печка в кухнята на Саут Олли стрийт и вдигаха такъв невъобразим шум, че накрая преспях в „Дорчестър“? — Тя се усмихна. — Аз съм просто една слаба женичка, която обича лука. Е, това е ключът към хотелския апартамент.

— Е, и? — Хедли взе ключа.

— Винаги си се хвалил, че познаваш всякакви съмнителни типове. Когато бяхме загубили ключовете за старата конюшня, ти извади един, който отвори всички врати. Каза, че си го взел от един приятел в Лондон. Питах те дали е ключар и ти каза, че не точно.

— Така е.

— Ами, утре заминаваме за Саут Одли. Една от добрите страни на английската аристократична система, както ти е добре известно, Хедли, е, че те канят навсякъде и вдругиден съм канена в балната зала на „Дорчестър“.

— И какво ви трябва? — Той вече се бе примирил с решението й.

— Искам този твой приятел да погледне ключа. Знам, че сега не би отворил и тоалетна, но според едно нещо, което Роджър веднъж ми каза... ами, сигурна съм, че ако твоят приятел е толкова добър, колкото си мисля, ще може да ми направи шперц.

— Щом така казвате — въздъхна Хедли.

— Казвам и още как. Не ме разочаровай. Изпий си бирата и да тръгваме.

* * *

Следващия следобед Хедли излезе от метростанцията на „Ковънт Гардън“. Както винаги това беше едно от най-оживените места в Лондон. Той си запроправя път сред тълпата, докато се добра до Краун Корт, малка тясна уличка с четири-пет магазина. На един от тях

пишеше „Джако — ключар“. Хедли отвори вратата и тя бутна закаченото над нея звънче.

Изад зад завесата в задната част на ателието се показа беловлас чернокож мъж:

— Да не повярваш на очите си, това си ти, Хедли?

— Аз и никой друг, Джако.

— Да го полеем тогава. — Ключарят измъкна половин бутилка скоч изпод тезгяха, после и две пластмасови чаши и наля. — Животът е най-голямото копеле. Теб и моя Боби ви назначават в дипломатическата охрана тук и той ме извиква да дойда да живея в Лондон. После го замъкват да се бие в тъпата Война в залива и там дава фира.

— За тебе, Джако. — Хедли изпи уискито на един дъх. — Винаги съм смятал, че ще се прибереш вкъщи.

— Къде е това място? Майната му, още свиря на тромбон, а в Лондон джазklubовете са доста по-добри от тези в Ню Йорк. Какво те води насам?

Хедли извади ключа:

— Познати ли са ти тези нещица?

Джако само хвърли един поглед:

— Да, ти как мислиш? От някой хотел е. И какво за него?

— Можеш ли да ми направиш шперц от него? Такъв, който да отваря всички врати в хотела?

— Приятелю мой, никога не съм те смятал за човек, който краде по хотелите, но мога да го направя. Охраната на хотелите си мисли, че тези неща са непробиваеми, но не и когато знаеш какво вършиш. Мога да свърша работата за пет минути.

— Добре. Направи го тогава. Виж, аз не крада по хотелите, но това е изключително важно.

— Тогава смятай, че е готово. — Джако отвори бутилката и наля. — Още едно?

Той изчезна зад завесата, докато Хедли отпиваше от уискито си, и след няколко минути се появи отново:

— Готово.

Ключът изглеждаше напълно същият. Хедли го погледна със съмнение:

— Ще свърши ли работа?

— Ако бях важна клечка, бих заложил живота си, но съм само стар тромбонист от Харлем, Хедли. Не знам кой е хотелът, нито искам да знам, но едно мога да ти кажа. Това ще ти отвори всяка врата в целия скапан хотел.

— Какво ти дължа?

— За какво са приятелите? Използвай го със здраве.

* * *

Майкъл Коен взе конкорда от Ню Йорк до Лондон. Предпочиташе го пред боингите, но и всеки друг би предпочел свръхзвуковите самолети. Три часа и половина гладък и лек полет, чудесна храна и безплатно шампанско. Седалките бяха по-малки, но скоростта компенсираше това неудобство. Нямаше и филм, но това беше последното нещо, което го интересуваше, защото мислите му го потапяха в един не по-лош филм, но съвсем не толкова забавен. Два пъти напразно се бе опитвал да се свърже с Бари, но това не го изненада особено. Ирландецът непрекъснато бе в движение, а човек невинаги държи мобилния си телефон включен, особено ако се казва Джек Бари и все някой го гони.

Не можеше да се отрече, а всичко се бе объркало. Доста глупава история. Той разчиташе много на гласоподавателите от ирландски произход, а Брейди осигуряваше повечето средства за кампаниите му благодарение на положението си в „Тиймстърс Юниън“. Именно той го запозна с Кели и Касиди.

Естественото развитие на нещата доведе до набиране на средства за ИРА. Не само за Норайд, но и за други групи, свързани с Дъблин. Всички го правеха. Повечето от американците с ирландски произход силно се вълнуваха от събитията в старата родина. Членовете на ИРА бяха романтични герои.

Той си припомни старите дни в „Мърфи“, пиенето и бунтовните песни. Беше вълнуващо и романтично, а после дойде вечерта, когато Брейди ги запозна с Джек Бари, дошъл в Ню Йорк по дела на дъблинската организация. Истински жив боец от ИРА.

Бари ги бе зашеметил с истории за престрелки с британските части и всякакви напрегнати моменти и им бе намекнал как могат да

помогнат. С работата си на нийоркските докове Брейди беше много полезен на „Тиймстърс Юниън“. Той осигуряваше възможността за прекарване на оръжие към Ирландия. Коен и Кели се заеха с набирането на средства, а Касиди — със закупуването на оръжия. Коен се усмихна при спомена за първата пратка: петдесет карабини „Армалайт“, натоварени на португалски кораб на път за Ирландия.

Вече бяха започнали да се наричат „Синовете на Ерин“ по предложение на Бари и бяха основали клуба в „Мърфи“. В сепарето си съвсем открито бяха поставили плочката. Нямаха причина да се крият. И когато Бари отново дойде в Ню Йорк, им спомена за мистериозния си наставник. Беше започнал да му се обажда миналата година, докато Бари живеел в хотел „Мейфеър“ и движел делата на ИРА. Когато попитал кой се обажда, получил следния отговор: „Наричай ме Връзката, защото точно това представлявам“.

Невероятно, но факт, той можеше да предава информация от английското разузнаване, минала през Вашингтон, която беше от голямо значение за борбата в Ирландия. Благодарение на връзките на Брейди по пристанищата започнаха да прекарват от Ирландия към Ню Йорк и хора на ИРА, които имаха проблеми у дома. Контрабандата с оръжие продължаваше.

Работата стана наистина сериозна, когато Връзката пушна малко подробности за операциите на английското разузнаване в Ню Йорк и Бостън, включително и имена на агенти, участващи в подмолната война на британците с ИРА в Ирландия.

Точно тук Брейди като профсъюзен лидер и Касиди като строителен предприемач заиграха истински. И двамата имаха сериозни връзки с мафията. Дължаха им услуги. Бяха организирани подходящи нещастни случаи, англичаните загубиха няколко души, без да могат да го признаят. В крайна сметка те въобще не е трябвало да са там, въпреки че последната година тези неща поотшумяха, а и Коен винаги бе стоял далеч от насилието.

Неведнъж бе служил като свързка, два пъти се бе срещал с Тим Пат Раян при пътуванията си до Лондон. Всичко вървеше гладко и изведнъж небето се сгромоляса. Все пак още беше на сухо, каквото и да намекваше Блейк Джонсън. Добре, посещаваше „Мърфи“, но какво от това? Как може да е бил такъв глупак, въпреки че всичко от самото начало сякаш бе неизбежно да се случи. Вече нищо не можеше да се

направи. Връзката обеща да се погрижи, а досега за всичко се бе грижил добре.

Значи с Брейди, Кели, Касиди и Раян бе свършено. Коен сви рамене, махна за още шампанско и се опита да се успокои с мисълта, че той все пак е сенатор на САЩ. Сенаторите на САЩ не получават куршуми, нали?

* * *

Фъргюсън отново беше при министър-председателя на Даунингстрийт, но този път сам. Премиерът внимателно изслуша неговото резюме на цялата история.

— Разбира се, както отбеляза президентът в нашия разговор, официално нищо не можем да направим относно сенатор Коен. Членството му в „Синовете на Ерин“ може да е достатъчно доказателство, но нищо не му пречи да твърди, както той очевидно прави, че е посещавал „Мърфи“ с най-благородни намерения.

— Съгласен съм, господин министър-председател — кимна Фъргюсън. — Но нашият проблем си остава какво да правим с него.

— Ще се опитаме да го запазим жив, разбира се. Оставям всичко в твоите ръце, генерале.

— А заместник-директорът и Тайните служби?

— В теб е топката — твърдо заяви министър-председателят. — Сега осъзнавам, че Тайните служби не са били на нужната висота в миналото, а това въобще не ми се нрави. — Той се усмихна. — Отдавна си в този занаят. Мисля, че вече разбирам защо някой от по-видните ми предшественици те е въвел в него.

— Значи имам пълни правомощия?

— И още как. Сега моля да ме извиниш. Трябва да се явя в парламента. — Фъргюсън стана, вратата зад него се отвори и министър-председателят добави: — Между другото, на това мероприятие в Дорчестър, Форум за мир в Ирландия, на който Коен ще присъства утре вечер, аз ще се появя в десет. Ти ще си там, разбира се.

Фъргюсън кимна:

— Мисля, че може да сте напълно сигурен, господин министър-председател — каза той и последва служителя навън.

* * *

Хана Бърнстейн и Дилън чакаха в даймлера. Фъргюсън се качи и потеглиха.

— Както си и мислех, случаят е наш — каза той, докато се отваряше порталът. — Картър няма да бъде намесван.

— Така здраво ще нагазим в дълбоките води. Знаеш какво ще стане, ако изпуснем сенатора — отбеляза Дилън.

— А кога не е било така? — Фъргюсън се обърна към Хана Бърнстейн: — Кога трябва да пристигне?

Тя погледна часовника си:

— Излетял е само преди четирийсет минути, сър.

— Добре. Провери всичките му действия, стаята в хотела, лимузината му, такива работи. Не можем да направим кой знае какво, понеже тази работа не е от най-официалните. Няма как да предупредим хотелската управа, нито пък можем да докараме повече охрана по време на престоя му.

— Доста охрана ще има на утрешния Форум за мир в Ирландия — отбеляза Хана.

— Разбира се — намръщи се Фъргюсън, — но според вас защо съм толкова неспокоен?

— Убеден съм, че скоро ще разберем — каза Дилън.

— Ами никак не ми хареса, когато застреляха Раян и се разбра, че същият пистолет е използван и в Ню Йорк. Не мисля, че е някаква конспирация на организирана група. Според мен си имаме работа със самотен езекутор.

— Ирландката ли?

— Или жена с ирландски акцент — вметна Дилън. — Игла в копа сено в Лондон. В Обединеното кралство има осем милиона ирландци, цяла диаспора.

— Е, знаеш, че имам безрезервна вяра в теб, така че можеш да започнеш с Килбърн — каза Фъргюсън.

— Ами сенатор Коен? — попита Хана.

— Ще си поговоря с него, когато съм готов. Сега предлагам да отбележим случая, че този непрокопсаник си е сложил сако и вратовръзка, като ви заведе на обяд в „Гарик“.

* * *

Но събитията вече се развиваха с такава скорост, че всичко щеше да се промени. По-рано същата сутрин Торнтън дълго обмисля ситуацията с Коен и колкото по-дълго мислеше, толкова по-малко му харесваше тя. Каква бе гаранцията, че тайнственият убиец ще удари в Лондон? Никаква, и все пак Коен се бе превърнал в тежест. Този човек наистина трябваше да си отиде. Беше четири часът сутринта американско време, когато той се обади на Бари. Ирландецът още пребиваваше в къщата в графство Даун.

— Аз съм — каза Торнтън. — Слушай сега, имам лоши новини за тебе. — И той му разправи всичко. — Даже има някаква възможност убиецът да е жена.

— Това факт ли е? Моля се на бога тая да ми падне. Ще умре доста бавно. Значи само Коен остана, така ли?

— Само той и вече се поддава на паниката. Проблемът е, че вече е разкрито членството му в „Синовете на Ерин“. Президентът знае от Блейк Джонсън, министър-председателят — от Фъргюсън и шайката му. Сенаторът трябва да бъде пожертван.

— Значи искаш да бъде очистен?

— Той пристига в Лондон по-късно днес заради някакво мирно мероприятие в Дорчестър утре. Ще отседне в същия хотел. Би било много приятно, ако същият незнаен атентатор го докопа, не мислиш ли? Но може би той... или тя има нужда от малко помощ.

— Искаш да направя това за тебе ли?

— И за себе си. Така всичко ще си дойде на мястото. Ще останем само ние двамата. Доколкото знам, полетът от Белфаст до Лондон е само час и половина.

— Няма да се наложи — възрази Бари. — Има една фирма за въздушни таксите на по-малко от четирийсет минути отгук в една авиобаза от Втората световна война. Години наред за мен това е

бързият начин да се добера до Англия. Шефчето е бил в кралските ВВС, казва се Дохърти. Стара лисица е той.

— Значи ще го направиш?

— Че защо не? Поне ще свърша нещо. Тук само вали и започна да ми доскучава.

Бари доволен затвори телефона и се загледа през прозореца. Нямаше смисъл да се викат момчетата. Работата бе за сам човек: отиваш, действаш и се измъкваш. Той вдигна телефона и набра Дохърти в Дуунрей.

* * *

Когато пристигна до мястото час по-късно, беше тъмно и мрачно в проливния дъжд. Имаше два стари самолетни хангара с отворени врати. В единия имаше „Чесна 310“, а в другия — „Навахо Чийфтън“. Бари паркира колата и слезе. Беше с шапка от туид, кафяво яке и джинси. Носеше старомодна чанта „Гладстоун“.

От комина на старата желязна барака се вдигаше дим. Вратата се отвори и се показа Дохърти. Той беше петдесетгодишен, но изглеждаше по-стар с оредялата си коса и обветреното си и покрито с бръчки лице. Носеше летателен гащеризон на кралските ВВС и ботуши.

— Влизай вътре да се скриеш от дъжда.

Вътре беше топло благодарение на старата печка. Имаше легло в ъгъла, няколко шкафчета, маса и столове и едно бюро, покрито с карти.

— Още не са те спипали, а, Джак?

— Има време. Това на печката чай ли е?

— Старо ирландско уиски, ако искаш.

— Познаваш ме, не пия, когато съм на работа. Та така, искам да съм в Лондон не по-късно от шест тази вечер.

— И после обратно ли?

— Не по-късно от полунощ. Можеш ли да го уредиш?

— Всичко мога, знаеш. Никога не задавам въпроси, гледам си моята работа и никога не съм те разочаровал.

— Така е.

— Добре. Ще ти струва пет хиляди.

— Парите не са проблем — каза Бари, — както ти е добре известно.

— Добре. В Кент има същото такова място на около час път от Лондон. Раундхей се казва, много закътано. И преди съм го използвал. Вече говорих с фермера, който го притежава. Един бон за него и той ще ти остави кола, с която да можеш да стигнеш до Лондон. Фалшива регистрация, разбира се.

— Поредният тарикат — каза Бари.

— Всички сме такива. Освен тебе, Джак, галантният борец за свобода, прегърнал славната кауза.

— Ще те скалпирам, ей!

— Напротив, защото не можеш да караш самолети.

— Значи ще ме закараш там въпреки всичките му радари и прочее?

— Кога не съм успявал? Хайде да тръгваме. Налага се да вземем чийфтъна. На чесната ѝ трябва малко резервни части.

Той отвори вратата на навахото, спусна стълбичката и Бари го последва вътре. Дохърти затвори вратата и заключи.

— Вятърът е попътен, Джак, така че с малко късмет ще стигнем за два часа. Мартенското време с тоя дъжд даже ще ни е от полза. Само да не се подмокриш, като започна да се плъзгам по ландшафта, така няма да ни засекаат радарите. Искаш ли да седнеш при мене?

— Не, ще прочета вестника.

Дохърти закопча коланите и включи двигателите: първо — десния, после — левия. Самолетът се измъкна навън, придвижи се до края на пистата и се обърна срещу вятъра. Пилотът даде мощност, машината се втурна напред, отлепи се и започна да се издига.

Дохърти наистина беше толкова добър, колкото каза, защото стигнаха Раундхей само пет минути след двата часа, като изникнаха изпод ниските облаци в проливния дъжд. Наблизо се виждаше хангар, вратите му бяха отворени, а отвън беше паркиран един форд ескорт. Дохърти вкара самолета вътре и изгаси двигателите.

— Ти какво ще правиш? — попита Бари, когато слязоха от машината.

— Не се тревожи за мен. Ще се разходя до фермата и ще си платя дълговете.

— Да не искаш да кажеш, че ще му връчиш хилядарка в брой?

— Той е от тези хора, с които внимавааш. Никога не се знае кога ще ти потрябват отново.

Обърна се и тръгна през пистата, а Бари се качи във форда. Ключовете бяха на таблото, но преди да запали, измъкна един браунинг от чантата си, извади пълнителя, зареди и пъкна пистолета в якето си. Едва тогава потегли с колата.

Придвижваше се доста бързо, защото с приближаването на вечерта основният трафик се изнасяше от Лондон, а не обратно. Колата не беше нищо особено, но вършеше работа и не се набиваше в очи. Докато караше, се зае да обмисли ситуацията. Например къде да удари. Това поне бе очевидно, понеже Коен бе отседнал в „Дорчестър“. Проникването нямаше да е трудно, стига да имаше подходящите дрехи, а той разполагаше с богат гардероб.

От няколко години Бари поддържаше свое тайно местенце в Лондон. Не беше точно апартамент, а лодка, закотвена в Темза близо до стълбите на Сейнт Джеймс в Уапинг. Там бе скрил всичко необходимо, и дрехи, и оръжие. Беше се постарал да не спомене за нея на никого. Винаги щеше да помни какво казваше старата му баба от Ълстър, когато им идваше на гости в Щатите: „Искам да запомниш завинаги, Джак, че тайната престава да е тайна, когато някой друг научи за нея“. Тя бе умряла в страшни мъки от рак малко след като той се бе върнал в Ълстър за пръв път. Почина в болницата на кралица Виктория в Белфаст, където работят най-добрите специалисти по огнестрелни рани на света просто защото им се налага да са такива.

По това време вече бе влязъл в списъка на най-издирваните хора. Когато заяви, че смята да я посети, момчетата го обявиха за луд и го молеха да не ходи. Но това не му направи никакво впечатление. Отиде сам, влезе през задния вход на болницата и си открадна бяла престилка и пластмасова табелка с името на някой лекар от стаята за отдих.

Намери стаята ѝ и дълго време държа ръката ѝ. Беше ѝ много трудно да говори, само каза:

— Радвам се, че си тук, Джак.

— Няма къде другаде да бъда.

Тя стисна ръката му по-силно:

— Да се пазиш, момчето ми — и склопи очи завинаги.

Сълзите и яростта го задавиха. Той си тръгна и въпреки протестите отиде и на погребението четири дни по-късно. Стоеше под

дъжда, стискаше заредения браунинг в джоба си и се молеше някой от тайните служби да се появи сега.

Как се бе стигнало дотук? Великият Джак Бари, лорд Бари, заслужил Сребърна и Бронзова звезда във Виетнам, както и Кръст за храброст и „Пурпурно сърце“. Колко ли британски войници бе убил, колко ли лоялисти бяха загинали в бомбените му атентати, въпреки че той самият бе протестант?

Вечерта осъзна, че образът на старата жена, която безрезервно го обича, ще остане с него завинаги. Дори и сега, докато въртеше волана на форда, гърлото му се сви и гневни сълзи изпълниха очите му.

В Лондон пристигна в пет, добра се през задръстванията до Килбърн, паркира колата и намери това, което търсеше: кръчмата, носеща името на Майкъл Колинс. Фреските по стените — ирландският трикоълор и Колинс с вдигната пушка — говореха достатъчно сами по себе си. Джак не влезе вътре, а заобиколи до задното дворче и влезе в кухнята. Нисичък прошарен човечец се бе настанил на масата в служебното помещение с очила на носа си и преглеждаше някакви сметки. Казваше се Лиъм Моран и организираше делата на Шин Фейн в Лондон.

— Исусе, самият Джак! — ококори очи той.

— И още как. — Бари се отправи към шкафа, отвори бутилка уиски и си наля. — Има ли някакво движение сега?

— Никак даже покрай този мирен процес. Британците си траят в Лондон, момчетата също. А теб кой вятър те довя насам, Джак?

— А, нищо особено, само минавах на път към Германия — излъга Бари. — Рекох да видя каква е обстановката.

Моран се оживи:

— Пълно мъртвило е, Джак, заклевам се.

— Всичко хубаво, Лиъм. — Бари погълна уискито си. — Ама че тъпотия. Ще се чуем — каза той и излезе.

ОСМА ГЛАВА

Лондонският квартал Килбърн приютява основно ирландци, както републиканци, така и лоялисти, и човек може да се закълне, че се намира в Белфаст. Протестантските кръчми с ликовете на Уилям и Мери по стените са точно копие на тези в Шанкхил, както републиканските кръчми са като тези на Фолс Роуд.

Дилън, издокаран с черното си яке, шалче и джинси със затъкнат на колана валтер, навлезе в пиянските дебри на втората категория. Това, че вътре ще има такива, които биха го разпознали, едва ли можеше да бъде избегнато, но той реши, че няма да възникнат проблеми. Той все пак беше великият Шон Дилън, живата легенда от ИРА, а колкото до останалото, в най-лошия случай всичко бе само слухове. Но валтерът беше една добра застраховка.

Не научи нищо особено, докато не излезе от „Зеления майстор“ и се спря в един вход, за да запали цигарата си. Там един клошар се бе сгушил зад количката си с вестници и надигаше преполовена бутилка уиски. Казваше се Тод Ахърн. Той избърса устата си с ръкав и се опули срещу Дилън.

— Мили боже, Шон, ти ли си?

— Че кой друг?

Тод вече се бе наквасил порядъчно:

— Нещо голямо ли се готви? Преди малко видях и Бари. Вие двамата да не сте дошли за някой удар?

Дилън се усмихна съзаклятнически:

— Моля ти се, Тод, така ли се говори за такива неща, трябва да си по-дискретен. Джак ще побеснее, ако разбере, че си го видял. Къде по-точно го засече, между другото?

— Беше се запътил към задния вход на „Майкъл Колинс“. Реших, че отива да се види с Лиъм Моран. Тъкмо си бях подкарал количката.

— На никого не казвай за това. — Дилън му подаде банкнота от пет лири. — Почерпи се после за мое здраве.

* * *

Лиъм Моран продължаваше да се занимава със сметките си, когато леко раздвижване на въздуха повдигна книжата, накара го да погледне нагоре и да съзре Дилън, подпрял се на вратата с незапалена цигара в уста.

— Бог да благослови присъстващите.

Моран за малко да се изпусне в гащите:

— Шон, ти ли си?

— Съвсем истински. — Дилън запали цигарата си със старото си зипо. — Разбрах, че наскоро си имал гости, това е бил Джак Бари.

Лиъм успя да докара измъчена усмивка:

— И кой ти ги пробутва тези глупости?

— Можем да го направим по лесния или по мъчния начин, Лиъм — въздъхна Дилън. — Какво искаше той и къде отиде?

— Шон, не ми харесва шегата ти.

Ръката на Дилън намери дръжката на валтера с монтирания заглушител, замахна и мекото на дясното ухо на Моран се пръсна на парчета и шурна кръв.

— Така, наред е капачката на дясното ти коляно. Ще щъкаш с патерици може би цял живот.

— Господи, недей, Шон! — Моран не беше на себе си. — Каза, че искал само да види каква е ситуацията в Лондон напоследък и че минавал оттук на път за Германия.

— Германия друг път — каза Дилън. — Сто процента си има някакво скривалище тук. Къде ли може да е то?

— Че аз откъде ще знам?

— Срамота, язък за капачката — каза Дилън и се прицели.

— Стълбите на Сейнт Джеймс, нагоре от Уапинг. Там има разни жилищни лодки. Неговата се казва „Гризелда“.

— Добро момче. — Шон прибра валтера. — Искаш ли да се върна при тебе?

— Господи, не.

— Тогава си дръж устата затворена. Убеден съм, че познаваш някого, който да ти оправи ухото — каза и излезе.

Той се качи в минито си и набра номера на Фъргюсън:

— Май ударих джакпота.

— Слушам те.

Разказа му последните събития.

— Едва ли е съвпадение, че е дошъл тук — заключи. — Какво искаш да предприема? Да го отстраня ли? От друга страна, можеш да извикаш отряда за борба с тероризма на Скотланд Ярд. Така работата ще заприлича на Третата световна.

— Само това ни липсва. Къде си? — Дилън му каза. — Ще се срещнем на стълбите на Сейнт Джеймс — реши генералът.

— Сигурно се шегуваш.

— Дилън, когато бях на деветнайсет, го бях загазил в Корея и се оправих с петима китайци само с един пистолет. И да знаеш, че не ми е особено интересно да кисна в Министерството на отбраната.

— Миличкият, а какво ще каже Бърнстейн?

— Равенството между половете си има граници, Дилън. Не държа особено да я замесвам в разни отчаяни мисии в дъждовни нощи по Темза, където целта е да се отстрани един от най-злите екземпляри, които ИРА някога е създавала.

— Мислиш ли, че е дошъл за Коен?

— Дилън, преди няколко дни той беше в Ълстър, а сега е тук. Какво друго може да го води насам? Чакай ме на ъгъла на Уапинг Хайстрийт и Чолк Лейн — каза Фъргюсън и затвори телефона.

* * *

Бари паркира форда в една пресечка на края на Чолк Лейн и тръгна към стълбите на Сейнт Джеймс. Вече се бе стъмнило и реката се бе изпълнила с движещи се светлини. Той зави по стария кей и мина покрай два лихтера, които, изглежда, отдавна бяха изоставени.

На края на кея бяха надвиснали два стари крана, а зад тях се виждаха няколко запустели склада. От едната страна имаше само една лодка — „Гризелда“, а от другата бяха четири, като две от тях показваха някакви признаци на живот със светлините си. Те бяха свързани с брега с електрически кабел и тръбопровод.

Бари използваше лодката вече три години, но не бе идвал тук от шест месеца. Всеки път очакваше да намери лодката ограбена, но

досега не се бе случвало. От една страна, беше доста забутана, а, от друга — останалите лодки осигуряваха някаква защита.

Той мина по подвижното мостче, намери ключа, скрит над кабината, отвори стоманената врата, влезе вътре и напипа ключа отляво. Лампата освети стълбите, които водеха надолу. Запалиха се и палубните светлини: една на кърмата и една на носа.

Той слезе надолу, където включи още една лампа, която осветяваше самата кабина. Тя беше изненадващо просторна и с люкове от двете страни. Вътре имаше маса, пейки и кухненски бокс в единия край, обзаведен с електрически котлон и мивка. Той напълни чайника и продължи към спалнята.

Постави чантата на леглото и извади тоалетен несесер и картон цигари. Разпечата една кутия, запали и отвори гардероба. Вътре имаше дрехи в найлонови пликове, обувки, нови ризи в оригиналните си опаковки от „Маркс & Спенсър“, бельо, чорапи, всичко, което можеше да му потрябва. Чайникът засвири. Той отиде до бокса, свали го от котлона, седна на масата и се обади в хотел „Дорчестър“ по мобилния си телефон.

— Може ли да говоря със сенатор Коен? — попита той телефонистката.

— Бихте ли ми казали кой го търси, сър?

— Джордж Харисън от американското посолство.

Секунда по-късно Коен вдигна слушалката:

— Господин Харисън?

— Аз съм, малоумнико — изсмя се Бари.

— Джак! — Коен също се засмя. — Къде си?

— Още съм в Ълстър — излъга Бари. — Говорих с Връзката. Той ме запозна с лошите новини, въпреки че гробарите едва ли ще ги нарекат така.

Коен потрепери:

— Трябва ли да обръщаш всичко на шега?

— Както казвахме във Виетнам: ако не разбираш шегата, да не си идвал. Погледни на нещата от добрата им страна. Радваш се на хотелския разкош, убеден съм, че там се грижат за всяка твоя прищявка, и освен това си доста далеч от Ню Йорк.

— Връзката каза, че щял да се погрижи за тази работа. Някаква жена била видяла сметката на Раян, представяш ли си? Пълно безумие!

— Ами, добрата новина е, че след час летя за Ню Йорк. Тъкмо затова реших да ти се обадя. Връзката ме иска там, за да му помогна да разнищи тази бъркотия.

— Сигурно ли е?

Бари вече лъжеше като по мед и масло.

— Тъкмо пътувам към Шанън с колата. Там ще взема самолета за Ню Йорк.

— Дано оправяш нещата.

— Ще те държа в течение. Ще те уведомя къде съм отседнал. Кой е номерът на стаята ти? — Коен му го каза. — Добре. Какво ще правиш довечера?

— Ще остана тук да си почина, утре е големият ден.

— Добре. Всичко хубаво.

Коен затвори телефона и въздъхна от облекчение. Отвори бутилката превъзходно шампанско и си наля. Ако някой можеше да се справи с тази ситуация, това беше Бари.

* * *

Бари се спря на един черен костюм, шит по поръчка, бяла риза и раирана вратовръзка. Постави ги на леглото, върна се в бокса, затопли наново водата в чайника и си направи кафе. Взе чашата, качи се на палубата и се облегна на перилата да обмисли ситуацията.

Как точно да свърши работата беше големият въпрос. Проникването в „Дорчестър“ не беше проблем. Все пак щеше да се издокара като рекламен агент на някое уиски, а и имаше номера на стаята на Коен. Трябваше само да почука на вратата му, да го гръмне и да се изнесе. Ако поставеше на вратата табелката „Не ме безпокойте“, щяха да намерят трупа часове по-късно, може би едва на сутринта.

Изведнъж бе обзет от силно въодушевление и слезе долу. Съблече якето си, напъха браунинга в колана и отново постави чайника на котлона. Прегледа дрехите, извади ризата и я разгъна. Чайникът засвири, но той реши да не пие повече кафе. Намери бутилка скоч в един шкаф, наля си в пластмасова чашка и отново се качи на палубата.

Беше започнало да вали, капките се стрелкаха като сребърни копия през лъчите на палубните светлини, той застана под леко

орфаната тента и пое с пълни гърди влажния речен въздух. Обзе го носталгия по нещо, което даже не разбираше. Чу се рязко, но тихо изкашляне и той се обърна, а ръката му се плъзна към дръжката на браунинга.

Някакъв човек беше застанал на края на подвижното мостче, държеше чадър и се усмихваше:

— Не сме се срещали досега, но се казвам Фъргюсън.

* * *

Дилън чакаше в минито си на ъгъла на Уапинг Хай стрийт и Чолк Лейн и се оглеждаше за даймлера. Затова толкова се втрещи, когато едно черно такси спря наблизо, а от него слезе Фъргюсън и плати на шофьора. Той носеше чадър, но не си направи труда да го разтвори, а избърза до колата на Дилън и се качи.

— Гадно време.

— Ти и такси? Не може да бъде. Сигурно е било на държавна сметка.

— Прекаляваш, Дилън. Някакъв план?

— Съвсем никакъв. Носиш ли?

— Тъп въпрос — отбеляза Фъргюсън и извади стар автоматичен „Смит & Уесън“, трийсет и осми калибър. — Нося и това — допълни Фъргюсън и измъкна белезници от джоба си.

— Високо се целиш, старче.

— Добре, няма какво да чакаме повече. — Генералът слезе от колата и вдигна чадъра си.

Тръгнаха по Чолк Лейн един до друг под чадъра на генерала. Стигнаха до складовете и застанаха във входа на един от тях.

— От тази страна има една лодка, от другата са четири — прошепна Фъргюсън. — Единичната и две от другите светят. Коя е нашата?

Дилън бръкна в джоба си и извади малък бинокъл:

— За нощно виждане е, какво ли не измислят учените напоследък? — Нагласи фокуса върху най-близката лодка и го подаде на Фъргюсън. — Виж за какво става дума.

Фъргюсън насочи бинокъла към лодката и откри, че може да я разгледа в пълни подробности въпреки зеленикавия оттенък. На кърмата ясно се четеше надписът „Гризелда“.

— Страхотно. Тая джаджа щеше да ми върши чудна работа в окопите в Корея. Какво предлагаш?

— Не си падам по сложните заключения. Лампата свети, значи Бари е вътре.

— Е, и?

Дилън отново разгледа „Гризелда“:

— Едва ли ще постигнем нещо, като се качим на борда и се развикаме: „Излез с вдигнати ръце“. Но забелязах, че на кърмата има люк.

— Има, да, но искам да отбележа, че така може да се вдигне доста шум, Дилън. При отварянето на люка, искам да кажа, а и може да е заключен отвътре.

— Генерале, трябва да се подхожда с повече оптимизъм. Аз ще се пробвам, а ти ме чакай тук.

— О, така ли, гледаме да не излагаме старчето на риск?

Дилън не си направи труда да отговори, а само му подаде бинокъла и потъна в мрака зад стената на склада. Фъргюсън вдигна прибора до очите си и видя как Дилън се промъкна над парапета на кърмата, отвори люка и се шмугна вътре.

Тъкмо свали бинокъла и Джак Бари изникна на палубата. Той го разгледа добре, видя чашата в ръката му и дръжката на браунинга, стърчаща от колана. Фъргюсън си представи как Дилън се мъчи долу да се оправи в напълно непознатата обстановка и взе решение. Прибра бинокъла в джоба си, извади пистолета и го скри зад гърба си. Отиде до подвижното мостче и застана там с високо вдигнат чадър.

— Не сме се срещали досега, но се казвам Фъргюсън.

* * *

Фъргюсън тръгна по мостчето, а в лявата му ръка се показва неговият „Смит & Уесън“.

Уайът Ърп, великият американски шериф, веднъж казал, че дължи репутацията си на стрелец на един млад каубой, който се

опитал да го застреля в гръб от петдесет крачки една нощ в Додж Сити. Ърп се обърнал и стрелял, без да се прицелва, и избил пистолета от ръцете на момчето, било чист късмет.

Джак Бари сега изпълни същия номер: грабна браунинга от колана, стреля от хълбок и изби пистолета от ръката на Фъргюсън. Дилън, който се бе вмъкнал през люка на банята и чу гласа на шефа си, извади своя валтер, втурна се през кухнята и салона и скочи право върху Бари в момента, в който Фъргюсън падаше на палубата.

Дилън заби валтера в гръба на Бари.

— Хвърли го, Джак, иначе гръбнакът ти ще стане на две.

Бари замръзна.

— Шон, пак ли ти?

Фъргюсън стана.

— Добре ли си, генерале? — поинтересува се Дилън.

— Това е само драскотина. — Той стискаше ранената си китка.
— Нищо ми няма.

Бари се наведе и постави браунинга си на палубата. После, докато се изправяше, заби десния си лакът в лицето на Шон и се извъртя настрани, за да избегне инстинктивния му изстрел. Дилън пусна валтера, сграбчи Бари и двамата поведоха яростна борба. Бари се препъна назад и те се преметнаха през перилото все още вкопчени един в друг.

Водата беше ледена, шокът ги вкочани до мозъка, а течението яростно ги заблъска. Дилън отблъсна Бари далеч от себе си. Когато изплува, усети как се удари в котвената верига на кърмата и я сграбчи. Обърна глава и видя как течението отнася Бари.

— Да пукнеш дано! — извика той и изчезна.

Дилън се изтегли по веригата до другата страна на „Гризелда“, хвана се за един метален обръч, закачен на стената на кея.

— Дилън? — извика Фъргюсън.

— Тук съм. — Той се изтегли към близката стълба, качи се и седна на кея. От него се стичаше вода.

— Мислиш ли, че си отиде? — попита Фъргюсън.

— Да, по надолу по реката. Ще свидетелствам, че си е отишъл само след като лично го гръмна между очите от упор, иначе не.

— А сега какво?

— Нека да слезем долу. Мокър съм до кости и малко сухи дрехи няма да са ми излишни.

В банята Дилън се съблече и се подсуши. В спалнята намери бельо, джинси и един възголемичък пуловер. После отиде при Фъргюсън в салона.

— Страхотно. — Той кимна към черния костюм, бялата риза и вратовръзката. — Ако ще се моташ из някой тузарски хотел като „Дорчестър“, никой няма да те спре с тези дрехи.

— Значи смяташ, че не е на дъното на Темза?

— Не, по-скоро вече е на отсрещния бряг, но сто процента няма да се появи в „Дорчестър“. Все пак не е толкова голям патриот, едва ли му се иска да влезе в някой британски пандиз. Дойде, видя и се провали.

— Знам. Но тази работа е доста странна, Дилън. Когато ми се обади, че той е тук, казах, че сто процента е заради Коен. Нищо друго не ми хрумна, което да го накара да дойде тук от Ълстър. Но защо? Бари е шефът на „Синовеите на Ерин“. Защо му е да елиминира последния член на нийоркския клон?

— Защото Коен е точно това. Той е проблем както за теб, така и за президента. Може би се е превърнал в проблем и за Връзката.

Фъргюсън изведнъж се оживи:

— Момчето ми, понякога демонстрираш невероятната способност да заковеш пирона с един удар. Хайде да тръгваме.

— Ами лодката? — попита Дилън.

— Където и да отиде, ако още е между живите, няма да се върне тук. Само изключи лампите. Утре ще пратя хора да я прегледат основно.

* * *

Но Фъргюсън грешеше. Бари изплува при стълбите на Сейнт Джеймс. Изтегли се горе и пое към кея. Лодката още светеше. Той приклепна в тъмнината, мокър и премръзнал. Не след дълго осветлението долу изгасна, а Фъргюсън и Дилън изникнаха на палубата. Палубните светлини също изгаснаха, а те двамата се изкачиха по мостчето и си тръгнаха.

Когато гласовете им заглъхнаха, той притича до лодката, слезе долу и припряно се съблече. Подсуши се и си сложи чисти дрехи. Навлече и якето си и откри, че мобилният му телефон все още е в джоба му. Наведе се под една от пейките, вдигна една дъска от пода, порови вътре и извади револвер „Смит & Уесън“. Пъхна го в джоба и излезе, след като изгаси лампата.

Тръгна си в дъжда, а настроението му не само че не беше лошо, ами той даже се смееше на глас. Гадно копеленце си беше Дилън, но се радваше, че след толкова години можеше да свърже името на Фъргюсън с някакво лице. Всичко беше игра в края на краищата. Добре разбираше този факт, разбираха го и Дилън, и Фъргюсън, но можеше ли да се каже същото и за Връзката? Стигна до форда, качи се и запали.

* * *

Дилън паркира до апартамента на Фъргюсън на Кавендиш Скуеър:

— Изглежда, няма защо да се притесняваме за Коен до края на визитата му.

— Откъде си толкова сигурен?

— Нашият Джак не се изживява като самурай, така че едва ли има намерение да се самоубива. Знае, че сме по петите му, и ако е бил тук заради Коен, вече е изчезнал.

— Защо „ако“?

— Да почакаме и ще видим.

— Ами твоята тайнствена убийца?

— Ако почакаме и това ще видим.

Фъргюсън кимна:

— В девет в моя кабинет — каза и излезе.

— Чарлс — Дилън бе подал глава през прозореца, — ще си прегледаш китката, нали? Няма нужда да проявяваш британския си стоицизъм.

— Спокойно, Шон — усмихна се Фъргюсън. — Не съм си загубил ума. Сега да те няма.

Дилън запали двигателя и потегли.

* * *

Времето стана още по-ужасно, докато Бари излизаше от Лондон. Валеше проливен дъжд. Въпреки това по някаква причина той все още се чувстваше доста въодушевен, когато спря на магистралата пред „Литъл Чеп“, изяде една стабилна английска закуска и си купи половинка скоч в магазинчето.

По пътя за Раундхей изпи около четвърт от бутилката. Там беше тихо и тъмно, светеше само в хангара. Паркира форда до чийфтъна и намери Дохърти да чете вестник на едно столче.

— Добре ли мина, Джак?

— Не е твоя работа. Само ме измъкни оттук. Можеш ли да го направиш?

— Нямам проблеми.

Десет минути по-късно чийфтънът се издигна в нощното небе, а Бари седна отзад, отвори бутилката уиски и отпи. След това взе телефона си и се обади на Връзката.

— Бари е.

— Къде си?

— Прибирам се от Англия към Ирландия с малко самолетче, и то само защото имах луд късмет.

— Разказвай.

Той това и направи.

— Откъде могат да знаят за лодката ти, за бога? — попита Торнтън.

— Нямам представа. Само знам, че те знаеха и че имах луд късмет да се измъкна.

— Ами Коен?

— Коен го оставям на съдбата — каза и затвори.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В десет часа Дилън се обади на Блейк и го събуди. Във Вашингтон беше пет сутринта.

— Господи, Шон, знаеш ли колко е часът?

— Правя ти голяма услуга, Блейк. Това, което ще ти разкажа, е значително по-интересно от нощния филм. Когато свърша, ще се разсъниш като за световно, ще слезеш в кухнята в спортен екип, ще изпиеш един портокалов сок и ще се настроиш за дълъг сутрешен крос.

— Щом казваш.

— Ти само слушай.

— Бог да ни е на помощ, работата става все по-заплетена — каза Блейк когато Дилън приключи.

— Ти го каза. Пак ще се чуем — засмя се Шон и затвори.

* * *

Лейди Хелън Ланг тичаше в Хайд Парк. Беше десет и половина на следващата сутрин. Тя поседна на една пейка до езерото да си почине. Не беше останала без дъх и се чувстваше превъзходно. При мисълта за предстоящата вечер в „Дорчестър“ имаше чувството, че ще влиза в битка. Твърдо беше решила какво ще направи. Харесваше й идеята Коен да си отиде по пътя на останалите от клуба. Не се заблуждаваше, че има вероятност някога да се изправи пред Джак Бари или пред Връзката. Все пак смяташе, че до голяма степен ще е раздала справедливост. Тази мисъл щеше да ѝ дава някаква утеха следващия път, когато слагаше цветя на гроба на сина си.

Някой я извика по име, тя вдигна очи и видя Хедли, който се приближаваше към нея.

— Реших да видя как си.

— Много мило от твоя страна. Тя се изправи и изведнъж остана без дъх. Хвана се за гърдите, седна и затърси в джоба си шишенцето с

хапчетата. Намери го, но го изпусна на земята.

Хедли го вдигна, седна до нея и го отвори:

— Зле ли е този път?

Разбира се, тя излъга:

— Не, не, просто за малко ми причерня.

Той ѝ подаде две хапчета. Тя ги взе и ги глътна:

— Сега съм по-добре.

— Това не е на хубаво, лейди Хелън.

— Чаша хубав чай — тя го потупа по коляното, — и ще изкарам до края на света, Хедли. Заведи ме до кафето отсреща, моля те.

Двамата се изправиха и тя го хвана под ръка.

* * *

В кабинета на Фъргюсън в Министерството на отбраната тримата с Хана Бърнстейн и Дилън обсъждаха събитията от изминалата нощ.

— Ама че глупави мачистки изпълнения — ядоса се тя. — Може ли да правиш такива неща на твоята възраст, генерале!

— Горчиво се разкайвам, главен инспекторе — каза Фъргюсън, чиято дясна ръка беше превързана.

— Изглеждаш страхотно, когато се ядосаш, момиче — възхити се Дилън. — Очите ти хвърлят искри, а страните ти се зачервяват.

— Я върви по дяволите! — отвърна му тя. — Това е трябвало да бъде мащабна операция на антитерористичния отряд. Щяха да напълнят цялата околност с въоръжени до зъби командоси и той нямаше да избяга. Все пак е един от най-издирваните ирландски терористи.

— Също така щяхме да цъфнем на първа страница на всеки един таблоид, а това щеше да е излишно — отвърна Фъргюсън. — Отговорността е моя.

В този момент иззвъня телефонът:

— В централата има обаждане от Ълстър. Някой си Джек Бари — каза секретарката на Фъргюсън.

Той натисна бутона на високоговорителя, за да могат Дилън и Хана Бърнстейн да чуват разговора.

— Джак Бари ли? Кажим им да го проследят.

— Не могат, генерале. Обаждането е от кодиран мобилен телефон — отговори секретарката.

— Добре, тогава само ме свържи.

Връзката беше изненадващо чиста.

— Фъргюсън, ти ли си?

— Кой друг може да бъде?

— Исках само да те уведомя, че не съм се удавил в Темза и че съм се прибрал жив и здрав вкъщи. Но ти си голям късметлия, мислех, че съм те уцелил.

— Ами, не точно. Но избих пистолета от ръката ми, между другото. Доста добро изпълнение.

— Дилън там ли е?

— Естествено.

— До следващата ни щастлива среща в ада, Шон — чу се смехът на Бари и връзката прекъсна.

— Ама че копеле! — каза Хана Бърнстейн. — Защо му е да си играе глупави игрички по телефона? Сега със сигурност знаем, че е жив. А досега бяхме в неведение.

— За него всичко това е игра — обясни Дилън. — Бих добавил и че според много хора е луд за връзване, от тия дето винаги ще направят нещо безумно, вместо да постъпят като разумни хора.

— Изглежда, единственото хубаво на тази история е, че сенатор Коен няма да ни умре в ръцете — въздъхна Хана.

— Напълно ли си убедена? — поклати глава Фъргюсън. — Досега няма нито една улика, че Бари е убил останалите. Единствената логична причина да се появи тук, ако целта му е била Коен, е, че сенаторът е станал неудобен. Така че успяхме само да неутрализираме едната опасност, поне временно. Колкото до другата — нашата мистериозна убийца все още е напълно реална. — Той вдигна телефона. — Свържете ме със сенатор Майкъл Коен в хотел „Дорчестър“.

Той остави високоговорителя включен.

Малко по-късно се чу гласът на сенатора:

— Майкъл Коен на телефона. Кой се обажда?

Чарлс Фъргюсън. Убеден съм, че знаете кой съм.

— Знам и още как, но не искам да говоря с вас.

— Сенаторе, повярвайте ми, мисля единствено за вашето добро.

— Аз съм сенатор на САЩ, дошъл на посещение във вашата страна по молба на президента — излъга Коен. — Ако не престанете да ме безпокоите, ще се оплача в кабинета на министър-председателя — изрече той и тресна телефона.

— Направо се разбесня — отбеляза Дилън. — Какво ще правим сега?

— Ще се оттеглим за обяд, разбира се.

* * *

Джилиано, управителят на пиано-бара на „Дорчестър“, ги посрещна сърдечно. Фъргюсън посещаваше това заведение вече над двайсет години, Дилън имаше този навик от значително по-скоро, но пък бе от най-редовните. Хана Бърнстейн, разбира се, винаги бе добре дошла. Като всеки уважаващ себе си италианец, Джилиано оценяваше женската красота, особено когато е съчетана с ум, а Хана не бе лишена и от двете. Фактът, че беше и главен инспектор на Специалния отдел на Скотланд Ярд, придаваше допълнителна тръпка, а мисълта, че е убивала при изпълнение на служебния си дълг, силно го вълнуваше. Джилиано добре си спомняше историята от вестниците. Преди няколко години тя пресичала улицата на път към Гровнър Скуеър, когато някаква жена изскочила навън с викове, че се извършва въоръжен обир. Понеже този ден Бърнстейн била на смяна в американското посолство, тя носела пистолет и напълно засрамила бандитите, като застреляла единия от тях, който бил въоръжен с карабина с рязана цев.

Джилиано церемониално я целуна по бузата и след това предложи специалитетите за деня на заведението: домашно приготвени канелони със сирене моцарела и шунка. Следваха „gnocchi di patate al pesto“, картофени кнедли с чесън и сос. Те поръчаха и Дилън поиска бутилка шампанско „Крюг“, обикновена реколта.

— И още нещо — каза Фъргюсън на Джилиано. — Разбрах, че сенатор Майкъл Коен е направил резервация за един часа.

— Така е — отвърна изненаданият Джилиано.

— Ами, в такъв случай, нали ще бъдеш така добър да го настаниш на съседната маса?

— Пак ли почваме, генерале — ухили се италианецът. — Цяла книга мога да напиша: Студената война, скритите комунисти, израсли в английските обществени училища, че после и ирландците. — Той се усмихна на Дилън: — Ще ме прощаваш, приятелю...

— Знам, знам, ужасен негодник съм съгласи се Шон.

— Значи американецът получава съседната маса — каза Джулиано. — Приятно прекарване.

Той се отдалечи, шампанското пристигна и Дилън настоя той да налее.

— Откъде разбра, че Коен ще идва тук?

— По телефона, момчето ми — ухили се Фъргюсън. — Много удобно устройство, трябва и ти да го пробваш някой път.

— Как ще действаме? — попита Хана.

— Кураж, скъпа, кураж. — Фъргюсън вдигна чашата си за тост. — Да прием за живота, любовта и щастието.

— Е, ако добавиш и мир в Ълстър, няма да е зле — отвърна Дилън.

В това време на стълбите се появи Коен.

Джулиано го посрещна и го отведе до съседната на тяхната маса. После взе поръчката — сухо мартини — и се отдалечи.

— Сенатор Майкъл Коен? — обърна се към него Фъргюсън. — Аз съм бригаден генерал Чарлс Фъргюсън.

Сенаторът побесня:

— Това е най-скандалната намеса в делата ми, извършвана някога. Предупредих ви, че ще се оплача в кабинета на министър-председателя. Този път наистина ще го сторя.

Стана да си върви, но в това време пристигна сервитьорът със сухото мартини. Дилън пое нещата в свои ръце:

— Нямам нищо против да се правите на политик, сенаторе. И в Ирландия си имаме такива. Макар че си имаме една поговорка: „Не казвай на майка ми, че съм депутат, тя си мисли, че свиря на пиано и е горда с мен“.

— Как смеете!

— О, я си затваряйте устата — реагира Дилън. — Престанете да вършите глупости. Ако искате да запазите живота си, чуйте какво ще ви каже този човек.

— Само ме изслушайте, сенаторе — обади се и Фъргюсън. Нека обсъдим с вас „Синовете на Ерин“. Името говори ли ви нещо?

Коен седна отново и пребледня.

— Нямам нищо общо с това.

— Слушай, мекотело — намеси се Дилън. — Снощи Джек Бари беше тук, в Лондон. И знаеш ли защо? За да ти свети маслото.

Коен доста се притесни, но се опита да блъфтира:

— Нищо не знам за това.

— Всички членове на „Синовете на Ерин“ са мъртви. Може някой просто да не харесва вечерните клубове и посетителите им, но ние смятаме, че Джек Бари спешно е пристигнал тук, за да те ликвидира — заяви Дилън.

Намеси се и Хана:

— Но това не обяснява кой е този, който ще иска да се отърве от приятелите ти и го е сторил.

— Глупости — отсеке сенаторът. — Пълни глупости. А сега настоявам да ме оставите на мира! — Той отпи от мартинито и преглътна.

— Значи няма да ни сътрудничите — каза Фъргюсън. — Добре, сенаторе, да бъде както искате. Министър-председателят и президентът ще бъдат информирани за отказа ви. Само че сега сте ни нужен жив. Затова довечера ще бъдем на Форума за ирландски мир, за да не ви се случи нещо.

— Вървете по дяволите! — Той стана и си излезе.

Пристигна и тяхната поръчка.

— А сега какво, сър? — попита Хана.

— Ами, ще се насладим на превъзходния лек обяд, ще се върнем довечера и ще се опитаме да опазим копелето живо.

— Мислите, че може да възникне проблем ли?

— Никога не съм бил по-сигурен. — Фъргюсън взе вилницата и се обърна към Дилън: — Тук си на изискано място, скъпо момче, опитай се да се държиш цивилизовано.

Тъй като нямаше при кого да отиде, Коен се обади на Връзката по кодирания мобилен телефон и му изпя всичко за съмненията си, за страховете си.

Когато свърши, Торнтън отговори:

— Не виждаш ли какво правят с теб? Договорих се с Бари да те пази. Затова пристигна. Те са научили, че е тук, и той е побеснял.

— Ти ми каза, че ще съм в безопасност в Лондон.

— Така е. Просто исках да се презастраховам, като изпратих Бари. Всичко ще бъде наред.

— Ти заяви, че Бари ще се погрижи за този, който стои зад убийствата.

— В момента стават много неща, за които не знаеш. Просто ми се довери.

— Ако нещо се обърка, веднага изчезвам.

— Сенаторе, сенаторе. Нищо няма да се обърка. Успокой се, отпусни се, забавлявай се. Ще поддържаме връзка.

Торнтън затвори, след което веднага набра номера на Бари:

— Говорих с Коен. Направо се е побъркал от страх. Фъргюсън и Дилън непрекъснато са по петите му. Защо не ми каза, че положението се е влошило чак дотам?

— Защото всичко стана едва снощи, а аз бях достатъчно зает с това да си измъкна задника невредим от Англия.

— Цял съм в слух.

Бари се придържаше към истината. Накрая каза:

— Не знам как ме е открил Дилън.

— Този мъж е като трън в петата.

— В армията повтаряха това двайсет години, а в ИРА продължават да го повтарят и досега. Както и да е, какво ще правим с Коен?

— Ще трябва да го оставя да изпълни задачата. Ще измисля нещо за него, като се върне в Щатите. Ако има нещо, потърси ме — отвърна Торнтън и затвори.

* * *

В къщата на Саут Одли стрийт лейди Хелън Ланг след дълго търсене в гардероба най-накрая намери великолепен вечерен костюм от черен креп. Застана пред огледалото. На вратата се почука и влезе Хедли с чаша чай.

— Как ти се струва? — попита го тя.

— Добре ми изглежда.

Тя окачи костюма.

— Чудесно — каза и отпи от чая си. — Имам час във фризьорския салон на Даниел Галвен след четирийсет и пет минути.

— И така сте си добре, лейди Хелън.

— Довечера ще дойдат всички мъже от елита заедно със съпругите си, Хедли.

— Коен също ли?

Тя се усмихна.

— Трябва да изглеждам много добре. А сега върви да се приготвиш. Ще се срещнем след четвърт час.

Форумът за ирландски мир в балната зала на „Дорчестър“ беше великолепно тържество, на което всички посетители бяха длъжни да са облечени официално — фрак, смокинг или строг тоалет. Министър-председателят още не беше пристигнал, но няколко от членовете на кабинета вече стояха в залата. Списъкът на гостите включваше каймака на обществото. Дилън, който винаги се учудваше как хората взимат прекалено насериозно подобни неща, си взе чаша шампанско от минаващия покрай него сервитьор. Шон носеше вечерен смокинг с копринени ревери.

Хана, издокарана в червен копринен костюм от „Версаче“, се обърна към него:

— По-спокойно, Дилън, цялата нощ е пред нас.

— Изглеждаш страхотно, малката — отвърна той. — Направо си за списание „Вог“.

— С ласкателствата няма да стигнеш далеч.

— Знам. Поне се засрами.

Фъргюсън се доближи до тях.

— Наред ли е всичко?

— Господи, генерале! — възкликна Дилън. — Когато бях малък и баба ми в Белфаст ме водеше в бар-салона на „Гранд Сентръл“ за обедния чай, главният сервитьор беше облечен в същия костюм.

— По дяволите, Дилън. Търпението ми е на изчерпване. — Той сви вежди. — Света Дево, това е лейди Хелън Ланг. — Обърна се да я

посрещне.

Двамата се прегърнаха.

— Толкова се радвам да те видя, Чарлс — каза тя и забеляза Дилън. — О, това не е ли господин Дилън?

Той ѝ целуна ръка.

— За мен е голямо удоволствие да ви срещна отново, лейди Хелън.

— Не можах да устоя на изкушението и дойдох. Живея на Саут Одли стрийт, точно зад ъгъла. За мен е много удобно. Винаги отивам пеш до пиано-бар.

В този миг хората около главния вход се засуетиха.

— Министър-председателят, генерале — обади се Хана.

— Съжалявам, Хелън — каза Фъргюсън и се обърна към Дилън: — Донеси на лейди Хелън чаша шампанско. Аз отивам да се видя с един стар приятел. Елате с мен, госпожо главен инспектор.

Те се отдалечиха, а лейди Хелън каза:

— Понякога се движите на острието на бръснача, господин Дилън.

— Много прозорливо. — Той взе две чаши от друг минаващ сервитьор и ѝ подаде едната. — Ето, заповядайте. — Огледа се. — Доста хора са се събрали тази вечер.

— Които вие презирате.

Той вдигна чашата си.

— За вас, лейди Хелън, и за мен, единствените нормални хора в един побъркан свят.

Тя се усмихна и също вдигна чашата си. Дилън долови някаква студенина и неудобство у събеседницата си. На какво ли се дължеше това?

— Форум за ирландски мир. — Той поклати глава. — Необходими бяха цели седемстотин години, за да го разберат. — Пое си дълбоко дъх: — Бог да ни пази. Съжалявам за тези думи.

— А, имате предвид сина ми. — Усмивката ѝ излъчваше спокойствие и самообладание. — Щом работите за Чарлс, не може да не знаете биографията ми. Но както беше казал един прочут писател, миналото е като чужда страна, господин Дилън. Никога не бива да живеем с миналото. Трябва да сме винаги в настоящето.

— Умна мисъл, но от нея не ми олеква — отвърна Дилън.

До тях доближи дама на преклонна възраст.

— Скъпа Хелън, колко ми е приятно да те видя.

Те се целунаха по бузите и Хелън Ланг каза:

— Сигурно не се познавате. Херцогинята на Стийвли, Шон Дилън.

— Приятно ми е. — Дилън целуна ръката ѝ.

— О, аз много харесвам ирландците. Те са толкова мъжествени и сурови — каза херцогинята. — Вие суров ли сте, господин Дилън?

— Той работи за Чарлс Фъргюсън — отговори вместо него Хелън.

— Така значи.

— Много съжалявам, но дългът ме зове — извини се той и се отдалечи.

Видя, че Фъргюсън разговаря с един от министрите, а Хана дискретно стоеше наблизко.

— Коен току-що пристигна — каза му тя. — Говори с американския посланик в ъгъла. Трудно е да го държиш под око сред толкова хора.

— Скъпа моя, никой няма да тръгне да го убива на събитие като сегашното.

— Мислиш, че няма да му се случи нищо ли? — Тя поклати глава. — Генералът е на съвсем различно мнение.

— Той е по-стар от теб, което означава, че е по-мъдър и по-често излиза прав. От друга страна, колко често е грешал?

— Предпочитам да не се случва, докато сме с него.

В този миг около вратата отново настана суматоха и в залата влезе министър-председателят с малък антураж.

— Хайде — каза Хана тръгна през тълпата към Фъргюсън. Дилън я последва.

Тримата наблюдаваха как премиерът се движи из залата, като от време на време се ръкува с някого или разменя по някоя и друга дума. Най-накрая стигна до американския посланик, който още разговаряше с Коен. Всички наоколо се усмихваха. Всъщност Дилън за пръв път виждаше сенатора.

— Доста доволен ми изглежда — каза Фъргюсън.

— Само за момента, сър — отвърна Хана. — Само за момента.

Церемониалмайсторът, облечен във великолепен червен фрак, обяви:

— Дами и господа, министър-председателят.

Внезапно утихнаха всички разговори и премиерът се приближи до микрофона.

— Ваше Величество, скъпи лордове, дами и господа. Живеем във вълнуващи времена. Мирът в Ирландия вече е на една крачка и тази вечер искам да ви кажа...

Речта му беше аплодирана бурно и той веднага се върна до вратата при хората си.

— А сега какво, сър? — попита Хана.

— Като гледам страхотните блюда, сега ни е паднало да си хапнем.

— Ами Коен?

— Двамата се навъртайте около него.

— Но ако нещо трябваше да се случи, едва ли щеше да е тук, нали? Не е ли така? — попита Дилън.

— Точно така.

— Аз не съм много гладна. Ще започна първа с наблюдението.

— Както пожелаеш, скъпа. Виждам, че още е с американския посланик.

Тя се обърна и започна да си пробива път през тълпата.

* * *

Коен стоеше заедно с американския посланик в ъгъла, като около тях имаше и други хора — нещо като защита срещу тълпата. Той пиеше и се потеше прекалено много. Всичко се дължеше на стреса, разбира се. Чувстваше се ужасно и наистина беше много уплашен.

До момента не беше споменал нищо на посланика за положението, в което се намираше. В края на краищата как би могъл? Беше забелязал Фъргюсън, Дилън и Хана Бърнстейн още в началото и

до известна степен присъствието им влошаваше още повече нещата. Той си взе поредната чаша шампанско и блъсна една доста привлекателна жена.

— Ужасно съжалявам.

— Не се тревожете — отвърна Хелън Ланг.

Коен видя Хана Бърнстейн да си пробива път в тълпата. Това го изнерви. Защо, по дяволите, не го оставеха на мира?

Посланикът сложи ръка на рамото му.

— Добре ли си, Майкъл? Май се потиш.

— Да, хвана ме някаква настинка по време на полета — каза той. Изведнъж си даде сметка, че трябва да се махне отук. — Ще се върна в апартамента си и ще взема един аспирин.

Хелън Ланг, която беше наблизил и чу, веднага се обърна и тръгна из залата. Тя се спря при вратата, за да провери дали магнитната карта, дадена ѝ от Хедли, е в чантата ѝ. После продължи нататък.

Коен изпи шампанското, видя Хана да стои до един от баровете с чаша в ръка. Раздразнението му премина в гняв. Той се насочи към изхода. Спря се при вратата и се огледа. Видя, че и тя тръгна след него. Сенаторът отиде до тоалетната и влезе вътре. Тук беше доста оживено. Сега вече се потеше по-силно. Улови се, че наблюдава в огледалото всяко от лицата на непознатите. Наплиска лицето си, взе кърпа и се избърса.

Някаква шумна група мъже също излизаха навън. Той тръгна след тях. Забеляза, че Хана Бърнстейн оглежда балната зала. Той се възползва и бързо се шмугна към бар-салона. Поуспокои се. Сякаш беше извоювал победа. Малка, но все пак победа. Стигна до фойето, влезе в асансьора и натисна бутона.

Хана стоеше вече десет минути на едно място, когато пристигна Дилън.

— Търсих те. Къде е нашият приятел?

— Вътре. — Посочи вратата на тоалетната. — Видях го да влиза, но още не е излязъл.

Дилън се усмихна.

— Някои неща не са по силите дори на тактичните и коректни ченгета. Остави на мен.

Докато чакаше, тя наблюдаваше тълпата.

Най-накрая Дилън се появи отново, като спря само за да си запали цигара.

— Изчезнал е.

— Странно, защото влезе вътре. — Тя моментално изпита раздразнение. — Да видим тогава дали не е в балната зала.

Тя тръгна обратно към салона.

* * *

Магнитната карта на Хелън Ланг свърши добра работа. Тя влезе в апартамента на Коен и затвори вратата. Всичко беше много луксозно. Великолепна баня и спалня, душ-кабина, добре обзаведена дневна. Прислужницата беше спуснала завесите. Хелън се промъкна вътре, отвори плъзгащата се врата на терасата и излезе навън. Точно срещу сградата се намираще Хайд Парк, а зад него се виждаха светлините на града. Долу под терасата Парк Лейн гъмжеше от коли. Обзе я някаква странна носталгия. Ръмеше и тя се премести под навеса, запали цигара и зачака.

Коен слезе от асансьора и забърза по коридора към апартамента си. Сърцето му биеше учестено. „Боже, какво ми става? — каза си той. — Трябва да пийна нещо.“ Отвори вратата и влезе. Взе бутилка уиски от лакирания китайски бар и с треперещи ръце си наля голяма чаша. Изпи я и си наля нова. Какво да прави? Никога досега не беше изпадал в такава безизходица. Всичко се сриваше. Тогава му хрумна, че единственият човек, който може да му даде съвет, е Бари. Отиде в спалнята, взе мобилния си телефон от чантата, върна се в дневната и му позвъни.

— Ало, кой е? — попита Бари, който още се криеше в къщата в Каунти Дауи.

— Коен е. За бога, какво става?

— Какво имаш предвид?

— Виж, говорих с Връзката. Знам всичко за произшествието снощи в Лондон. Говорих с Чарлс Фъргюсън и онзи Дилън. Бяха се

лепнали за мен.

— И какво ти казаха?

Той му разказа всичко.

— Връзката каза, че си дошъл тук, за да ме защитаваш.

— Така е.

— Дилън обаче твърди, че си пристигнал да ме ликвидираш.

— На кого вярваш? На приятелите си или на онова кирливо ченге? Ние с теб сме на едната страна на барикадата. Ще оправим нещата заедно. Кога трябва да се върнеш в Ню Йорк?

— Утре.

— Отлично — излъга както винаги невъзмутимо Бари. — В момента се случват някои събития, които не знаеш, но ти обещавам, че всичко ще се нареди и съмненията ти ще се опровергават.

— Добре, добре. Ще бъда на разположение.

— Чудесно.

Бари помисли малко и се обади на Връзката:

— Току-що говорих с Коен от Лондон.

— И?

— Съмнява се, колебае се. Трябва да предприемеш нещо.

— Като например?

— Не можеш ли да устроиш така, че да го блъсне камион, когато се върне в Ню Йорк?

— Ще помисля — отвърна Торнтън и затвори.

Коен остави мобилния телефон и взе чашата.

„Защо, по дяволите, изобщо ми трябваше да се забърквам в това?“ — прошепна той сам на себе си.

Когато поднесе чашата към устните си, завесите внезапно се разтвориха и от терасата влезе лейди Хелън с двайсет и петкалибров колт със заглушител в дясната ръка.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво, по дяволите, означава това? — попита възмутен Коен при вида на бабката с пистолета. А пък и възрастната жена му беше позната отнякъде.

— Възмездие, сенаторе, това е.

— Чакайте малко. Ако искате пари...

Тя се изсмя.

— Не, не съм дошла за пари. Помните ли онези стари филми, на които крадецът пита: „Парите или живота“? Е, в този случай аз предпочитам да взема живота ви. Пари си имам.

Коен се ужаси:

— Коя сте вие?

— Седнете и ще ви кажа.

Той се подчини и седна на дивана, треперещ като лист.

— Какъв е проблемът?

— Мисля, че в гангстерските филми го наричат време за разплата.

— Но какво съм направил?

— О, нищо лично. Сигурна съм, че ръцете ви не са се изцапали. Вие сте типичен политик. Но сте заговорничели със „Синовете на Ерин“.

Коен беше пребледнял.

— Боже мой, значи сте вие! Но защо? Защо?

Тя извади със свободната си ръка сребърната табакера, измъкна цигара и я запали.

— Аз имах син, сенаторе, смел и възпитан младеж. Нека ви разкажа как свърши той заради глупавите фантазмагории, които вие и приятелите ви бяхте намислили.

Когато тя свърши, лицето на Коен беше придобило мъртвешки цвят. Седеше свит в ъгъла на дивана. Тя наля нова чаша уиски и му я подаде.

— Това е невероятно — промълви той.

— Но е истина, сенаторе. Най-страшният ви кошмар. Аз застрелях Тим Пат Раян тук, в Лондон, после отидох в Ню Йорк и очистих приятелчетата ви Брейди, Кели и Касиди.

Той отпи от уискито и тежко преглътна.

— Какво искате?

— Да започнем с въпросите. Връзката. Кой е той?

— Само един глас по телефона. Не го познавам, кълна се.

— Но навярно се досещате кой може да е?

— Не! Той знае много, но аз нямам представа откъде черпи информация! Никога не ми казва!

— А Джак Бари? Къде може да е сега?

— Някъде в Северна Ирландия. Само това знам.

— Но вие говорихте с него. Аз ви чух.

— По специален телефон, кодиран. Има номер, но не може да бъде проследен.

— Така ли? — Тя вдигна мобилния телефон. — Кой е номерът?

Той се поколеба и лейди Хелън насочи колта към него.

Коен ѝ го каза.

Бари вечеряше, когато мобилният му телефон иззвъня.

— Кой се обажда?

— Не е важно, господин Бари, но ще ти позвъня пак — отвърна Хелън.

Тя прибра телефона в чантата си, отиде при бюрото, бързо си записа номера на листче и също го сложи в чантата си. Беше преместила пистолета в лявата си ръка, за да може да пише. Коен се възползва от възможността и хвърли чашата по нея, след което се стрелна под завесите и излезе на терасата.

Беше доста глупаво от негова страна. Нямаше къде да избяга. Имаше само едно фонтанче и терасата свършваше. Надникна надолу към светещата лента на Парк Лейн. Забеляза желязна стълба точно под перваза. Очевидно се използваше от обслужващия персонал на хотела. Бързо седна на перваза и премести единия си крак върху стъпалото на стълбата. В този момент Хелън Ланг излезе на терасата с насочен към него пистолет.

— Не, за бога, не! — извика той. Кракът му се подхлъзна и той полетя надолу.

Хелън погледна надолу. Движението по улицата беше спряло, шофьорите нервно натискаха клаксоните и шумът беше неописуем. Бързо се обърна, влезе в апартамента и излезе по коридора. Малко покъсно вече се намираше във фойето на хотела. Мина през балната зала, взе си чаша шампанско и се сля с гостите.

Възмездие беше най-точната дума. Но в случая намесата ѝ се беше оказала ненужна. Коен сам си беше платил цената. Всичко рано или късно се връщаше. Такъв беше законът на живота. Не ѝ се наложи да го прави тя, да натисне спусъка. Но беше доволна от резултата. Около главния вход имаше трескаво движение. Зърна сред тълпата Фъргюсън и Дилън. Усети болка в гърдите. Извади кутията си с хапчета и глътна две с шампанското, след което се насочи към изхода на залата.

— Може би се е качил в апартамента си — отбеляза Дилън, когато свършиха с претърсването на залата. Тогава изведнъж от улицата се разнесе свиренето на клаксони и настъпи суматоха.

— Ще отида да видя какво става там, сър — каза Хана на Фъргюсън.

Движението почти беше спряло и тя веднага видя причината за хаоса. На асфалта се бяха скупчили хора, а в средата на кръга лежеше безжизнено тяло. Отстрани стоеше един полицай с мотор и се обаждаше по радиостанцията. Хана му показва служебната си карта.

— Главен инспектор Бърнстейн, Специалния отдел на Скотланд Ярд. Какво се е случило?

— Тъкмо минавах по улицата, шефе. Падна отгоре и едва не удари двама минувачи — мъж и жена. Жената е в шок, ето там. Повиках линейка и подкрепление.

Хана се наведе над трупа и веднага разпозна в него Коен.

— Познавам този човек, полицай. Той беше отседнал в хотела. Останете тук и не отговаряйте на никакви въпроси. Нито на пресата, нито на когото и да било друго. Това е тревога с повишена степен. Ясна ли съм?

— Разбира се.

— Сега ще вляза вътре, но ще се върна.

Претърсиха апартамента на Коен — тримата и разтрепераният управител на хотела.

— Нищо, никакви следи от борба — каза накрая Хана.

— Съгласен съм с теб, главен инспектор — отвърна Фъргюсън.
— Дали е паднал, или някой го е бутнал? — Обърна се към Дилън: — Ти какво мислиш?

— Хайде, стига, генерале, в нашия занаят няма случайни съвпадения.

— Прав си. Тя трябва да е била дяволска жена.

— Склонен съм да се съглася — кимна Дилън.

Фъргюсън се обърна към управителя:

— Дръжте апартамента заключен и под наблюдение. Скоро ще пристигнат криминалистите от полицията да направят оглед и да вземат отпечатъци и проби.

— Разбира се, господине.

— Ти ще съобщиш лошата новина на Блейк, а чрез него и на президента — каза Фъргюсън на Дилън. — Аз поемам министър-председателя.

— Най-тъжното е, че с вашето рицарско звание е свършено — отвърна Дилън.

Фъргюсън се усмихна.

— Винаги съм знаел, че си на моя страна, Дилън.

Въпреки че къщата ѝ на Саут Одли стрийт се намиреше сравнително близо до хотела, лейди Хелън беше наредила на Хедли да я чака с мерцедеса на Парк Лейн. Тя мина през тълпата от любопитни зяпачи и покрай тялото на сенатор Майкъл Коен. Хедли я забеляза, излезе от колата и отвори задната врата. След като влезе, той седна отново зад волана и потегли.

— Просто си карай из улиците, Хедли. Вечерта беше тежка. — Тя си запали цигара.

— Какво се случи?

Тя му разказа всичко.

— И сега Коен вече го няма, а аз имам следа към Джак Бари. — Хелън му показва мобилния телефон. — Да опитам отново, а?

Бари вдигна веднага.

— Кой се обажда?

— Възмездие — отвърна тя. — Но първо малко последни новини. Сенатор Майкъл Коен падна от седмия стаж на „Дорчестър“ на Парк Лейн. В момента говоря по неговия телефон.

Джак Бари потръпна. Никога досега не беше изпитвал такава тревога.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Че сенатор Майкъл Коен лежи на асфалта на Парк Лейн пред хотел „Дорчестър“. Прилича на вечер в Белфаст — линейки, полиция, любопитни. Но ти добре ги знаеш тези неща.

Странно, но Бари не се разгневи. По-скоро леко се изплаши.

— Коя си ти, по дяволите?

— Брейди, Кели, Касиди в Ню Йорк, Тим Пат Раян в Лондон, а сега и сенатор Майкъл Коен. Ето коя съм. — Тя се изсмя. Оставате само ти и Връзката.

Бари си пое дълбоко дъх:

— Все пак коя сте вие? Лоялистка, от Борците за свобода? От „Червената ръка“ от Ълстър? Протестантска кучка?

— Всъщност може и да се изненадаш, че изповядвам римокатолическата вяра, господин Бари. Религията няма нищо общо с това. Ти ме учудваш с думи като „протестантска кучка“. Та нали самият ти си протестант. Както и Уолф Тоун, който е основал ирландското републиканско движение, както и Парнел, който стигна най-близо до обединяването на Ирландия. А после и Оскар Уайлд, Джордж Бърнард Шоу, Шон О'Кейси... — всички са били протестанти.

Той гневно я прекъсна:

— Какви са тия лайна? Няма защо да ми четеш уроци по история? За какво е цялата работа? Коя си ти?

— Жената, която ще те екзекутира, както екзекутира и другите. Справедливост, господин Бари. Цялата тази работа е за справедливост. Рядко срещана в наши дни. Но аз възнамерявам да постигна за себе си справедливост.

Той слушаше спокойния и премерен глас, а в същото време казаното беше ужасяващо. Това засили яда му.

— Ти си луда.

— Не съвсем. Вие убихте сина ми преди три години в Ълстър и екзекутирахте приятелите му, четирима, включително и една жена. Едва ли си спомняш, господин Бари. По ръцете ти има толкова много кръв, че сигурно ти е трудно да си спомниш кое тяло на кой е. — Даваше му прекалено много информация, но това не променяше нищо. В главата ѝ започна да се оформя план за действие.

Бари никога досега не се беше чувствал толкова объркан и безсилен.

— Виж, телефонът на Коен няма да ти свърши никаква работа. Кодирани са. Разговорите не могат да се проследят.

— Но поне мога да говоря с теб.

— Добре, и какво искаш?

— Много е просто. Както споменах, ти уби сина ми в Ълстър преди три години. Сега аз ще убия теб.

Отново изпита страх:

— Няма начин. Ти си луда, госпожо!

— Поне мога да говоря с теб по този телефон, когато си поискам. Дори можем да си уредим и среща. Аз ще съм на разположение.

— Когато кажеш, кучко. Посочи ми време и място, само ми посочи. — Но тя вече беше затворила.

— Подай ми шишето, Хедли — каза лейди Хелън. Отпи глътка и го върна. — Отлично. Чувствам се страхотно. — Извади сребърната табакера и отново си запали цигара. Дръпна силно и вдиша дима. — Великолепно. Карай си така. Обикаляй — двореца, Пал Мал.

Дъждът отново се беше усилил. Чистачките скърцаха наляво-надясно. Хедли се движеше внимателно из улиците с натоварено движение.

— Обичам да пътувам в дъжд — каза тя. — Имам чувството за сигурност. Сякаш останалият свят не съществува. Обичаш ли дъжда, Хедли?

— Дъжда? — Той се изсмя високо. — Лейди Хелън, доста дъжд съм изтърпял във Виетнам. Патрули в блатата на делтата на Меконг,

пиявици, които се завират по тялото ти, безкрайни мусонни дъждове, леещи се като порои.

— Само като те слушам, ме побиват тръпки. Намери някоя кръчма. Пие ми се.

Той така и направи. Много солидно място, наречено „Гренадир“, близо до Сейнт Джеймс. Бяха идвали тук и преди. Собственикът Сам Хардейкър беше бивш сержант от гренадирите-гвардейци и познаваше Хедли от дните му в посолството.

— Голямо удоволствие е за мен, лейди Хелън.

— Радвам се да те видя, Сам. Не се надявам да имаш нещо толкова прозаично като бутилка шампанско.

— Имам една в хладилника. Не е кой знае какво, но е „Болингър“. Обещах я на един офицер от гвардейските гренадири в двореца, но ще мине и без нея.

Тя и Хедли седнаха в едно ъглово сепаре. Сам им донесе бутилката шампанско в кофичка и две чаши. Той отвори бутилката и наля, а лейди Хелън опита виното.

— Божествено. — Тя се усмихна и Сам напълни чашите. — Казват, че ако ти е омръзнало шампанското, значи ти е омръзнал животът.

— Не знам — отвърна Сам. — Пия само бира.

Той се оттегли и Хелън си запали нова цигара.

— Как е, добре ли е, Хедли?

Той кимна.

— Чудесно е, лейди Хелън.

Тя вдигна чашата си.

— Да пием за нас тогава. За любовта, за живота и за търсенето на щастието. — Двамата се чукнаха. — И за проклятието на Джак Бари и Връзката.

Хедли отпи няколко глътки и остави чашата на масата.

— Нали не искате наистина да се срещате с онова копеле?

Тя отново си запали цигара. Намръщи се.

— Единственият начин да го видя кой е, Хедли, е да се срещна с него.

— Добре, да кажем, че му видите сметката като на останалите. После какво? Връзката пак остава невредим и никога няма да разберете кой е бил той. Никой от убитите не е знаел.

— Налей ми още една чаша. Нека разгледаме ситуацията от философска гледна точка. — Тя се облегна назад. — Политиката, Хедли, е виновна за много злини. Вземи и нашата ситуация. Забрави за „Синовете на Ерин“ и за Връзката. Всичко започва с това дали правителствата са постигнали диалог или не. Събитията нямаше да се развият така, ако британското и американското правителства не бяха постигнали диалог помежду си. Министър-председателят и президентът и техните приятелски разговори по телефона.

— Е? — попита Хедли.

— Ако не се бяха споразумели да си споделят информация, разузнавателните служби нямаше да разберат нищо за Връзката. — Хелън се пресегна за бутилката и му наля в чашата. — Е, тогава кой трябва да поеме отговорността за всичко?

— Не разбирам за какво говорите.

— Върховната власт, Хедли, трябва да поеме и върховната отговорност. Ако Белият дом е намесен, значи титулярят на върховната власт е президентът. — Тя погледна часовника си. — О, вече е късно. Да си вървим.

Хедли ѝ помогна да се качи и седна зад волана на мерцедеса.

— За бога, какво искате да кажете? — попита я той, когато потеглиха.

— Издействах си покана за партито на Чад Лутър в неговото имение в Лонг Айлънд за следващата седмица. Президентът също е поканен.

Хедли рязко извъртя волана.

— Боже мой, не бихте го сторили!

Тя сбърчи вежди, но после се усмихна.

— Не ставай глупав, Хедли. Да не си помисли, че ще се опитам да го убия? Боже, какво ли още си мислиш за мен? — Поклати глава. — Още не съм си изгубила ума, Хедли. Не, имах предвид, че винаги мога да обсъдя ситуацията с него.

— Да я обсъдите? Искате да кажете да му изложите всичко, всичко, което сте сторили? Убийствата? Та той веднага ще нареди да ви арестуват.

— Не ме разбираш правилно. — Тя си запали цигара. — Бъркотията е в Белия дом, нали? Той не иска да се разчува, както и аз. Цялата тази работа с Връзката от Белия дом би се превърнала в

огромен скандал. Може да застраши президентския му мандат. Със сигурно ще навреди и на мирния процес в Ирландия, за който положи толкова усилия. Той трябва да свали маската от Връзката. — Хелън хвърли бегъл поглед към Хедли. — Иначе кой знае какво може да изтече в медиите.

— Искате да кажете да изнудвате президента? Готова сте да стигнете дотам? — Поклати глава. — Вече се разправихте с лошите, лейди Хелън. Нека всичко да спре дотук.

— Не мога. Дните ми са преброени, Хедли. Повече отколкото предполагаш. За мен това е много важно. Лонг Айлънд също е важен за мен. Ако не си доволен, тогава не идвай.

— Не заслужавам подобно отношение.

— Знам. През цялото време беше твърд и непоклатим като скала. Най-добрият ми приятел.

— Просто не искам такова пренебрежение.

— Значи ще дойдеш?

Той въздъхна.

— Какво да правя? — Той смени скоростта. — Нали няма да ходите пак с колта в чантата?

— Напротив. — Хелън се усмихна. — Кой знае, може пък да срещна Връзката.

Блейк изслуша Дилън. Когато ирландецът свърши, той отвърна:

— Случилото се ме връща в миналото ми във ФБР и към списъка с най-търсените престъпници. Повечето от тях са маниакални убийци.

— Значи мислиш, че човекът, който е убил Коен и другите, е един и същ?

— Разбира се. Вярвам в случайните съвпадения толкова, колкото и ти.

— Значи жената?

— Предполагам.

— Как се връзва това със статистиката на ФБР и ЦРУ? Искам да кажа, че знаем за жени, които в миналото са участвали в терористични движения и организации. Бандата „Баадер-Майнхоф“ в Германия, ИРА, палестинците. Но все пак броят им е твърде малък.

— Е, и?

— Ако приемем версията, значи една-единствена жена е отговорна за избиването на всички членове на „Синовете на Ерин“. Убила е петима души.

— Шон, приятелю мой, ти имаш ли по-добро предположение?

— В интерес на истината, не, но мисля, че ще е добре да задействаме по-пълно нашия приятел от полицията капитан Паркър.

— И как да го задействам?

— Не знам точно, но ченгетата затова са ченгета. Те подушват неща, които другите хора не могат. Ако го оставим да души около мъртвия сенатор, може да изрови полезна информация.

— Добре, остави на мен.

Блейк затвори, седна и помисли за миг, след което се обади на президента.

— Разбрахте ли за Коен?

— Нямахме как да не чуя — отвърна Казалет. — Непрекъснато го дават по Си Ен Ен.

— Мога ли да ви видя?

— Ела още сега.

Президентът седеше на бюрото си в Овалния кабинет и подписваше документи, подавани му от началника на кабинета. Торнтън вдигна поглед, когато Блейк влезе, и широко се усмихна.

— Изглеждаш ми доста мрачен, Блейк. Нищо чудно.

Казалет се облегна на стола си.

— Ще свършим по-късно. Какво ще правим сега, Блейк?

— Един господ знае.

— Мислиш, че са го бутнали ли? — попита Торнтън.

— Разбира се, че са го бутнали. Другият вариант е да се е паникьосал и да е скочил.

Блейк беше отчаян.

— Хайде, господа, знаете цялата история, знаете и залозите. Наистина ли вярвате, че става дума за нещастен инцидент? Че Коен просто се е навел прекалено ниско от балкона си?

— Нека опростим картината — каза Казалет. — Съществува някой, който е убил петима американски членове на „Синовете на Ерин“.

— Който направо е закрил „Синовете на Ерин“, бих казал аз — обади се Торнтън.

— Какво остава тогава — попита президентът.

— Джак Бари, който се крие в Ълстър, и Връзката тук, във Вашингтон.

— Това важно ли е с оглед на случилото се? — попита Торнтън.

— Нека поставим нещата така — каза Блейк. — Властта на Връзката не се основава само на секретната информация, с която той разполага. Информацията му беше полезна, докато разполагаше с хора, с които да се разпорежда.

— А те всички са мъртви сега — обобщи президентът.

— Не и Бари. Той все още е жив и е по-опасен от всичките тях, взети заедно. И тъй като Връзката още си е на мястото, а Бари е въоръжен и на негово разположение, ние продължаваме да сме изправени пред голям проблем.

— Какво предлагаш? — попита президентът.

— Мислех дали да не проверим обкръжението на Коен в Ню Йорк. Моят приятел капитан Паркър може да се натъкне на нещо. — Блейк погледна към Казалет. — И мисля, че е време за мащабно разследване тук, в Белия дом, господин президент.

— Добре, съгласен съм. Ти провери Коен. — Казалет се обърна към Торнтън: — А ти виж какво може да излезе тук, Хенри. Ако от Белия дом изтича информация, тогава с него трябва да се заеме началникът на моя кабинет.

— Още сега се захващам, господин президент — отвърна Торнтън, след което и двамата с Блейк излязоха от Овалния кабинет.

Докато вървяха по коридора, Блейк попита:

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Дявол знае. Трябва да държим всичко захлупено и да не се разчува. Ти си върши своята работа, Блейк. Ще започна да проверявам биографията на всеки един служител тук. Ще включа и Сикрет Сървис.

— Ще им кажеш ли истинската цел?

— Господи, не, за момента не. Просто ще извършим дискретна проверка. Ако не открием нищо, тогава ще му мислим. Ще държим връзка.

Блейк се отдалечи и Торнтън го наблюдаваше, докато не се скри от погледа му. Усмиваше се, не чувстваше изобщо никакъв страх. Връзката се чувстваше възбуден.

Блейк докладва за интервюто на Фъргюсън, а той говори с министър-председателя по телефона.

— Май положението наистина излиза от контрол, генерале.

— Поемам пълна отговорност за случилото се снощи.

— Не е необходимо. Вината не е нито ваша, нито моя. Дайте просто да оправим нещата — бяха последните думи на премиера и той затвори.

Седнал на бюрото, Фъргюсън се обърна към Хана Бърнстейн и Дилън:

— Поне не търси изкупителна жертва.

— Какво ще правим сега, сър? — попита го Хана.

— Според мен всичко зависи от Блейк — отвърна Дилън.

— Да, мисля, че си прав — съгласи се Фъргюсън.

Торнтън позвъни на Бари:

— Казалет, Торнтън и Блейк Джонсън току-що си поприказваха в Овалния кабинет.

— Трябва ли да ме вълнува това?

Той му предаде накратко разговора.

— А, значи пак скучни работи — каза Бари. — Какво толкова се надяват да открият за Коен в Ню Йорк? Дали е имал любовници, дали прекалено често е ходел по мъжките тоалетни?

— Така е. Заниманието няма никакъв смисъл. Мисля, че няма за какво да се притесняваме.

— Ние? Те не знаят къде точно се намирам. За теб пък не знаят абсолютно нищо.

— И докато зависи от мен, ще остане така. Не си губи времето с глупави идеи, Бари. Помни, че дори и да стигнат до теб, това няма да им помогне да стигнат до мен.

— Копеле — отвърна Бари и Торнтън затвори.

Бари запали цигара и отиде до прозореца. Дъждът неумолимо барабанеше по стъклото. Едно нещо той не каза на Връзката. За мобилния телефон на Коен и за мистериозната жена. Беше като някаква странна психологическа пъпна връв. Обърна се и погледна към собствения си телефон на масата. Прииска му се да ѝ звънне. Да чуе гласа ѝ отново.

* * *

Возеше се на задната седалка на мерцедеса. Връщаха се в Норфолк. Единствената светлина беше тази на таблото пред шофьора и фаровете, пронизващи мрака като лъчи. Беше много спокойна, чувстваше се уютно. Отново я беше обзело усещането за безопасност.

Тихо свиреше музика. Беше казала на Хедли да пусне някоя от любимите касети на съпруга ѝ. Той беше избрал Ал Боули, най-популярния британски певец в миналото. През трийсетте години той беше по-популярен в Англия и от Бен Кросби. Беше загинал във войната.

— Тази ми харесва — каза тя. — „Лунна светлина на магистралата“. Доста подходяща за случая, но не става за чаша чай.

— Знаете вкуса ми, лейди Хелън — отвърна Хедли. — Аз си падам само по Ела Фицджералд и Каунт Бейси.

— Странен човек е бил този Ал Боули. — Тя си запали цигара. — Бил е от Южна Африка, но някои смятат, че е бил от Близкия изток. В Англия е живял десет години. Станал известен певец. Жените го обожавали. Вечерял в „Савой“ с аристокрацията, бил приятел с най-страховитите гангстери на Лондон.

— Голям човек.

— Вярвал в предопределената съдба. Особено по време на бомбардировките в Лондон през четирийсетте години. Една вечер той се разхождал по улицата, когато паднала бомба. Взривната вълна обаче изобщо не го засегнала и се отървал невредим.

— На мен ми се е случвало много пъти във Виетнам.

— Боули го изтълкувал като небесен знак. Повярявал, че е бил благословен от съдбата да бъде непобедим.

— И после какво станало?

— Няколко седмици по-късно отново прозвучал сигнал за въздушна тревога. Всички от сградата слезли в мазето, но Боули си останал в леглото. Нищо страшно, видите ли.

— И?

— После го намерили мъртъв в леглото. Една бомба избухнала и откъснала вратата от пантите.

— И вратата ударила Боули?

— Точно така.

Хедли помълча известно време, докато караше. Най-накрая попита:

— Защо ми разказахте тази история?

— Защото в нея става дума за съдбата и за това, че не можеш да я избегнеш. Мислиш, че си избегнал смъртта на едно място, а тя те намира на следващото.

— Не разбирам какво общо има с вас.

— О, има, и то много, Хедли. Историята показва неминуемостта на събитията.

— Като това да говорите с президента на Съединените щати ли? Не мога да го разбера, лейди Хелън, не мога.

— Помниш ли знака, който друг президент е държал на бюрото си? „Отговорността не може повече да се прехвърля“. Е, прав е бил. — Тя впери поглед в мрака. — Я, виж, къде сме. Искам да си взема чай и сандвич. Да спрем.

Спряха на един старомоден паркинг за камиони встрани от пътя. И преди се бяха отбивали тук. Беше почти два през нощта. Наблизо бяха паркирани само два камиона, чиито шофьори ядяха в кабините. Хедли поръча сандвичи със стек и горещ и силен чай. Тя също излезе от колата.

— Мирише вкусно, Хедли — каза, докато жената от заведението пържеше стековете.

— Винаги е така, лейди Хелън.

Хелън отхапа от сандвича, а по брадичката ѝ потече сок от месото. Жената веднага ѝ подаде хартиена салфетка.

— Ето, заповядайте.

Дъждът продължаваше да вали като из ведро. Тя изяде сандвича и изпи силния горчив чай.

— Да вървим — каза накрая.

Този път седна на седалката до него отпред.

— Мислиш, че съм се побъркала ли, Хедли?

— Мисля, че отивате прекалено далеч, лейди Хелън.

Та си запали нова цигара.

— Повечето хора се оставят да ги носи течението, винаги са любезни и учтиви, изобщо не се съпротивляват на живота. Спомням си как веднъж седях заедно с моя счетоводител в един лондонски ресторант. До нас имаше четири жени, едната от които в инвалидна количка. И четирите без изключение пушеха. Приятелят ми прошепна, че не понася дима и ще трябва да си тръгне. Жената в количката заяви на висок глас, че за съжаление някои хора не можели да се научат да бъдат толерантни към инвалидите.

— И после какво стана?

— Повиках му такси и го изпратих. После се върнах и казах на жената в количката, че поне тя е още жива, докато приятелят ми има рак на белите дробове и му остават само още три седмици живот. — Хелън сбърчи вежди. — Защо ти казвам това ли? Сигурно защото тогава за пръв път аз изразих открито своята позиция, показах, че не съм пасивна. Не можех да подмина коментара на жената с безразличие.

— Също както не можахте да останете безразлична и към „Синовете на Ерин“. Добре, ясно. Но президента? Не е ли прекалено? — Той поклати глава.

— Нищо не ти е ясно, Хедли. Ти си прекрасен човек, но като повечето хора виждаш само видимата страна на нещата. Мислиш, че продължавам да съм си тази, която винаги съм бил. Грешка. Аз съм една забързана жена, която няма никакво време, Хедли.

— Не говорете така.

— Но е самата истина, Хедли. Ще умра. Не днес или утре, но скоро, твърде скоро. А имам да свърша доста работа преди това. И бог ми е свидетел, първо ще я свърша. Ще отида в Лонг Айлънд и ще се срещна лично с президента. Имам връзка с Бари по телефона и мога да му се обадя, когато си поискам. — Тя извади шишенцето си с хапчета и изсипа две в дланта си. — Така че, подай ми отново уискито и натисни педала на газта докрай. Можем да сме си у дома преди три часа.

Времето обаче съвсем се влоши, дъждът се усили още повече. Когато се изкачиха на хълма, а после се спуснаха към селото, пред тях се разкри мрачна картина. Водата беше заляла улицата поне с трийсетина сантиметра, а мъжете се мъчеха при шлюза.

Хедли спря до кръчмата. Старият Том Армсби слагаше чували с пясък в прохода на вратата, а Хети му помагаше. Тя вдигна глава, когато мерцедесът спря и лейди Хелън отвори вратата.

— Положението изглежда доста критично.

— Лошо е и за всичко са виновни от общината. Копелетата така и не можаха да намерят пари да ремонтират шлюза след последния път, когато ни спаси Хедли. Още малко и всички къщи в селото ще бъдат залети от потопа.

Лейди Хелън се обърна към Хедли:

— Те са прости хорица. Повечето са пенсионери. Наводнението ще ги съсипе.

— Знам. — Той излезе от колата, свали шофьорската си куртка, нави ръкави и нагази във водата. — Как се казваше, когато имаш чувството, че вече си бил на дадено място и преди?

— Дежа вю. На френски е.

— Да, точно така.

Хедли тръгна към мъжете, които се бореха с шлюза. Тя слезе от колата и го последва. Долу във водната стихия имаше един младеж. Той беше пребледнял като мъртвец, но отчаяно се гмуркаше.

— Извадете го оттам — нареди Хедли. Извлякоха момчето и го замъкнаха на брега. — Къде е лостът?

Някой му го подаде. Хедли го взе и моментално се гмурна. После излезе на повърхността, пое си дълбоко въздух и отново се спусна под водата. Търсеше железните приспособления за заключване на шлюза. Натисна с лоста по-силно и отново се появи на повърхността, вдишвайки жадно въздух.

Гмурна се пак, втори, трети път и най-накрая бравите поддадоха и вратите на шлюза започнаха да се отварят. Силата на водата ги отвори още по-широко. Хедли изскочи на повърхността и беше посрещнат от бурни овации. Потопът вече изтичаше през шлюза и нивото на водата, заляла улицата, спадаше.

Няколко чифта ръце го измъкнаха от водата. Той веднага се изправи на крака. Хети Армсби изтича при него и му наметна едно

одеяло.

— Страхотен си, негодник такъв! Ела, влез в кръчмата. Всички да влязат. Майната му на закона тази вечер.

Всички се насочиха към входа на кръчмата, а лейди Хелън се присъедини към Хедли.

— Не искам да се изхвърлям, но тези хора като нищо могат да преименуват сега църквата си на „Сейнт Хедли“.

* * *

На следващата сутрин времето в Комптън Плейс беше все така мрачно и дъждовно. От изток духаше силен вятър и пороят се лееше на талази върху пясъка на залива Хорсшу Бей.

Хелън, с дъждобран и с нахлупена качулка, разхождаше кобилата си из боровата гора. Спря се при един полуразрушен параклис и се скри от дъжда зад една от стените. Духаше силен вятър и едва успя да запали цигарата си.

Погледна към бурното море и си спомни как преди няколко години беше на гости през зимата на свои приятели в Лонг Айлънд. Показаха ѝ имението на Чад Лутър. Палат на палатите. Тя обаче не се съгласи да я разведат. Чад я беше канил много пъти, най-вече защото обичаше парите, а тя имаше повече от него. Тя обаче не прие нито веднъж поради една проста причина. Не го харесваше. Беше вулгарен, суетен, ограничен.

Тя се качи на коня и тихо си каза: „Хайде, скъпа, коя си ти да го съдиш? Сигурно все има някой, който да го харесва и да го обича. Бог знае кой обаче“.

Продължи да мисли за Лонг Айлънд. Дръпна леко юздите и конят се впусна в галоп.

Хедли беше дошъл отново до селото, за да види какво е състоянието на шлюза. Продължаваше да вали силно и нивото на водата в резервоара беше високо, но като че нямаше сериозни проблеми. Отби се в бакалията, напазарува и потегли към дома. Нямаше и следа от лейди Хелън. Остави покупките в кухнята и отиде в

двора. Чу пистолетни изстрели, които идваха от хамбара. Когато влезе, тя се упражняваше в стрелба по мишени със своя двацет и петкалибров колт.

— Значи да разбирам, че все пак ще ходите в Лонг Айлънд, и то с колта в чантата?

— Вдругиден — отвърна тя и презареди. — Ще използвам един от реактивните гълфстрийми на компанията. Можем да кацнем на летище „Уест Хамптън“ в Лонг Айлънд. Много е удобно.

— Все ми се иска да не взимате със себе си пистолета.

— Както ти казах, искам да съм готова за всичко. За всякакви ситуации. Ако не искаш да идваш, недей.

— Не, трябва да дойда. — Той взе браунинга от подредените на масата оръжия и стреля много бързо по мишените. Простреля и четирите в главата.

— Отново ли се фукаш, Хедли?

— Не. Просто проверявам дали съм във форма, за да съм сигурен, че и вие сте. В края на краищата как ще постъпите, ако срещнете Връзката?

— Значи идваш? С мен си?

— О, хайде, стига. Някой все пак трябва да ви пази гърба. — Той взе колта от нея, провери го и ѝ го върна. — Добре, заемете стойка за стрелба и си спомнете какво съм ви учил.

НЮ ЙОРК, ВАШИНГТОН

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Блейк седеше в кабинета на Паркър, пиеше кафе и ядеше сандвич с шунка. Чувстваше се много самотен. Както винаги в края на март времето беше отвратително. Духаше силен вятър и валеше сняг. Вратата се отвори и влезе Паркър.

— Казаха ми, че си бил тук. Чувствай се като у дома си.

— Току-що долетях от Вашингтон. Времето беше толкова лошо, че стюардесите не можаха да ни сервират закуска.

— Тъкмо сега ще можеш да се присъединиш към хайлайфа. — Паркър седна, вдигна телефона и поръча още един сандвич и още кафе. После поклати глава. Много си загазил, приятелю.

— Моля?

— Хайде, стига. Всички вестници съобщават за инцидента с Коен, но ние с теб знаем, че няма нищо случайно.

В този миг влезе помощничката му, възрастна полицайка. Влезе, без да почука, и им сервира кафето и сандвичите на бюрото.

— Вземи моя. Аз си поръчах още. Мислех, че посланикът ще си разчисти сметките с теб.

Полицайката излезе.

— Много е вкусно — каза Блейк. — И какъв вълчи апетит. Не е ли прекалено много за пълната ти фигура?

— Майната ти, Блейк. Та каква е работата?

— Много проста. Членовете на „Синове на Ерин“ са в един добър свят на небето. Коен, Раян, Кели, Брейди, Касиди. И петимата. Хайде, стари разбойнико, за всичките ти години на улицата колко убийства си разследвал?

— Сто четирийсет и седем. Броя ги.

— Тогава какво е предположението ти? Нали не вярваш в тези сектантски глупости?

— Дрън-дрън. — Паркър изяде сандвича си. — Схемата е ясна. Мотивът е отмъщение.

— Отмъщение за нещо, което са сторили „Синове на Ерин“.

— Според мен — да.

Блейк помисли върху последните думи.

— Съгласен съм. Но това не ни приближава ни най-малко до ключа към загадката. Мислех си за Коен. Защо не го нападнаха в Ню Йорк като останалите? Дали наскоро не са правени опити за обир на къщата му?

— Чакай да погледна. — С последния сандвич в ръка Паркър отиде до компютъра си, седна и написа нещо на клавиатурата. — Не, няма такива данни... Я чакай малко. Това е интересно.

— Какво е то?

— Миналата седмица е имало две убийства в уличката до къщата на Коен. Типични улични гангстери. Били застреляни. Аутопсията показала много алкохол и следи от кокаин в кръвта. Двамата били арестувани от полицията многократно. Улични пласьори, единият от тях бил и сутеньор.

Блейк се помъчи да потисне вълнението си.

— С какво оръжие са били застреляни?

Паркър отново удари няколко пъти по клавишите.

— Мили боже, колт, двацет и пети калибър. Чакай да проверя нещо. — Паркър се нахвърли върху клавишите с настървение. Накрая спря. — Ето ти на, Блейк. Мислеше, че имаш четирима членове на „Синовете на Ерин“, застреляни с едно и също оръжие. Сега имаме още двама.

Блейк остана като зашеметен.

— Но защо ще убиват и тези?

Паркър помисли за малко.

— Виж, връзката очевидно е къщата на Коен. Районът се охранява. Онези двамата са били отрепки, най-вероятно просто са минавали покрай къщата.

— Искаш да кажеш, че са се оказали на неподходящото място в неподходящото време?

— Откъде да знам? Просто като удавник се хващам за всяка сламка. Може би някой е причаквал Коен и тогава са се появили тези двамата.

Блейк кимна.

— Да, точно така!

— Какво смяташ да правиш?

— Ще отида да огледам пак мястото на престъплението. — Той стана. — Благодаря ти, Хари. Бъди сигурен, че отново ще дойда при теб.

* * *

Стиснала чадър, лейди Хелън се разхождаше в дъжда. Спря се сред боровите дървета, погледна към големите морски вълни, извади мобилния телефон и позвъни на Бари.

— А, ето те и теб — каза тя.

— Какво искаш?

— Нищо особено. Просто реших да ти позвъня. Ужасен ден, нали? Вали като из ведро.

Бари отново усети някакво странно спокойствие. Пак тази връзка.

— Къде си?

— А, имаме напредък. За пръв път ме попита. Ще те подразня малко. Източното крайбрежие на Англия.

— Йоркшир? Норфолк?

— Много искаш да знаеш.

Изненада се колко авторитетно и прагматично говореше тя.

— Виж, кажи какво искаш?

— Вас, господин Бари. Това е единственото, което искам. Вашата смърт, разбира се.

Хелън затвори. Бари отиде до шкафа, извади бутилка ирландско уиски и си наля една чаша. Течността сякаш изгори вътрешностите му. Когато си запали следващата цигара, ръката му трепереше. Беше очевидно, че тя няма да го остави на мира. Обади се на Връзката.

— Виж, не ти казах всичко за Коен.

— Тогава по-добре го направи сега — отвърна Торнтън.

Бари го послуша. Когато свърши, Торнтън го попита:

— Повтори какво е казала за сина си.

— Каза, че съм убил сина й в Ълстър преди три години и съм езекутирал неговите приятели — четирима, включително и една жена.

— Сещаш ли се кои са те?

— За бога, та аз водя война от години. Искаш да знаеш колко души съм убил ли?

— Добре де, добре. Остави на мен. Може да открием някаква връзка. Ще проверя.

Блейк стигна до къщата на Коен на Парк авеню, но от другата страна на улицата. Седна и се зачете в докладите за убийствата. Всичко изглеждаше доста просто и логично. Беше след полунощ, валеше силен дъжд.

Опита се да си представи мястото на престъплението. Погледна към къщата на Коен: тъмно, влажно, според доклада жертвите не са се съпротивлявали. Патологът беше установил моментална смърт и в двата случая. Блейк се намръщи. Тук имаше нещо неестествено. Отново прегледа доклада на патолога. Първа жертва, нулева кръвна група. Втора жертва, кръвна група А. Единственото, което не се връзваше, бяха откритите следи и от трета кръвна група върху ризата на втората жертва — В.

Значи беше въввлечена и трета страна, значи все пак е имало известна борба. Дали това не е бил убиецът? Блейк отново сбърчи вежди. Странно, но не вярваше в тази версия. Двамата гангстери бяха застреляни толкова мълниеносно и с брутална ефикасност. Защо тогава да е имало борба? Освен ако не е имало и четвърти човек? Четирима, а не трима.

Реши да смени зрителния ъгъл и отиде на асфалта.

— Върни се в полицията и ме чакай там — нареди той на шофьора. Ще взема такси. Само ми подай чадъра.

Шофьорът се подчини и си тръгна, а Блейк разтвори чадъра. Значи е било през нощта и тя е причаквала Коен да се върне у дома. Къде би го чакала? На тази страна на улицата, не на другата, защото отгук човек има ясен поглед и при стрелба целта му е като на тепсия.

Огледа се наоколо. Имаше доста входи и безистени, в сянката на които можеш да се скриеш. Какво бе станало тогава? Какво се бе объркало? „Дяволите да го вземат“ — каза си Блейк и запали цигара от кутията „Марлборо“. Сега не беше време да отказва пушенето. Вдиша дълбоко. Проклетият мартенски дъжд се стичаше на малки вадички от чадъра му.

Двете жертви са се намирали на алеята, вероятно са се криели от дъжда. Присъствието им не е било желано, не и по това време. „Значи, ако аз съм убиецът — мислеше си Блейк — и чакам тук Коен, какво би могло да се обърка?“ Погледна отново към къщата и в този миг зад ъгъла на другия край на Парк авеню излязоха двама влюбени. Те се бяха сгушили под един чадър. Блейк ги наблюдава, докато минаха покрай алеята, завиха на следващия ъгъл и изчезнаха от погледа му.

„Това е — каза си тихо той. — Точно както си мислех. Минавали са покрай мястото. В неподходящото време“.

Значи човекът с кръвна група В е напуснал сцената на престъплението, но в какво състояние е бил и къде е отишъл?

Блейк прекоси улицата и се спря на алеята. Да кажем, че някой е тичал, накъде се е насочил? Надясно или наляво? Какво пък, първо ще тръгне наляво, защото натам тръгна и младата двойка.

Запали още една цигара и тръгна по тротоара. Зави зад ъгъла и продължи така още една пресечка. Мина покрай някакви офиси и един бутик. По това време на нощта всички бяха затворени.

„Но не и тук — промърмори отново и погледна към другата страна на кръстовището. — Те никога не затварят“.

На знака пишеше „Болница «Сейнт Мери»“. Това беше частна клиника, която предлагаше редица здравни услуги, включително спешна помощ, травматология и хирургия.

„Значи ето ни тук — продължи монолога си той. — Късно през нощта е, вали, а ти кървиш. Къде ще отидеш тогава?“

Влезе в един вход, извади мобилния си телефон и се обади на Хари Паркър:

— Хари, трябва да те видя.

— Откри ли нещо?

— Да кажем, че носът ми надушва нещо. Ако съм прав, ще ми трябва полицейско присъствие. Къде си в момента?... Добре, ще се срещнем скоро.

Когато Паркър и Блейк отидоха в отделението за спешна помощ на болница „Сейнт Мери“, бяха изненадани от заобикалящия ги лукс: мокети, удобни столове, приятна и успокояваща музика. Дежурната сестра на рецепцията беше облечена в униформа, която спокойно можеше да е от „Армани“.

— Господа? — обърна се тя към тях леко нащрек. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Хари показа полицейската си значка.

— Капитан Паркър, полицията на Ню Йорк. Трябва ми информация. Свързано е с разследването на убийство.

— Тогава по-добре да повикам главния администратор господин Шефийлд.

— Тогава го направи, мила — отвърна Хари.

Шефийлд беше облечен в син раиран костюм и изглеждаше загорял и в добра физическа форма. Седнаха в разкошния му кабинет и Блейк му каза какво им е необходимо. Обясниха му, че наблизо са били застреляни двама души и че е възможно трети човек да е бил ранен в сблъсъка.

— Сигурно случаят е сериозен?

— Да, приятелят ми е от ФБР. Важно е — отвърна Хари Паркър.

— Какво искате от мен тогава?

Блейк взе от бюрото лист и му написа отгоре една дата.

— В късните нощни часове на тази дата. Някой идвал ли е в спешното с кръвене след полунощ?

— Длъжни сме да запазим в тайна самоличността на пациентите ни, господа.

— А ние ви задължаваме със заповед на президента. — Блейк извади документа и го показва на Шефийлд.

— Господи! Добре, чакайте да погледна.

Той отиде при бюрото и прегледа журнала с постъпили пациенти, след което кимна.

— Тук има отбелязана една пациентка. Казва се Джийн Уайли. Записана е в един и петнайсет през нощта на посочената от вас дата. Лицето ѝ е било срязано. Нощният стажант я е поел, доктор Браянт.

— Доктор Браянт днес е на работа, господин Шефийлд — намеси се сестрата. — Видях го да отива в барчето.

— Чудесно — отвърна Паркър. — Само ми кажете къде се намира барчето.

Лекарят беше на около трийсет години, малко по-пълен от нормалното, с очила, леко къдрава черна коса и брада. Седеше на една ъглова маса и ядеше френски хляб и супа.

Той вдигна глава.

— Шефийлд, човече, какъв е проблемът?

— Тези господа искат да поговорят с теб. — Той се обърна към тях: — Доктор Браянт е завършил с отличие и първи по успех медицинския факултет в Харвард. Голям късмет имахме с него. Имайте го предвид.

— О, Кларънс, престани — отвърна лекарят. — За какво става дума?

Паркър представи себе си и Блейк на лекаря. Сбогува се с Шефийлд и му разказа всичко.

— Знаете нещо по въпроса, нали?

— Нека помисля.

— Ще ви взема кафе — обади се Блейк.

— Чай, човече, чай. Изкарах три години в Гайс Хоспитал в Лондон и свикнах с английските вкусове.

Блейк взе чай и се върна на масата. Лекарят мачкаше празна цигарена кутия. Блейк извади своите.

— Мислех, че вие, лекарите, не одобрявате пушенето.

— Да не би да ми отказвате законните ми права?

— Да се върнем към неприятните нощни смени и въпросната Джийн Уайли. Какъв беше нейният проблем?

— Лицето ѝ беше срязано. Раната не беше сериозна, но определено беше от нож.

— Питайте ли я как е станало? — зададе въпроса си Паркър.

— Разбира се. Тя каза, че се е подхлъзнала и се е порязала в кухнята.

— Лъжа, а? — намеси се отново Блейк.

— В Лондон биха казали „измишльотини“. Лицето ѝ беше срязано с нож. Направих превъзходна бродерия, за да зашия раната, тя ни даде номера на здравната си застраховка и си тръгна.

— Добре, щом ви е дала информация за здравната осигуровка, сега тя е в компютъра, нали? — попита Паркър. — Апропо, можем да разберем и кръвната ѝ група.

— Не е необходимо — отвърна Браянт. — Аз си ги спомням. — Дватамата се вторачиха в него, а той леко се изчерви. — Срецнали се после няколко пъти в едно бистро — „Никс Плейс“, зад ъгъла. Тя е... ъ-ъ, тя е много привлекателна. — Той смутено сви рамене. — Както и да е, кръвната ѝ група е В.

Паркър си погледна часовника.

— Тъкмо време за обяд.

Лекарят се поколеба и повтори думите на Шефийлд за поверителността.

— Хей, при нас има едно нещо, което се нарича „лекарска тайна“.

— При нас пък има двойно убийство малко по-нагоре по улицата, което е станало малко преди тя да дойде при вас. Важно е, докторе. Полицейският отдел на Ню Йорк не праща офицери с чин капитан да разследват незначителни случаи, нито пък ФБР.

— Та тя е още хлапе. Да не би да искате да кажете, че е убила някого?

— Не — отвърна Блейк. — Но ще си послужи с една стара и изпитана полицейска фраза: в процеса на нашето разследване трябва да я изключим от списъка на заподозрените.

— Добре — каза разтревожено Браянт. — Ще ви я покажа тогава. Но се дръжете прилично с нея, ако обичате.

— Ние сме чувствителни и тактични полицаи — отвърна Паркър. — Хайде да вървим.

„Никс Плейс“ беше малко заведение, което се намираше на една пряка от болницата. Трима души зад бара си говореха шумно нещо на гръцки, докато приемаха поръчките, а единият от тях приготвяше сандвичите. В заведението беше топло и не особено чисто. Заради дъжда стъклата на прозорците бяха запотени от вътрешната страна. Лекарят надзърна вътре.

— Не я виждам никъде.

— Да я почакаме — предложи Паркър.

— Аз имам пациенти — отвърна Браянт, когато влязоха в един вход. После застина на място. — Ето я, пресича улицата. Малкото мургаво момиче със син шлифер и черен чадър.

Джийн Уайли сгъна чадъра и влезе в „Никс Плейс“.

— Има хубави крака — отбеляза Браянт.

— Да, добре, не забравяй за Хипократовата клетва — каза Паркър. — Благодаря за съдействието. Сега можеш да си вървиш.

— Ако ви потрябвам, знаете къде да ме намерите. — Лекарят тръгна към болницата с вдигната догоре яка.

Блейк и Паркър отидоха до прозореца на „Никс Плейс“ и надзърнаха вътре. Момичето си беше взело кафе и сандвич на табла и беше седнало в едно сепаре в дъното. Още беше рано и нямаше много посетители.

— Как ще го отиграем? — попита Хари Паркър.

— Не е необходимо да прибягваме до номера „доброто ченге/лошото ченге“. Да кажем, че ти си едно добродушно ченге, което с нежелание изпълнява служебните си задължения, а аз съм добрият агент от ФБР. Но помни едно, стари приятелю, аз командвам парада. Аз ще реша какво да ѝ се случи.

— Колкото повече научавам за този случай, толкова по-доволен съм, че не нося отговорност за него — отвърна Паркър. — Да влизаме.

Джийн Уайли ядеше сандвич с пилешко и със салата и четеше някакъв роман. Блейк забеляза, че беше „Ема“ на Джейн Остин. Тя погледна към тях и леко се намръщи.

— Може ли да седнем при вас? — попита Паркър.

— Има достатъчно свободни места в заведението.

— Ще се наложи да ни изтърпите — каза меко Блейк.

Паркър показва значката си.

— Полиция на Ню Йорк, капитан Хари Паркър. Приятелят ми е господин Джонсън от ФБР.

— Мислим, че можете да ни помогнете — добави Блейк. — Свързано е с едно двойно убийство миналата седмица.

Веднага се издаде. Лицето ѝ моментално пребледня.

— Господи, боже господи! — Тя се състари пред очите им. — Трябва да отида до тоалетната.

— Добре, но не се опитвай да бягаш — каза Хари Паркър. — Знам коя си и веднага ще пратя хора да те заловят. Сигурен съм, че на шефа ти няма да му хареса.

Тя се разхлипа. Стана и събори чашата с кафето. Отиде до дъното на бистрото, а в същото време оттам дойде един човек от персонала с парцал в ръката. Изглеждаше войнствено настроен.

— Хей, какво правите, бе? Тя е много добро дете. Не можете просто така да идвате и да торможите клиентите ми.

— Ако искам, мога да закрия заведението ти. — Значката на Хари отново проблесна. — Полиция.

— Младата госпожица е станала свидетел на престъпление — поясни Блейк. — Искаме само да ѝ зададем няколко въпроса.

Мъжът веднага стана любезен:

— Аз съм Ник, това е моето бистро. Искате ли кафе?

— Страхотно. Ето това искам — сътрудничество — отвърна Паркър.

Момичето се върна след няколко минути, успокоено, но все още пребледняло.

Изражението му загатваше стоманени воля и нерви. Младата жена не беше някоя празноглава и слабохарактерна красавица и Блейк го долавяше. Тя седна и отпи от кафето, което Ник беше донесъл.

— Добре, какво искате?

— Някои подробности. Джийн Уайли, ако не се лъжа? — попита Паркър. — На двайсет и четири години?

— Е, и?

— Хубав белег имаш на лявата буза. С времето ще заздравее и ще изчезне, но в момента те прави да изглеждаш някак интригуващо различна.

Тя побесня от яд, очите ѝ потъмняха.

— С какво се занимаваш? — попита Блейк.

— Работя в кантората „Уайнгартън и Мур“, точно зад ъгъла. Завърших право в Колумбийския университет преди две години и си знам правата.

— Ама защо да се правим на добри? — намеси се Паркър. — Искаш ли да ни разкажеш как кръвта ти се озова на ризата на един убит мъж?

Това буквално я разтърси. Тя изумено изгледа Блейк.

— Виж, защо трябва да се залъгаме? — каза Блейк. — Миналата седмица-две отрепки са били застреляни в алея на няколко пресечки оттук малко след полунощ.

— Работата е, че единият е бил с кръвна група А, а другият — с нулева — добави Паркър.

— Но по ризата му имало следи от кръвна група В — продължи Блейк.

— Която очевидно се е озовала там, когато те е порязал по бузата — каза полицаят. — Вероятно той те е държал насила, а ти си се съпротивлявала. Прав ли съм? Двамата са те сграбчили, докато ти си вървяла по алеята?

— Копелета. Мръсни копелета. — Тя си пое дълбоко дъх и отпи от кафето. Ръката ѝ трепереше. — Интересна история, капитане, но аз си знам правата и няма да кажа нищо.

— Както искаш, една проба от ДНК ще покаже всичко.

Сега Блейк виждаше картината в пълната ѝ цялост. Дилън в Уапинг, изправен лице в лице срещу Тим Пат Раян и срещу смъртта. Спасен от една жена — неизвестната ексекюторка на „Синовете на Ерин“.

— Искали са да те изнасят и може би да те убият — тихо каза Блейк. — Ти си се съпротивлявала, заплашили са те с нож, срязали са лицето ти и тогава от мрака се е появила една жена и ги е застреляла.

Паркър с недоумение се обърна към него:

— Какво значи това?

Но момичето беше най-засегнато от думите. На лицето му беше изписана изненада.

— Откъде разбрахте?

Настъпи мълчание.

— Понякога тези неща са като пъзел. През цялото време ти се струва, че изобщо не напредваш. Обаче изведнъж всички парчета се нареждат и получаваш пълната картина.

Дори Паркър стана любезен:

— Разкажи ни всичко, скъпа.

— Не мога — отвърна тя. — По-скоро бих умряла, отколкото да позволя нещо да се случи на тази жена.

Тя трепереше. Блейк се обърна и повика Ник:

— Може ли да ни донесеш бренди? Добре. И прясно кафе, от онова черното турско.

Тя отвори чантата си, извади кутия цигари и я хвърли на масата.

— По дяволите! — каза ядосано. — Уж ги бях оставила!

— Ти, аз и всички пушачи, които познавам. — Блейк извади марлборото, запали една и ѝ подаде кутията.

Паркър взе брендито от Ник и ѝ го подаде.

— Изпий го.

Тя го послуша, изкашля се и се пресегна за кафето.

— Най-доброто лекарство в света — добави Паркър. — И е напълно законно.

— Ето ти още нещо законно — каза Блейк. — Нещо, за което са ви говорили само с намеци на лекциите. — Той ѝ подаде президентския указ.

Тя бързо го прочете и го погледна със страхопочитание.

— Боже мой.

— Което означава, че дори и да разкажеш на капитан Паркър, че си убила онези двамата, той не може да предприеме нищо.

Джийн хвърли поглед към Паркър.

— Той е прав, скъпа — отвърна Хари.

Тя кимна. После сякаш започна пътешествие в собственото си минало.

— Вие, мъжете, нямате представа как се чувства една жена, когато попадне в подобна ситуация. Това е най-лошото нещо на света. — Тя отново потрепери. — Толкова е мръсно и гадно. Като края на цялата вселена.

— И тогава от небесата се спуска ангел-хранител? — предположи Блейк. — Разкажи ни за нея.

— Имах среща с мъж, която мина злополучно. Той ме излъга, не ми каза, че е женен. Вечеряхме в италианския ресторант на няколко пресечки оттук. Късна вечеря след представление. Той се напи и се разприказва, че вкъщи го чакали неговата женичка и две деца. Аз станах и си излязох.

— И не можа да намериш такси? — попита Паркър.

— Беше след полунощ, но освен това валеше проливен дъжд. Как можеш да хванеш такси в Манхатън, когато вали?

— Значи тръгна пеша? — попита Блейк.

— Да, облечена доста леко за времето. Имах малък чадър, но въпреки това се намокрих до кости. Бях направо побесняла, когато минавах по алеята. Тогава те извикаха зад гърба ми, в следващия момент ме сграбчиха и ме замъкнаха в сенките. Единият от мъжете ме държеше, а другият срязва бузата ми с един от онези сгъваеми ножове.

— Тя пак потръпна. — Непрекъснато говореха какво щели да правят с мен. Езикът им беше ужасен, много вулгарен.

— И тогава се появи тя? — попита Блейк.

Сякаш двамата не бяха в помещението и тя говореше на себе си:

— Беше невероятно. Гласът ѝ беше толкова мил и благ. Каза им да ме пуснат. Видях я застанала в началото на алеята. Единият от тях ме държеше отзад, а другият се развика срещу нея и започна да сипе заплахи. Не мога точно да си спомня думите му. Той май тръгна към нея и тогава ръката ѝ, покрита с шапка, се вдигна и тя го простреля.

— Силен ли беше гърмежът? — попита Паркър.

— Не, по-скоро беше приглушен.

— Заглушител. — Той кимна. — А другият?

— Той се опита да се скрие зад мен и да ме използва като щит. Имаше нож. Тя обаче го улучи право в главата, точно над рамото ми.

Паркър се обърна към Блейк:

— Едно ще ти кажа — доста е добра, щом рискува да стреля така. А пък и този заглушител. Ти беше прав, Блейк. Професионалист, за каквото не предполагам.

— Опиши ми я по-подробно — каза Блейк.

— Беше много странно. Съвсем нормална възрастна дама. Сигурно беше над шейсет и пет годишна. Носеше шапка, палто и чадър. Косата ѝ, доколкото можах да видя, беше съвсем бяла.

— А лицето ѝ?

— Само не ми показвайте фотографии за разпознаване. Ще си загубите времето. Не можах да я видя достатъчно ясно, за да я разпозная на фотография. А и не бих го сторила.

— Добре, няма да те карам — отвърна Блейк. — Около тази история има доста детайли, които никога няма да разбереш. Става въпрос за националната сигурност на страната. Случаи като този не се срещат всеки ден. Двамата, които е застреляла, са само поредните жертви от уличните убийства по нийоркските улици, които никога няма да бъдат разплетени.

— Значи няма да ме карате да давам свидетелски показания?

— Разбира се. — Той се обърна към Паркър: — Кажи ѝ, че е така.

Капитанът от полицията потвърди:

— Тук той командва. Аз само му помагам. Аз съм също толкова уязвим от президентския указ, колкото и ти.

— Гарантирам ти, че самоличността ти няма да бъде разкрита на никого — продължи Блейк. — Ще спомена само фактите, включително и на президента, но имаш думата ми, че името ти няма да фигурира никъде.

— Ами той? — Джийн кимна към Паркър.

— Кажи й, Хари — подкани го Блейк.

— Не знам за какво говориш, скъпа. Изобщо не те познавам.

Двамата станаха.

— Ако имаме късмет, няма да се наложи да ви безпокоя отново, госпожице Уайли. — Блейк се обърна, но се спря. — Само още едно нещо. Как говореше тя?

— О, ами като дама, като истинска дама. Нали знаете, като английските.

— Искаш да кажеш, че може да е била англичанка? — попита Паркър.

— Не, може би беше от онези американци със синя кръв. С такъв акцент.

— Мислиш, че си се натъкнала на нея, докато е обикаляла из модните къщи на „Бергдорф-Гудман“? — попита отново Паркър.

— Или „Хародс“ в Лондон. — Тя сви рамене. — Определено беше от висшата класа.

— Добре. — Паркър кимна. — Следващия път, когато отиваш на ресторант, не забравяй да си поръчаш предварително такси — посъветва я той и излезе.

Двамата се озоваха на улицата в дъжда.

— Какво мислиш? — попита Блейк.

— Най-странното нещо, за което някога съм чувал. Някаква възрастна дама като ангел се спуска и очиства двама гангстери-насилници. Като остаряла женска версия на Мръсния Хари.

— Както е сторила и с Тим Пат Раян в Лондон.

— И с Брад, Кели и Касиди в Ню Йорк, а най-вероятно и с Коен в Лондон. Казах ти, Блейк, полицейската ми интуиция ми подсказва, че работата е на лична основа.

— Съгласен съм.

— Мисля, че тук не са замесени само „Синовете на Ерин“. Но това е твоя, а не моя работа. Ако се придържаме към президентския указ, обядът ни с госпожица Уайли никога не се е състоял. — Той погледна часовника си. — Трябва да вървя. Имам среща с комисаря. Знаеш ли кое е най-лошото? Че няма да мога да му се похваля каква страхотна работа съм свършил по случая.

Той се отдалечи и си хвана такси. Блейк го съпроводи с поглед и също си тръгна.

В самолета на път за Вашингтон той обмисли нещата. Обади се на Алис Куормби и ѝ каза да му насрочи среща с президента.

— Има ли напредък? — попита тя. Беше резервирана както винаги.

— Историята е крайно необичайна, Алис. Но ще ти кажа, като се видим.

Имаше късмет и мястото до него беше празно. Той се облегна назад, свали седалката си, затвори очи и се зае да си припомня всичко от самото начало, за да схване логиката на събитията. Единственият му проблем беше, че се отпусна блажено и веднага заспа. Събуди го докосването на нечия ръка по рамото му, когато кацнаха във Вашингтон.

Алис го чакаше с приготвено кафе, горещо и силно. Той седна зад бюрото си, отпи от чашата и погледна към натрупалите се книжа.

— Доста са се събрали, Алис.

— Мога и сама да се оправя с повечето. Само ми трябва подписът ти. Какво стана?

Той ѝ разказа всичко — какво се беше случило, какво им беше разказала Джийн Уайли, но не разкри името на девойката.

— Мисля, че капитан Паркър е прав — отбеляза тя. — Има нещо на лична основа, което изпускаме. Нещо, което е свързано с копелетата от „Синовете на Ерин“.

— Алис, какъв е този език от теб?

— Не се занасяй. — Тя погледна часовника си. — Ако искаш да знаеш, имаш шест минути да се справиш и да отидеш при президента. Пробвай първо в басейна.

— Много ти благодаря. — Блейк скочи от стола. — Някой път ще ти върна услугата — каза той и забърза за срещата.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Джейк Казалет плуваше в басейна в Белия дом. Правеше една дължина след друга, наблюдаван от двама сержанти от морската пехота — облечени в чисто бели спортни екипи, които служеха като спасители. Той доплува до стената на басейна и вдигна глава към Блейк.

— Нещо съществено?

— Може и така да се каже, господин президент.

— Добре, да поговорим тогава. Ще си взема душ и ще се преоблека, а после ще се видим горе. Няма да се бавя. Имам много работа за днес.

Когато Блейк влезе в Овалния кабинет, Хенри Торнтън подреждаше някакви купчини листове върху бюрото.

— Как мина?

— Да кажем, че разбрах доста, но не всичко.

Торнтън вдигна ръка.

— Не ми казвай. Да изчакаме главнокомандващия. Винаги предпочитам да споделям лошите новини с другите. Така не изпитваш чувството за лична отговорност.

— Докъде стигна с проверките на биографиите?

— Доникъде.

Влезе президентът, все още с мокра коса.

— Добре, Блейк, започни с най-лошото.

Когато той свърши разказа си, двамата му събеседници бяха доста сериозни.

— Е, поне знаем, че мистериозната жена, която спомена Дилън, наистина съществува, господин президент — каза Торнтън.

— Нещо повече. Излиза, че тя е извършила всичките убийства, а това звучи направо невероятно — отвърна Казалет. — Но защо ще го прави?

— Някакъв вид възмездие, вендата — каза Блейк. — Това е единственото ми обяснение.

— Ами момичето, чието име няма да ни кажеш — намеси се Торнтън, — то не можа ли да ти даде повече информация?

— Както вече споменах, то описа жената, което също не е малко.

— Е, какво пък толкова е това описание — възрази Торнтън. — На около шейсет години, с бяла коса, с аристократичен акцент. Хайде, Блейк, момичето не може ли да ни разкаже нещо повече?

Казалет вдигна ръка.

— Не, Блейк се е постарал достатъчно. Уважавам неговата честна дума, която е дал на момичето и на капитан Паркър.

— Чудесно, господин президент — изрече Торнтън. — Но какво ни дава това? Никакъв напредък.

— Ти докъде стигна с твоето разследване?

— Боя се, че доникъде.

Казалет кимна.

— Предлагам ти да говориш с бригаден генерал Фъргюсън, Блейк. Разкажи му какво си научил. Какво мислиш да правиш по-нататък?

— Питах се дали къщите около тази алея нямат охранителни камери, които да са записали нещо от инцидента.

— И да са заснели жената?

— Може би. Поне ще опитам.

— Добре, действай. И дръж Фъргюсън в течение. Може би няма да е лошо да включиш и Дилън.

— Но с какво ще помогне това, господин президент? — попита Торнтън.

— Ами той нали е зърнал загадъчната жена в Уапинг, след като е застреляла Тим Пат Раян.

— Само я е зърнал — уточни Блейк.

— Да, но като погледне записите от охранителните камери, може да я разпознае. Какво друго имаме?

— Не кой знае колко, господин президент.

— Добре, тогава да се отклоним от темата. — Той се обърна към Торнтън: — Има ли проблеми във връзка с партито на Чад Лутър вдругиден в Коуг, Хенри?

— Никакви, господин президент. — Торнтън се обърна към Блейк: — Добрият стар Чад е най-големият ни спонсор, дава най-много пари за кампанията. Поканил е целия световен елит.

— С „Еър Форс 1“ ли ще летите, сър? — попита Блейк.

— Не ще взема един от нашите гълфстрийми. Продължавай с разследването, но искам също така да участваш в организацията на охраната и да дойдеш в Лонг Айленд. Вземи хеликоптера.

— Простете, господин президент, но се уговорих Шон Дилън да пристигне в Щатите по това време.

— Вземи го с теб. Ще се радвам да го видя отново. — Казалет се усмихна. — Но сега наистина трябва да се залавям за работа. Добрият стар Хенри непрекъснато ми дава зор.

Торнтън се разсмя и Блейк си тръгна.

Когато се върна в кабинета си, той говори с Хари Паркър и повдигна въпроса за охранителните камери.

— Добро хрумване — каза Паркър. — Когато си тръгна, и на мен ми мина през ума. Ще проверя какво можем да направим.

— Добре тогава. Видях се с президента и му разказах за разговора ни с момичето. Той отвърна, че оценява помощта ти, Хари.

— Не се занасяй.

— Истина е, Хари. Ще ти издействам повишение.

Хари Паркър седеше на бюрото си, сбърчил вежди, замислен за думите на Блейк. Телефонът отново иззвъня и един женски глас попита:

— Капитан Паркър?

— Да, кой се обажда?

— Президентът иска да говори с вас.

Паркър остана като вцепенен, стиснал слушалката.

— Хари Паркър? — чу се гласът на президента. — Хари Паркър? С вас говори Джейк Казалет.

Паркър успя само да промърмори:

— Господин президент?

— Само исках да ви благодаря за усилията, които положихте. Блейк Джонсън ме информира за съвместната ви работа. Знам, че президентският указ сигурно ви е причинил проблеми. Но съм ви

много задължен и нямам думи, за да изкажа личната си благодарност за помощта, която ни оказахте без колебание и с пълна всеотдайност.

— Господин президент, винаги съм на ваше разположение.

— Блейк ръководи от мое име много специален отдел, капитане, и, честно казано, работата и изискванията към този отдел непрекъснато нарастват. Знам, че не мога да карам капитан от нюйоркската полиция да смени службата си на този етап от кариерата му, но все пак искам да ви попитам дали проявявате интерес?

Паркър запази самообладание.

— Както казах, винаги съм на ваше разположение, господин президент.

— Отлично. Няма да е веднага, но Блейк ще ви се обади.

Връзката прекъсна. Хари Паркър остана още известно време неподвижен със слушалката до ухото. После се сепна и затвори. Стана, отиде до прозореца и погледна към дъждовния нюйоркски пейзаж. Във време, в което останалите вече мислеха за пенсиониране, пред него се разкриваше нова перспектива.

Върна се при бюрото, отвори едно от чекмеджетата и извади кутия с контрабандно внесени кубински пури „Ромео и Жулиета“. Отхапа крайчеца на една пура, запали я и седна.

„Добре, много добре. — На устните му се беше разляла блажена широка усмивка. — Много добре.“

В Лондон беше вечер, когато Блейк говори с Фъргюсън. Той накратко уведоми генерала за станалите събития, за разговорите с госпожица Уайли и с президента.

— Значи в преследването на нашата мистериозна жена сега успехът ни зависи от минималната вероятност някоя охранителна камера на Парк авеню да я е записала на касета?

— Чакам резултати. Президентът мисли, че би било добре и Дилън да дойде в Щатите. Той е единственият, който я е виждал. Може да я разпознае на видеозаписа.

— Съмнявам се, но ще го изпратя със следващия самолет.

— Благодаря, сър.

— Добре, ще поддържаме връзка.

Фъргюсън затвори, помисли за секунда, след което се обади в Министерството на отбраната.

— Обажда се бригаден генерал Фъргюсън. Кога най-скоро имате полет до Вашингтон?

— Утре сутринта с конкорд, сър.

— Запазете едно място за Дилън. Ако няма места, изхвърлете някого.

После позвъни на Стейбъл Мюс. Никой не вдигна. Свърза се с мобилния телефон на Дилън.

— Кой ме безпокои толкова рано? — попита ирландецът на фона на някаква музика и гласове.

— Аз, глупак такъв. Къде си?

— В „Мълиган“.

— Ти не си ми приятен, но заради стридите си заслужава да дойда. Чакай ме след двайсетина минути.

Ирландският ресторант се намиреше на Корк стрийт, недалеч от хотел „Риц“. Дилън седеше на горния етаж, и хапваше стриди и пиеше шампанско. Фъргюсън се качи по стълбите и си проби път в тълпата.

— Ето къде си бил. — Взе бутилката с шампанско. — Какво стана с „Крюг“?

— Има ли някакъв проблем? — попита на ирландски едно момиче, което се приближи към масата им.

— Порядъчна девойка от Корк, която ме разбира — каза Дилън и се усмихна на момичето, след което му отвърна също на ирландски: — Не се тревожи, любов моя. Той прилича на тираничен английски лорд, но на практика е самата Богородица от Корк. Донеси му дузина стриди и голяма халба с „Гинес“.

Тя също се усмихна и се отдалечи.

— Не разбрах нито дума. Какво каза? Нали поръча малко от тези вкусни стриди и за мен? — обади се Фъргюсън.

— Разбира се. Какво става с нашите дела?

— Тази сутрин хващаш конкорда от „Хийтроу“ и заминаваш за Вашингтон.

— Я ми разкажи по-подробно.

Четирийсет минути по-късно генералът погълна и последната стрида, а по лицето му личеше, че е на седмото небе от удоволствие.

— Превъзходно! Само в ирландски бар могат да готвят стридите толкова вкусно. Та, Дилън, какво мислиш?

— Знам ли. Ясно ми беше, че си имаме работа с жена, защото я видях. Сега това момиче потвърждава, че не някаква организация е ликвидирала „Синовете на Ерин“, а един-единствен човек, който търси възмездие. Но възмездие за какво?

— Може би ще ти хрумне нещо, когато отидеш там.

— И аз вярвам, че пътуването е изпълнено с надежда. — Дилън му наля чаша шампанско. — Едно нещо ми се струва интересно.

— И какво е то?

— Знаем всичко за „Синовете на Ерин“ и за дейността им и въпреки това тайната разузнавателна служба СИС не знае нищо. Разполагат само с най-обща информация за Бари. Мирише ми на някаква държавна тайна. Особено щом са въввлечени Саймън Картър и компания.

— Може и да си прав.

— Аз винаги съм прав.

Блейк седеше и размишляваше в кабинета си на приземния етаж. Най-накрая той натисна бутона на интеркома. Алис дойде при него и също седна.

— Изглеждаш угрижен.

— Безпокои ме изтичането на информация от Белия дом. Трябва да има някакъв начин да открием откъде е изтекла.

— Значи не възлагаш големи надежди на усилията на началника на кабинета?

— Не, не е това. Просто имам усещането, че пропускаме нещо. Да си представим, че ти си Връзката, Алис. Всички от „Синовете на Ерин“ са мъртви. Остава ти един човек — Джек Бари.

— Е?

— Помниш ли, когато преди няколко години разкрихме оня шпионин в Пентагона? Патерсън.

— А, говориш за „Синод“?

— Точно така. Защо да не задействаме компютъра „Синод“, за да прослушваме телефонните разговори? Ще вкараме в компютъра името на Джек Бари и ще видим какво ще излезе.

— Да подслушваме Северна Ирландия?

— Не, подозирам, че Бари има кодиран мобилен телефон и затова няма да имаме никаква полза. По-добре да пробваме първо с Белия дом, а после и с цял Вашингтон.

— Това са милиони разговори, Блейк. „Синод“ ще ни извади милиони разговори.

— Но така ще разберем откъде идват разговорите. Нека опитаме, Алис. Нямаме какво да губим.

Във Вашингтон Торнтън позвъни на Бари.

— Имам още разузнавателна информация за теб. Блейк Джонсън е успял да открие младо момиче в Ню Йорк, което е видяло доста.

— Слушам те.

Когато Торнтън свърши, Бари каза:

— Тази стара кучка. Само да ми падне.

— Не се пали толкова. Дори не знаеш коя е.

— Нито пък ти.

— Нито Джонсън или президентът, или старото ти приятелче Дилън в Лондон. Между другото, Дилън трябва да пристигне тук скоро, за да се опита да разпознае жената от запис на охранителните камери.

— Все се питам откъде знаеш толкова много.

— Казах ти вече, имам си източници. Ти не се грижи за мен. Гледай себе си.

— Добре. Какво ще правим с жената все пак?

— Остави на мен. Може и да измисля нещо.

Същата вечер Торнтън започна да рови из компютъра си. Имаше достъп до доста информация. Влезе в базата-данни на ЦРУ за полувоенните протестантски групи на лоялистите в Северна Ирландия. Претърси всичко за Джек Бари, както и за всички останали активисти на ИРА и Шин Фейн — от Джери Адамс до Мартин Макгинес.

Джек Бари беше прекарал дълго време в Близкия изток. Знаеше се, че през същия период е влизал в Съединените щати под фалшиви имена. Въпреки това си оставаше загадка кой е очистил „Синовете на

Ерин“. По всичко личеше, че е била проведена мащабна кампания за ликвидирането им.

Но защо? Отмъщение, но за какво? В какво са се провинили? Единственото нещо, което имаше някакъв смисъл, бяха думите на жената пред Бари: „Ти уби сина ми в Ълстър преди три години, екзекутира приятелите му, четирима, включително и една жена“.

Претърси цялата информация отпреди три години, от архивите на Белия дом до тези на британското разузнаване. И тогава си спомни. Неговият първи голям удар. Военната група под прикритие в Ълстър. През онези дни британците бяха наставлявани от правителството им да споделят цялата си информация с Белия дом. Да, тогава информация от Острова прииждаше на потоци. А той беше давал част от нея на Бари. Върна се при компютъра, набра няколко думи и откри каквото му трябваше.

Джейсън, лейтенант от командосите на Кралската морска пехота, застрелян в Лондондери. Арчър, лейтенант от военната полиция, загинал при експлозия на бомба в колата си. Имаше и една жена — лейтенант, също от Кралската военна полиция, застреляна на улицата в Белфаст. Млад капитан от пехотата, избран очевидно като мишена, защото майка му беше от Ълстър.

Оставаше един. Торнтън отново се замисли. Опита с петия член на групата и техния командир. Майор Питър Ланг; офицер от Шотландската гвардия и член на Специалната въздушна служба САС, убит в Южен Арма от бомба в колата. Взривът е бил с такава огромна разрушителна мощ, че дори не са могли да открият труповете после. Знаеше, че е близо до отговора. Вдигна слушалката и позвъни на кодирания телефон на Бари.

— Кой се обажда? — сънено попита Бари.

— Разкажи ми за британската група под прикритие, която ликвидирахте преди три години.

— Защо, какво има?

— Жената нали ти е казала, че си убил сина ѝ и си екзекутирал още четирима, сред които и една жена. Току-що си спомних. Тогава ти пратих информация. В онези добри стари дни британците още ни се доверяваха.

— Сега си спомням — отвърна Бари, вече се бе разсънил.

— Командирът, майор Питър Ланг? Според архивите е бил убит от кола-бомба с такава сила, че дори не са могли да открият останките му.

Бари си взе цигара.

— Той не умря от експлозия. Взривихме колата му, за да объркаме противника.

— А какво направихте с него тогава?

— За какво ти е да знаеш? Никога не си питал за детайли от операциите ни.

— Важно е. Разкажи ми.

— Той беше от висшето английско общество, кораво копеле. Гепих го, като излизаше от кръчмата. Едно от моите момчета беше служило в Шотландската гвардия и го разпозна.

— Какво му сторихте?

— Позабавлявахме се с него. Имаше чудесен акцент от Южен Арма. Вдигна вой до небесата.

— Значи сте го измъчвали?

— Нещо такова. Какво толкова специално има в този?

— А защо взривихте колата му?

Бари се засмя.

— Момчетата така го подредиха. Прекарахме го през една бетонобъркачка, която открихме на строяща се магистрала.

Само мисълта за случилото се беше толкова гнусна и отвратителна, че дори Торнтън трябваше да запази спокойствие.

— Какво е толкова важно? — настоя отново Бари.

— Имам нещо предвид. Ще ти се обадя пак — отвърна Торнтън и затвори.

Върна се отново на Питър Ланг. Шотландската гвардия, САС, Военен кръст (не е споменато за какви заслуги). Баща му Роджър Ланг, полковник от Шотландската гвардия. Тогава се натъкна на информация, от която затаи дъх. Майка му беше лейди Хелън Ланг, американска гражданка, родена в Бостън. Останалите подробности минаха пред очите му като на филмова лента. Нейните фирми, огромното ѝ богатство. Адресите ѝ в Лондон и в Норфолк. Имаше дори информация за шофьора ѝ, ветеран от войната във Виетнам.

Замислен, Торнтън се вторачи в монитора. После отиде до шкафа и си наля чаша уиски. Приблужи се до прозореца, отпивайки от

уискито, и погледна навън. Вечерният дъжд беше преминал в сняг. Едно беше сигурно. Той беше открил коя е загадъчната жена.

Бари беше станал от леглото. Намираше се в скривалището си в една къща в Кънтри Даун. Навлече си халата и си направи чай в кухнята. Започна да преглежда вчерашния брой на „Белфаст Телеграф“, когато телефонът иззвъня.

— Не ме прекъсвай и само слушай — каза Торнтън. — Убил си майор Питър Ланг, офицер от Шотландската гвардия и командос от САС. Баща му е бил сър Роджър Ланг, също от Шотландската гвардия, а майка му — и това е отговорът — лейди Хелън Ланг. Мисля, че тя е жената, която е говорила с теб. Всичко съвпада: времето и самоличността на останалите четирима.

Бари избухна:

— Кучка! Тя е мъртва! Това, което преживя синът ѝ, е нищо в сравнение с мъките, които ще изпита тя.

— Добре, недей да тръгваш с рогата напред. Какво смяташ да правиш?

— Къде се подвизава тя?

— В Лондон и Норфолк. — Торнтън му даде адресите.

— Ще проверя къде мога да я открия. Имам приятели в Лондон, които ще свършат тази работа.

— И?

— Ще взема някого от моите и ще отида да ѝ видя сметката.

— Хубаво е да го чуя. Искам да разчистим терена, това е.

— Разчитай на мен.

Торнтън затвори и отново се замисли. Кой знае защо продължаваше да изпитва безпокойство. На какво ли се дължеше това?

На следващата сутрин конкордът излетя от „Хийтроу“ за Вашингтон. Дилън взе чашата шампанско, поднесена му от стюардесата, и се замисли. Удивително, но чувстваше някаква странна връзка с мистериозната жена. Все пак ситуацията продължаваше да му се струва доста невероятна. Защо беше необходима смъртта на толкова много хора? Каква беше причината? На практика бяха попаднали в

задънена улица. Единственото, с което им помогна Уайли, беше, че потвърди съществуването на тази жена. И че тя наистина може да убива.

Но защо? Защо? Защо? Този въпрос не му даваше мира, а отговор засега нямаше.

На следващата сутрин самолетът на Дилън доближаваше Вашингтон, докато в същото време Торнтън, ровейки се из биографията на Хелън Ланг, с изненада установи, че тя трябва да кацне на следващия ден с частния си Гълфстрийм на летище Уест Хамптън в Лонг Айлънд. Първият въпрос, който си зададе, беше защо. За партито на Чад Лутър, разбира се. Отново отиде при компютъра. Прегледа списъка с гостите на Лутър: тя фигурираше в него. Помисли малко и се обади на Бари:

— Лейди Хелън Ланг ще присъства на снобарско парти в Лонг Айлънд утре вечерта. Не я търси в дома ѝ.

— Мога да почакам — отвърна той. — Не се притеснявай, тя вече е история.

Лейди Хелън отиде в кухнята в дома си на Саут Одли стрийт и сложи каната на котлона. В това време Хедли взе чантите на горния етаж. Появи се тъкмо когато тя правеше чая.

— Искате ли нещо друго от мен?

— Засега не. Утре сутрин ще излетим от „Гетуик“, ще кацнем в Лонг Айлънд на обяд и оттам ще отидем право в имението на Чад Лутър.

— Ще нощуваме ли там?

— Мислех да си тръгна по-рано.

— Както кажете, лейди Хелън — отвърна безпристрастно Хедли и излезе с багажа.

Фъргюсън позвъни от кабинета си на Хана Бърнстейн и я повика при себе си.

— Как върви твоето компютърно разследване?

— Продължавам да работя по въпроса, сър. Но едно нещо не мога да разбера. Знаем доста за „Синовете на Ерин“ и за плановете им, но нямаме никаква информация кое тяхно действие е предизвикало личната вендета на тази жена.

— Значи си съгласна с Джонсън и Паркър.

— Да, сър. Прекарваш години на улицата, разследваш едно убийство след друго...

— И добиваш нюх за тия неща, нали? Нюх на печено ченге?

— Именно, сър. За разлика от героите в романите на Агата Кристи, когато аз отида на мястото на престъплението и видя кой е въввлечен, мога да определя кой е престъпникът почти моментално.

Фъргюсън се усмихна.

— На твоя страна съм, госпожице главен инспектор. Но какво ни дава това? Какво ти подсказва твоят образован в Кеймбридж интелект?

— Че в центъра на всичко стои Джек Бари. Единственото, което откриваме в компютъра за него, обаче е биографията и престъпленията му. Не се споменават никакви негови връзки със „Синовете на Ерин“. Дори изобщо не се споменава за тази организация.

— И какво е твоето заключение?

— Не се споменава, защото някой не е искал, сър.

— Тайната разузнавателна служба СИС ли?

— Боя се, че да.

Фъргюсън отново се усмихна.

— Знаеш ли, ти наистина си много добра, скъпа. Време е Специалният отдел на Скотланд Ярд да те повиши до началник. Ще говоря с комисаря на Скотланд Ярд.

— Не ме вълнува толкова повишението, господин генерал. Има дупка в познанията ни, която се нуждае от запълване. Какво ще правим?

— Ти какво предлагаш?

— Мисля, че трябва да се видите със заместник-директора на службите за сигурност, сър. Както нашите американски колеги биха се изразили, смятам, че е време да сритате нечии задници.

— О, скъпа, на Саймън Картър няма да му хареса твоят език. Но мисля, че си напълно права. Обади му се и му кажи, че ще се срещнем в „Сивата лисица“ в „Сейнт Джеймс“ точно след час.

— Ние ли, сър?

— Не бих те лишил от удоволствието да му натриеш носа, госпожице главен инспектор.

Хана се усмихна:

— За мен наистина ще е удоволствие, сър.

„Сивата лисица“ беше една от няколкото кръчми за висшата класа, разположени в околностите на двореца „Сейнт Джеймс“. Беше два и половина и времето за обяд почти беше минало. Кръчмата беше полупразна. Фъргюсън и Хана седнаха в едно изолирано сепаре.

— Джин и тоник. За вас, госпожице главен инспектор?

— Минерална вода.

— Жалко. Аз на твоето място бих му ударил едно.

Барманката им донесе питиетата и почти веднага след това пристигна Саймън Картър. Шлиферът му беше мокър от дъжда. Той изтръска чадъра си и очевидно не беше в най-добро настроение.

— Какво е пък това сега, по дяволите, Фъргюсън? Главната инспекторка, присъстваща тук, буквално ме заплаши — мен, директора на службите за сигурност.

— Само защото казахте, че сте прекалено зает, сър — оправда се Хана.

Той свали шлифера, поръча си уиски и сода и седна до тях.

— Да ме заплашва мен — човека, който е натоварен с прерогативи лично от премиера... Не на мен тия, Фъргюсън.

— Скъпи мой Картър, ти не ме харесваш, а като се замисля, и аз не те харесвам. Но двамата с теб имаме доста сериозна работа за вършене, затова изслушай какво ще ти каже главният инспектор.

Генералът изпи джина с тоник и си поръча нов.

Хана изложи всичко — стрелбата по Тим Пат Раян, ликвидирането на членовете на „Синовете на Ерин“, Джак Бари, разказа на Джийн Уайли. Картър беше поразен.

— Никога не съм чувал подобна безсмислица — неуверено отвърна той.

Фъргюсън сви рамене.

— Добре, това изяснява ситуацията. — Той се обърна към Хана: — В колко беше срещата ни с министър-председателя?

— В пет часа, сър — излъга тя. — Само че няма да може да ни отдели много време, защото довечера ще ходи в парламента.

Генералът стана, но Картър го спря с думите:

— Момент само.

— За какво?

Следващият типично полицейски въпрос дойде от Хана Бърнстейн:

— Съгласен ли сте да ни сътрудничите в разследването?

— Не ми излизайте с вашите полицейски изтъркани лафове. — Той си поръча още едно уиски и се обърна към Фъргюсън: — Когато си тръгнем оттук, все едно не съм ви казвал нищо. Ще отричам, че сме се виждали.

— Естествено.

— И искам думата на вашия главен инспектор, че това, което ще кажа, ще си остане само между нас тримата. Ако тя не даде гаранция, нищо няма да кажа.

Фъргюсън хвърли поглед към Хана, а тя кимна.

— Давам думата си, господин генерал.

— Добре, тогава да чуем — подкани Фъргюсън.

— Никога не сме се понасяли, Фъргюсън — твоята служба и моята. Прекалено независими сме, да го вземат мътните. — Той поклати глава. — Частната армия на министър-председателя. Това никога не ми е харесвало. Всеки трябва да си носи отговорност.

— А вие не носите ли, сър? — попита Хана.

Картър отпи от уискито.

— Има неща, които никога не сме ви казвали, Фъргюсън, защото не сме ви имали доверие. Но и вие не сте ни информирали за много неща.

— Вие знаете фактите — каза Хана. — Аз съм офицер от полицията, обучена съм да търся отговори, а в момента разполагам с информация, че един-единствен човек е очистил няколко души. За това трябва да има някаква причина. Нещо много лошо се е случило и мисля, че вие знаете какво е то. Мисля, че вие сте изтрили информацията от компютъра и сте прочистили архивите.

— Върви по дяволите!

— Бари — той трябва да стои зад всичко — промълви замислено Фъргюсън. — Разкажи ни всичко.

Картър си пое дълбоко дъх:

— Добре. Когато започна мирният процес, отгоре ни наредиха да сме добри с американските си братовчеди и да им предаваме всяка ценна информация за ставащото в Ирландия.

— Знам — отвърна Фъргюсън.

— Тогава в един момент осъзнахме, че информацията, която предаваме на Белия дом, в крайна сметка стига до ИРА. Най-страшното бяха няколко шокиращи убийства, които по-късно разбрахме, че са били извършени от Джек Бари и неговата банда. Група военни под прикритие, едни от най-добрите ни офицери бяха избити.

— Кой бяха те?

— Екип от петима души, оглавяван от майор Питър Ланг, бивш офицер от Шотландската гвардия и член на САС. Останалите бяха четирима мъже и една жена.

— Да, сега си спомням смъртта на Питър Ланг — каза Фъргюсън. — Родителите му са ми много добри приятели. Бомбата, която избухна в колата му, беше толкова мощна, че след това не откриха никакви останки от тялото му.

— Не е вярно. Разбрахме чрез наш информатор, че Питър Ланг е бил изтезаван, убит и вкаран в бетонобъркачка до една магистрала, която е била в строеж.

— Господи! — възкликна Хана.

— Информаторът също така ни съобщи, че зад тази касапница са стояли „Синовете на Ерин“, Джек Бари и Връзката.

— И какво направихте?

— Мирният процес се намираше на един много деликатен етап и не искахме да го застрашим.

— Значи не сте казали на министър-председателя?

— Ако бяхме казали, щеше да знаеш ти, Блейк Джонсън, Подземието, американският президент и бог знае още кой. Решихме, че е по-добре да премълчим.

— Нека да позная — намеси се Хана. — Пуснали сте дезинформация, примесена с незначителни новини, печатани във всеки от по-големите вестници.

— Нещо такова — вяло отвърна Картър.

— Е, благодаря ти за помощта — каза Фъргюсън.

— Не съм ви казвал нищо. — Картър си облече шлифера и си взе чадъра. — Нали така?

— Така е.

Щом Картър излезе, Хана се обърна към шефа си:

— Какво мислите за това, сър?

— Нека ти задам един въпрос, госпожице главен инспектор. Да предположим, че си загубила любимия си син в Ълстър, изпарил се при взрива, сякаш никога не е съществувал. От шока съпругът ти умира. И да кажем, че един ден разбираш истината, а тя е, че синът ти е бил измъчван, убит и смлян в бетонобъркачка.

— Но как бих могла да го разбера, сър?

— Нямам никакво понятие. Само предположение. Но устремът, мотивацията да убиеш тези терористи може да се дължи само на една изключителна причина. А случилото се с нелегалните агенти от групата на Питър Ланг е наистина ужасна трагедия.

— Но тайнствената носителка на правосъдие все пак трябва да го е научила отнякъде.

— Точно така. Но забележи едно нещо: имаме тригодишно закъснение. Кое то ме навежда на мисълта, че истината е излязла наяве съвсем скоро.

— Какво предлагате, господин бригаден генерал?

— Ами, много е просто. Жената, която е убила Тим Пат Раян, Брейди, Кели, Касиди и сенатор Коен, е моята стара и скъпа приятелка лейди Хелън Ланг.

ЛОНГ АЙЛЪНД, НОРФОЛК

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

В кабинета на Блейк в Подземието Дилън пиеше чай и хапваше сандвич с кашкавал, който му беше сервирала Алис Куормби.

— Добре изглеждаш, мой ирландски приятелю — отбеляза Блейк.

— Нямам нищо против да летя с конкорд. Обичам да пътувам като богаташ.

— Шон, всички знаем, че ти си богат.

— Не разбираш. На мен ми харесва, когато някой друг плаща за удоволствието. Както и да е, за какво ме повика?

— Хари Паркър проверява записите от охранителните камери на къщите около тази на Коен по алеята, в която са станали убийствата, описани от Уайли. Мислим, че има шанс жената да е заснета на тях и ти да я разпознаеш.

— Аз мога да разпозная физиономията ѝ, но това не означава, че знам коя е.

— Знам, но какво друго ни остава?

Алис Куормби надникна в кабинета.

— Хари Паркър е на телефона. Можеш ли да говориш?

Блейк вдигна слушалката.

— Хари? Как вървят нещата?

— Лошо, Блейк. Проверих записите от охранителните камери. Само три камери са били насочени по това време към улицата и алеята. На всичките обаче записите от интересувания ни ден вече са изтрети. Няма никаква полза.

— Лошо наистина — отвърна Блейк. — Е, нищо, благодаря ти, Хари. Ако ти хрумне нещо друго, обади ми се. Аз ще те потърся скоро — каза той и затвори.

— Отново задънена улица? — попита Дилън.

— Боя се, че да.

— Значи напразно съм летял дотук?

— Изглежда. Извинявай, Шон. Поне ще можем да се позабавляваме, докато си тук. Един много важен поддръжник на

президента, Чад Лутър, организира парти в Лонг Айленд тази вечер. Чел ли си „Великият Гетсби“ на Фицджералд? Любимият роман на Лутър. Той има имение като това на Гетсби — с китни поляни чак до морския бряг. Ако си важна клечка, непременно си в списъка на гостите.

— И ако си най-големият никаквец, пак си в списъка, нали? Ако имаш халка на носа и свириш на китара, пак си в списъка.

— Както винаги си много близо до истината, приятелю. Затова Сикрет Сървис ще имат големи главоболия с охраната. — Блейк взе няколко листа и ги вдигна във въздуха. — Дори на мен са поръчали да прегледам списъка с гостите.

— Какво ще търсиш? Араби с бели чаршафи на главите?

— Не е смешно. Президентът ще долети с един от гълфстриймите. За хората от охраната ще има хеликоптер. Ние с теб сме сред тях.

— Поласкан съм.

На вратата се почука и отново се показва Алис.

— Кафе или чай?

— Не, благодаря. Какво става с... онова, за което говорихме?

— Още ровим.

— Ровим? — повтори Дилън, след като тя излезе.

Джонсън се поколеба, преди да отговори:

— Какво пък, майната му. Сигурен съм, че Хана знае всичко за това. Става въпрос за специална компютърна програма, която се нарича „Синод“. Хиляди разговори минават през нея, милиони думи. Само вкарваш име и вместо да прослушваш всичките, компютърът сам ти ги подбира. После само чуваш разговора, който ти е необходим.

— Леле-мале. И работи ли? — попита Дилън.

— Помниш ли Патерсън? Хванахме го с помощта на „Синод“.

— И кое име вкарахте?

— Джак Бари.

— Значи търсите кой е Връзката?

— Да.

— Тия научни технологии. Скоро хората като мен и теб ще станат ненужни.

Телефонът иззвъня и Блейк вдигна.

— Здравейте, генерале. Как сте? — Той се намръщи. — Разбира се, тук е. — Подаде слушалката на Дилън. — Фъргюсън е. Искате да говори с теб.

— Господин генерал? — каза Дилън.

— Имам потресаващи новини за теб. Слушай ме внимателно.

Няколко минути по-късно Дилън бавно затвори умислен.

— Лоши новини? — попита Блейк.

— Току-що ми каза, че подозира коя е мистериозната жена.

— Кажи ми, за бога! — Дилън му каза за Хелън Ланг. Блейк поклати глава. — Срещал съм се нея. Невероятна дама. Но фактите, уви, са неумолими. Тази ужасна история в Ълстър наистина ли е станала?

— Така изглежда. — Дилън удари с юмрук по бюрото. Проклетият Джек Бари — да гори в Ада дано.

— Лейди Хелън Ланг. — Блейк свъси поглед. Я чакай малко. — Той взе списъка с гостите за партито на Лутър. — Знаех си. Ето я, гост на партито довечера.

— Е, и?

— Ами ние така или иначе също щяхме да ходим.

— Ще кажеш на президента?

— Какво да правя? Ако генералът е прав, тя е убила няколко души.

— Аз пък току-що си спомних нещо. Онзи прием в „Дорчестър“, на който дойде Коен и след това полетя от балкона, Форумата за ирландски мир?

— Какво за него?

— Хелън Ланг също беше там. Побъбрих си с нея. Чудесна жена, Блейк. Знаех, че синът ѝ е загинал в Ълстър, но не и ужасните подробности.

— По всичко личи, че тя ги знае.

— Което обяснява доста неща. — Дилън стана, запали си цигара и закрачи напред-назад из кабинета. — Имаше нещо в нея, което ми направи впечатление още по време на погребението. Не ме разбирай неправилно. Хареса ми от пръв поглед, но винаги изпитвах някакво неудобство.

Блейк кимна.

— По-добре да говоря с президента. — Той вдигна телефона и се обади на горния стаж, в Овалния кабинет. — Блейк Джонсън е. Искам да говоря с президента... Ясно. — Затвори. — Вече е заминал за Лонг Айлънд. — Помисли за миг. — Имаме време. Предпочитам да му го кажа лично.

Вратата отново се отвори и този път Алис беше развълнувана.

— „Синод“ откри нещо. Господи, никак няма да ви хареса. Извади ни разговорите до Джак Бари от последните няколко дни. По-добре веднага елате в аудиозалата.

Седяха в малкото и тясно помещение. До тях се въртяха огромните ролки със записи. Слушаха последния разговор между Връзката и Бари.

— Лейди Хелън Ланг. Ще бъде гост на тузарско парти утре вечерта в Лонг Айлънд. Затова не я търси у дома.

— Мога да почакам. Не се притеснявай. Тя вече е в историята.

Компютърът избръмча и се изключи.

— Кой би повярвал? — каза Алис.

— Да не би да знаете кой разговаря с Бари? — попита Дилън.

— О, да — отвърна Блейк. — Началникът на кабинета на президента. Хенри Торнтън.

На Дилън му трябваха няколко секунди да приеме информацията.

— Президентът направо ще се шашне, като разбере с какво се е занимавало копелето.

— Дяволски си прав. — Блейк се обърна към Алис: — Провери какво ни е известно за него. Разрови биографията му, намери някакъв повод. — Той си погледна часовника. — Имам да свърша още някои неща. Запази места за мен и Дилън на хеликоптера за Лонг Айлънд, който излита след два часа.

— Веднага ще го направя.

Тя излезе и Дилън каза:

— Лоша работа, Блейк, много лоша.

— Направо съм бесен, ненавиждам предателството.

— А Фъргюсън?

Блейк помисли и кимна.

— На теб ти имам доверие, Дилън. На Фъргюсън също. Но това не бива да го чува министър-председателят. От президента зависи какво ще реши.

В кабинета си в Министерството на отбраната Фъргюсън слушаше какво му казваха по телефона. Лицето му беше сурово.

— Сега всичко е в ръцете на Блейк и на президента — каза той.

— Доволен съм, че си там в този момент. Разбира се, потресен съм от самоличността на предателя. Много бих искал да изкарам копелето навън и да го застрелям. От друга страна, ще бъда откровен с теб, Шон. Познаваме се от доста време... Лейди Хелън Ланг е моя много добра и скъпа приятелка.

— Не е необходимо да идвате и вие, генерале. Аз ще направя каквото е по силите ми.

— Благодаря ти, Шон.

Гълфстриймът кацна в Уест Хамптън. Лейди Хелън и Хедли слязоха и бяха придружени без много шум. Тя се беше преоблякла в самолета и сега носеше вечерен тоалет от черна коприна — рокля и сако. Хедли беше облечен в сива униформа. Беше малко след пет часа.

— Коктейлът започва в шест — каза тя. — Лимузината готова ли е?

— Разбира се.

— Кажи на капитан Франк, че на връщане искам да резервирам място за излитане оттук за не по-късно от десет часа.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно. Погрижи се.

Хедли се отдалечи и я остави във ВИП салона за пристигнали гости. Тя извади мобилния телефон и набра номера на Бари.

— Здравей Бари, отново съм аз.

— Да, аз пък знам коя си, кучко. Дори знам къде си в момента — в Лонг Айлънд.

— Боже мой, добре си информиран.

— Всичко се връща, лейди Хелън Ланг. Знам адреса ти в Лондон и в Норфолк. Това, което сторих на сина ти, е нищо пред ужаса, който те чака.

— Леле, господин Бари, доста си се разгорещил. Не е полезно за сърцето — отвърна тя и затвори.

Чад Лутър беше започнал жизнения си път в Чарлсвил, Тексас. Беше трето от шест деца на фермер, който беше голям неудачник по рождение. Пет от шестте деца бяха починали, а бащата се беше пропилил от мъка и потънал в апатия. Чад беше призван в армията и изкара две години във Виетнам. Там разбра, че е от тези, които винаги оцеляват. Щом се върна у дома, баща му беше починал, а майка му беше на смъртно легло. От тях наследи близо хиляда и седемстотин декара ниви, станали напълно непригодни по това време. Непригодни, докато наблизко не откриха нефт. Големите компании започнаха да се надпреварват да се пазарят с Чад и той сключи с тях сделка за десет милиона долара. Тези десет милиона днес беше умножил в осемстотин милиона — петрол, строителство, увеселителни паркове. Сега Лутър беше сред най-богатите и знатни люде, като често му правеха компания силните на деня, включително и президентът.

Особено се гордеше с къщата си на Коуг. Тя представляваше великолепно имение с морави чак до морето, заливче с пристан за яхтата му и за големия брой скутери и моторници. Целият елит се струпваше тук, когато кадифеният мрак се спуснеше над имението. Прозорците блясваха с ярки светлини, разнасяше се силна музика. Всеки, който имаше солидна тежест в обществото, се чувстваше задължен да присъства на партитата. Но както Дилън отбеляза, дори и да си някоя посредствена звезда от шоубизнеса, пак си добре дошъл.

Лутър, сияещ във фрака от синьо кадифе, поздрави президента и Хенри Торнтън:

— За мен е голямо удоволствие, господин президент.

— И на мен ми е приятно, Чад.

— Пригответе ми апартамент за вас на първия етаж. — Лутър ги поведе из имението, а отзад ги следваше Кланси Смит. Дневната беше превъзходна, с камина и дървена облицовка на стените. Големи френски прозорци гледаха към морето. Президентът излезе на терасата. Водата беше много близо.

— Много хубаво.

— Ще чакам да се видим довечера, господин президент.

— За мен ще е удоволствие.

Лутър излезе и Джейк Казалет се обърна към началника на кабинета:

— Какво ли не се налага да правя в името на Америка.

Хеликоптерът кацна на летището в Уест Хамптън. Там Блейк и Дилън ги чакаше лимузина. В същото време Хелън Ланг пристигаше в имението в разкошен линкълн, управляван от Хедли. Тя излезе от колата, пооправи полата си и застана пред шофьора.

— Как мислиш, ще мина ли?

— Както винаги. — Той носеше пластмасов диск, който им беше изпратен, за да потвърдят при пристигането самоличността си.

— Ще се видим после тогава.

Тя се качи по стълбите до отворената врата, където пътя ѝ препречиха двама служители от Сикрет Сървис.

— Поканата ви, госпожо?

Тя отвори чантата и кръвта ѝ замръзна, когато пръстите ѝ докоснаха пистолета. Господи, колко глупаво беше от нейна страна! Как изобщо очакваше да прекара оръжието през охраната? Всеки момент щяха да претърсят чантата ѝ и тогава какво щеше да прави? Застина така, с ръка в чантата, в продължение сякаш на цяла вечност. На практика обаче бяха минали само няколко секунди, когато от тълпата излезе Чад Лутър.

— Не ставате глупави. Тази жена не трябва да показва поканата си. Мое скъпо момиче. — Той я целуна по бузата. Изглеждаш както винаги превъзходно. Сложих те в списъка за вечерята заедно с мен и президента на една маса.

— Винаги си бил много мил, Чад.

— Не е проблем с човек като теб. Ела, искам да те запозная с една особа. — Мъжете от Сикрет Сървис се опитаха да се противят, но преди да успеят да кажат каквото и да е, Лутър вече я беше отвел със себе си вътре.

Тя се усмихна, взе си чаша шампанско от минаващ покрай нея сервитьор и се сля с гостите.

Дилън и Блейк пристигнаха малко по-късно, тръгнаха из тълпата и видяха, че президентът е заобиколен от много хора.

— Няма начин да говориш с него точно в момента — каза Дилън.

— Има време.

На стената до вратата беше залепен планът на местата на гостите в залата за вечеря. Дилън го погледна.

— Колко жалко, нас ни няма сред вечерящите.

— Такъв е животът — отвърна Блейк. — Трябва да свърша някои неща. Дръж под око нашите хора — каза той и се отдалечи.

Дилън си запали цигара и си взе чаша шампанско, след което излезе в градината. Навън беше студено и влажно, неколцина от гостите се разхождаха наоколо. Застана до парапета, когато по стълбите към него се изкачи Хелън Ланг и се усмихна.

— О, това сте вие, господин Дилън.

— Имаме навика да се натъкваме един на друг. Искате ли нещо за пиене?

— Една цигара ми е достатъчна.

— Заповядайте. — Той извади сребърната си табакера и Хелън си взе цигара.

— Какво ви води насам, господин Дилън?

— Може би същото, което и вас, лейди Хелън. Мисля, че имаме нещо общо. Една връзка с Белия дом?

Даде ѝ огънче със старата си запалка зипо. Изражението на лицето ѝ изобщо не се промени.

— Колко интересно — отвърна само.

— Всичко свърши — предупреди я той. — Не знам какво възнамерявате да правите, но вече всичко свърши...

Преди да продължи, тя се усмихна — онази усмивка, която преобърна сърцето му.

— Глупости, приятелю, нищо не е свършило, докато аз не реша.
— Отново се усмихна. — Бедни ми господин Дилън, вие убивате, без да ви мигне окото, и в същото време сте толкова добър човек. — След тези думи тя се обърна и тръгна по пътя си.

* * *

Чад Лутър съумя да отнеме Казалет от плътно обкръжилите го почитатели.

— Президентът се нуждае от почивка преди вечерята, дами и господа. Моля ви.

— Благодаря ти, Чад — каза президентът, когато се отдалечиха. Кланси Смит ги следваше.

Лутър ги отведе отново в дневната.

— Банята е тук, господин президент, а ако ви се пие нещо, ще намерите всичко необходимо тук. — Милионерът отвори дървен панел в стената и оттам се показва великолепен огледален бар.

— Чад, както винаги ти си идеален домакин.

— Сега ще ви оставя.

Лутър излезе и Кланси Смит отиде в кабинета, и огледа набързо. Провери банята, после отвори френските прозорци към терасата и отново ги затвори.

— Кланси, ти си като някаква хрътка — никога не спираш да душиш — каза Казалет.

— Нали затова ми се плаща, господин президент. В градината има служители на Сикрет Сървис. И аз ще бъда отвън. — Той излезе в коридора и затвори вратата.

Казалет отиде до бара. Чудеше се какво да избере. Първо взе бутилка шотландско уиски, но промени мнението си. По-добре засега да не пие. В края на краищата нощта щеше да е дълга. Вместо това взе кутия цигари „Марлборо“ и извади една. Да вървят по дяволите, имаше един порок и той беше пушенето. Запали си цигарата и отвори прозорците.

На небето грееше идеален полумесец, току-що беше спряло да вали. Тази част от къщата се намираще много близо до морето. Имаше морава, борови дървета и залив, който почти беше обкръжен от суша.

Там беше закотвена една къща на вода, имаше дървен пристан и една доста бърза луксозна моторница. Двама души се разхождаха наоколо.

Наистина всичко беше много приятно. Пое си дълбоко дъх и в този момент един мил и спокоен глас каза:

— Дали не бихте могли да ми дадете огънче?

Обърна се и видя как Хелън Ланг излезе от храстите и се заизкачва по стълбите към него.

Тя мина през градината, странно натъжена, сякаш беше дошъл краят на света. Нов пристъп я беше оставил бездиханна и я беше принудил да седне на пейката, за да си отдъхне. Беше взела две ханчета и почака, докато ѝ премине.

Мислеше за Казалет. Трябваше да го стори сега, преди да е станало твърде късно. За миг се поколеба, изненадана от своята нерешителност. Президентът беше добър човек, герой от богатата и влиятелна фамилия, който се беше отървал от войната във Виетнам и въпреки това беше избрал военната служба и беше награждаван многократно. Човек, който беше станал добър президент, неопетнен от мръсотията на властта. Човек, който години наред се беше грижил за жена си, умираща бавно от левкемия. Добър човек. Но Питър също беше добър човек. А времето беше прекалено малко.

Тя стана, тръгна по пътеката, която водеше към задната част на сградата. Видя, че френските прозорци са отворени, и погледна нагоре. На терасата стоеше Казалет. Поколеба се, след което отвори чантата и пръстите ѝ отново погалиха колта, когато извади сребърната си табакера.

— Дали не бихте могли да ми дадете огънче?

— Разбира се. — Президентът слезе по стълбите и протегна запалката.

Тя го хвана за китката.

— Колко интересно. Стар патрон от пушка „Лий Енфилд“.

— Сувенир от Виетнам. Но как познахте, че е от „Лий Енфилд“?

— Съпругът ми беше полковник в британската армия. Имаше такива. Сигурно не си спомняте за мен. Само веднъж сме се срещали на един прием в Бостън. Казвам се лейди Хелън Ланг.

Той се усмихна топло.

— Ама, разбира се. Баща ми имаше общ бизнес с вашия в Бостън в миналото. Доколкото си спомням, вие се омъжихте за английски

баронет.

— За сър Роджър Ланг.

— Той с вас ли е тук?

— О, не, той почина преди две години. Единственият ни син беше убит по време на военната си служба в Северна Ирландия, а съпругът ми и без това беше доста стар и с крехко здраве. Шокът беше прекалено голям за него и го довърши.

— Моите съболезнования, много съжалявам.

— Благодаря ви.

Когато отвори уста и понечи да продължи, той незнайно защо я хвана за ръката. В това време на вратата на кабинета се почука.

— Извинете ме — каза президентът и се качи по стълбите. Когато стигна терасата, се спря за миг и се поколеба, но тя вече беше изчезнала, сякаш изобщо не се беше появявала.

Дилън и Блейк стояха в ъгъла на препълнената бална зала, когато мобилният телефон на Блейк иззвъня. Беше Алис Куормби.

— Проверих биографията на Торнтън, шефе. Боже, май си имаме работа с човека-чудо. Чуйте това.

В продължение на няколко минути тя му изложи информацията. Лицето на Блейк остана спокойно и безизразно. Накрая каза:

— Благодаря ти, Алис, ти си истински ангел.

— Нещо важно ли? — попита го Дилън.

— Малко е да се каже. Торнтън наистина е нашият човек и сега знам защо. Ще ти обясня по-късно. Сега по-добре да намерим веднага президента.

— Май не е тук.

— Ето го Лутър там. Той със сигурност знае къде е.

Но когато се приближиха, видяха, че Лутър разговаря с Хенри Торнтън. Двамата се смееха, всеки от тях държеше чаша шампанско.

— Хей, вие двамата, защо не пиете? — попита ги Лутър.

— На служба сме, Чад — отвърна весело Блейк. — Това е мой колега от Лондон. Казва се Дилън. Президентът иска да се види с него и ме помоли да му го заведа, когато пристигне.

— В момента си почива.

Началникът на кабинета протегна ръка.

— Господин Дилън, приятно ми е. Вашата репутация е доста прилична, сър.

— Радвам се да го чуя.

Торнтън остави чашата и каза на Лутър:

— Знаем къде е дневната. Ще ги заведе. Насам, господа.

Той тръгна из тълпата и ги отведе към един заден коридор, където до една от вратите на стол седеше Кланси Смит.

— Всичко наред ли е, Кланси?

— Като по мед и масло, господин Торнтън.

Началникът на кабинета почука, отвори вратата и ги покани да влязат.

Казалет още беше на терасата, когато те отидоха до прозорците.

— Нещо не е ли наред, господин президент? — попита Торнтън.

— Не, говорих с една много необикновена жена, но тя май изчезна някъде — отвърна той и се усмихна. — А, господин Дилън — плесна с ръце, — радвам се да ви видя.

— Няма да е така, когато чуете какво ще ви кажем с Блейк.

— Толкова ли е лошо? — Президентът се облегна на парапета. — Тогава да си запаля цигара. — Той извади кутията „Марлборо“ и Дилън му даде огънче със зипото. — Добре, господа, да чуя лошите новини.

А долу, скрита в храстите, слушаше Хелън Ланг.

— Знаете всичко за „Синовете на Ерин“, господин президент. Както и ние. През цялото време интуицията ни подсказваше, че убийствата са дело на един човек. Предполагахме също така, че мотивите трябва да са много силни.

Казалет кимна.

— Акт на отмъщение за някакво ужасно злодеяние.

— Да, е, сега знаем какво е било злодеянието. — Той се обърна към Дилън: — Шон?

— Години наред британското разузнаване предаваше информация на Белия дом, но оттам тя изтичаше към „Синовете на Ерин“ и Джак Бари чрез тяхната тайна Връзка. Поради подобно изтичане преди три години членовете на група под прикритие на британската армия бяха избити до един от Джак Бари и неговите хора. Командир на групата беше майор Питър Ланг. Той е бил изтезаван, убит и хвърлен в бетонобъркачка.

— Наистина доста отвратително престъпление — обади се Блейк.

— Я повторете пак. Майор Питър Ланг?

— Точно така.

— Но аз току-що говорих с лейди Хелън Ланг. Тя ми каза, че синът ѝ е бил убит в Ирландия.

— Да, сър — каза Дилън. — Тя е негова майка.

— И тя е убила членовете на „Синовете на Ерин“ — добави Блейк.

Президентът остана като гръмнат. Торнтън се намеси:

— Хайде, стига, това са празни измислици. Една жена? Възрастна дама? Не мога да повярвам.

— Боя се, че почти няма място за съмнение — отвърна Блейк.

— Да, тя се справи доста добре — каза Дилън. — Сега остават само Джак Бари и Връзката.

— И какво сега? — попита Торнтън. — Ако тази история е вярна, защо не я арестуват?

— Блейк? — обърна се президентът.

— Казах, че почти няма място за съмнение. Боя се също така, че не разполагаме със солидни доказателства, господин президент. Поради очевидни причини ще е по-добре да уредим въпроса, без да вдигаме много шум. Има и още нещо, сър.

— Какво е то?

— Ами в тази история е замесен Връзката — предателят в Белия дом.

— Да, но никой не знае кой е той — отвърна началникът на кабинета.

— О, вече знаем — каза Дилън. — Понеже вашето разследване не стигна доникъде, господин Торнтън, Блейк проведе собствено.

Блейк извади малък диктофон от джоба си.

— Прослушах телефонните разговори от Белия дом с помощта на „Синод“. После тези от Вашингтон — до всеки, който се нарича Джак Бари. Компютърът сам подбра необходимите разговори.

— И поддържа ли? — попита Казалет.

— Имаме записите на доста разговори, господин президент, но само един беше важен за нас.

Той сложи диктофона на парапета и го включи на възпроизвеждане. От пластмасовата кутия отчетливо прозвуча глас:

— Лейди Хелън Ланг. Ще бъде гост на тузарско парти утре вечерта в Лонг Айлънд. Затова не я търси у дома.

— Мога да почакам. Не се притеснявай. Тя вече е в историята.

Блейк изключи диктофона. Казалет ужасен се обърна към началника на кабинета:

— Боже мой, Хенри, та това е твоят глас!

Торнтън сякаш клюмна и увисна над парапета. Остана така, дишайки тежко. Когато вдигна глава и погледна към тях, очите му блестяха.

— Защо, Хенри, защо? — настоя президентът.

— Нека ви отговоря на въпроса — намеси се Блейк. — Да видим дали съм разбрал правилно. Майка ти е имала незаконен брат, роден в Дъблин. Той е бил доброволец в армията на Майкъл Колинс по време на Великденското въстание пред 1916 година. Бил е екзекутиран от британците.

— Застрелян безмилостно — поправи го Торнтън. — Издебнат и убит като куче. Застрелян със седем куршума. Майка ми никога не го забрави, и аз също.

— И когато си отишъл да продължиш следването си в Харвард, е имало едно момиче на име Розалийн Фицджералд от Северна Ирландия. Била е убита в Белфаст. Ти си я обичал.

— Убита от британски войници — поясни той. — Копелета!

Намеси се Дилън:

— Години по-късно вече си началник на кабинета в Белия дом и цялата информация от стратегическо значение идва от британското разузнаване и минава през теб. Това е бил шансът ти за отмъщение. Да живеят бунтовниците и свободна Ирландия.

— Как се свърза със „Синовете на Ерин“ и Джек Бари? — попита го Блейк.

— Чрез Коен. Бях поканен на една сбирка за набиране на средства за Шин Фейн в Ню Йорк. Само като гост. Той беше пиян. Говореше нещо за клуба от богоизбрани и как те помагали на славната кауза.

— А Бари?

— Беше в Ню Йорк, за да търси оръжие за ИРА. Брейди, момче от профсъюзите, го познаваше и го запозна с групата. Тогава започнаха да се наричат „Синовете на Ерин“. Коен се хвалеше непрекъснато с него. Истински стрелец.

— А ти как се свърза с Бари?

— Той беше в Ню Йорк през ранния етап на мирния процес. Подвизаваше се с истинското си име, напълно законно. Беше отседнал в „Мейфеър“. За него тогава писа „Ню Йорк Таймс“. Беше много просто. Предложих да му давам информация и да остана анонимен. Само глас по телефона.

— И тогава дойде часът на разплатата?

Торнтън се усмихна.

— Не е ли това най-налудничавото нещо, което сте чували? Жена като нея? Кой би повярвал?

Казалет се обърна към Блейк:

— Страшна каша. Какво ще правим?

В този миг Торнтън се подпря с ръка на парапета и скочи.

Той падна, след това светкавично стана и побягна, без да знае, че Хелън Ланг стои в храстите и е чула всичко.

— Няма къде да се скриеш, Хенри — извика Казалет и заслиза след Блейк и Джонсън по стълбите.

Кланси Смит, дочул вика, отвори рязко вратата на кабинета и забърза навън.

— Господин президент?

— Стой наблизко, Кланси — извика му той. — Насам — и хукна след Дилън и Блейк.

Кланси веднага събра по тревога всички налични служители на Сикрет Сървис и тръгна след тях.

Хелън Ланг изчака, докато всички се отдалечат, след което предпазливо ги последва.

В градината имаше много гости. Повечето бяха излезли навън да се полюбуват на красивата вечер и на морския пейзаж. Един от тях беше и Хедли. Загрижен за лейди Хелън, той беше свалил шофьорската си фуражка и беше дошъл тук, в градината, зад сградата на имението. Благодарение на идентификационната си табелка успя да премине през охраната от двама души от Сикрет Сървис. Макар и да беше препълнено с гости, той забеляза лейди Хелън на терасата, както и президента до френските прозорци. Видя я и как се изкачи по стъпалата, за да говори с Казалет.

Изобщо не разбра какво става, когато Торнтън, Блейк и Дилън се появиха. В същото време лейди Хелън се скри в храстите. Чуваше само гласовете им, но нищо не разбираше. И тогава Торнтън скочи през парапета в градината. Президентът и другите се втурнаха след него. Но от лейди Хелън нямаше и следа. Хедли тръгна натам. Тя не можеше да се изпари просто ей така.

Торнтън лавира между храстите, падна и се спря. Опипа пистолета си. Възнамеряваше да стреля с него по Хелън Ланг, но сега щеше да му се наложи да го употреби за друго. Със сигурност в имението беше настъпила паника. Служителите от Сикрет Сървис, вдигнати по тревога от Кланси, претърсваха градината и гостите, които вече бяха чули гърмежите, сигурно също бяха разтревожени. Хелън вървеше по петите му. Беше го проследила от мига, в който той прескочи парапета и се шмугна в храстите.

Тя обаче не знаеше, че и Хедли е наблизо. По едно време шумът затихна и тя забеляза Торнтън да излиза от храстите. Той се затича приведен към брега. Стигна до дървения док и стъпките му отекнаха по дъските. Спря се до мощната моторница и започна да развързва въжетата. В това време пристигна Хелън.

— Господин Торнтън — извика му тя.

Той се спря, след което се обърна към нея със „Смит & Уесън“ в ръката. Достатъчен му беше силуетът на жената на фона на смътната

светлина, за да я улучи.

— А, ти ли си, кучко?

— Да, господин Торнтън, боя се, че да. Всичко рано или късно се връща. Предполагам, че знаете какво се случи на сина ми. Ако искате го наречете време за разплата.

— Майната ти. — Торнтън се приведе и се прицели с пистолета в нея.

Хелън Ланг бръкна в чантата за своя колт.

Хедли бързо се шмугна в мрака, скочи на кърмата на моторницата и оттам зад Торнтън. Началникът на кабинета се обърна, когато чу шума, и Хелън стреля в тила му. Торнтън падна на колене и се строполи по лице. Хедли се изправи.

— Изчакайте ме на паркинга. Аз ще се оправя. Хайде, вървете.

Тя се обърна и се затича.

Хедли беше изучил плана на имението на Чад Лутър и знаеше, че във входа на залива има риф, покрай който морски съд може да мине само при висок прилив. Сега обаче нивото на водата не беше високо. Бутна трупа на Торнтън върху кърмата на моторницата, влезе в кабината и запали двигателя. После скочи на дока, отвърза въжетата и моторницата се понесе напред. Скоростта ѝ беше толкова висока, че когато тя се удари в рифа, излетя във въздуха като ракета, избухна и се превърна в огнено кълбо.

Навсякъде се чуваха викове — на уплашените гости в градината, на мъжете от Сикрет Сървис. Хедли се скри в храстите, когато пристигнаха президентът и Дилън.

— Боже господи — каза Казалет, вперил поглед в огъня.

Хедли се оттегли безшумно и незабелязано. Понечи да се върне в градината, когато внезапно чу женски вик. Гласът на Хелън.

— Пусни ме!

— Трябва да погледна в чантата ви, госпожо.

Беше Кланси Смит, който я беше хванал здраво за китката.

Хедли се приближи, сграбчи Кланси за ръката и го дръпна настрани.

— Остави я на мира, момче.

— Сикрет Сървис, от охраната на президента съм. Върша си работата.

— Не и с тази жена.

Кланси, ветеран от войната в Залива, разбра, че нещата загрубят. Моментално извади беретата от раменния си кобур, но за Хедли движението беше като трепване на стрък трева от вятъра. Лявата му ръка се изстреля с такава скорост, че беретата със заглушител отиде рязко встрани и изгърмя. Кланси никога преди не беше виждал такава сила.

— Ти май беше служил в специалните части, а? — попита го Хедли и изви ръката му.

— Майната ти.

— Не можеш да се държиш така арогантно с мен, момче. Бил съм три пъти във Виетнам като морски пехотинец. Стигнах до главен сержант. Войната в Залива беше детска разходка в сравнение с това, което аз съм преживял. Пусни го.

Кланси Смит беше храбър, но силата на другия мъж беше внушителна. Беретата падна на земята. Хедли го обърна с гръб, напипа белезниците на колана му, изви китките му и му ги сложи. Кланси падна по лице.

— Не го приемай лично — каза му. — Убил съм повече хора, отколкото би могъл да си представиш. — После се обърна към Хелън: — Да вървим, госпожо.

Двамата забързаха по пътеката. Кланси тромаво успя да се изправи на крака. Няколко секунди по-късно го откриха двама от колегите му.

Хедли ѝ отвори вратата на лимузината, седна зад волана и потегли.

— Добре ли сте?

Тя още не можеше да се успокои.

— Добре съм, Хедли. Давай към летището. Обади им се по телефона още сега. Кажим им, че трябва спешно да излетя за Лондон.

Хедли взе слушалката.

— Видяхте ли президента?

— Да, добър човек, Хедли. И щастлив.

Той не отвърна нищо, само се обади на летището и затвори.

— За какво беше цялата суетня там? Кой беше онзи?

— Онзи беше Връзката, но свърши доста зле. Казваше се Хенри Торнтън, началник на кабинета в Белия дом.

— Боже мили! — Той поклати глава. Не е за вярване.

— Има още нещо, което трябва да ти кажа. Те знаят за мен, Хедли. Президентът, Блейк, Дилън, Фъргюсън. Всичко свърши.

— Но какво ще правите тогава? — ужаси се той.

— Ще се върнем в Комтън Плейс и ще обмислим ситуацията. — Хелън си запали цигара. — Карай, Хедли, карай.

Тя извади кодирания мобилен телефон и се обади на Бари. Той още спеше.

— Отново съм аз — каза му. — Просто исках да знаеш какво се случи.

Той седна в леглото, взе си цигара и изненадващо спокойно я попита:

— Новините добри ли са или лоши?

— Боя се, че са само лоши. Твоята Връзка се оказа някой си Торнтън, началник на кабинета в Белия дом. Харесвало му да си играе на бунтовник, защото британците застреляли чичо му по време на Великденското въстание, а приятелката му била убита от британските части при престрелка в Белфаст. Озовала се в грешния момент на грешното място.

— И откъде знаеш всичко това?

— О, разкриха го Шон Дилън и Блейк Джонсън. На партито, на което присъстваше и президентът, имаше сблъсък. По стечение на обстоятелствата аз бях в градината по това време и чух всичко.

— А Торнтън?

— Застрелях го в тила. После тялото му беше разкъсано на парчета при доста силна експлозия. Звучи ли ти познато?

Последва дълго мълчание.

— Е, тогава оставаме само ние двамата. Къде си в момента?

— Още съм в Лонг Айлънд. Всеки момент ще излятя за „Гетуик“, а оттам се прибирам в Норфолк.

— Комптън Плейс. Знаем.

— Значи да те чакам?

— Разчитай на това. Ще намина да те навестя.

— Много се радвам.

Тя прекъсна разговора и Хедли каза:

— Направо си го просите, лейди Хелън. А сега и други ще наминат да ви навестят, като бригаден генерал Фъргюсън например.

— Изобщо няма да ми пука, Хедли, ако Бари дойде пръв. Подай ми плоското шише.

Хедли неохота се подчини. Тя изсипа две хапчета в дланта си и ги изпи с уискито.

— Добре. А сега ме закарай на летището.

* * *

Президентът стоеше на терасата заедно с Блейк, Дилън и Кланси. Кланси им разказа какво се е случило.

— Добре, бил е едър и чернокож и е казал, че е служил във Виетнам? — попита Блейк.

— Точно така.

Дилън се обърна към президента:

— Трябва да е Хедли Джаксън. Това е решаващото доказателство.

— Ти иди да провериш с момчетата — каза Блейк на Кланси.

— Тук има над петстотин мои хора — отвърна той.

— Все пак върви.

Кланси се отдалечи.

— Какво стана с Торнтън? — попита Казалет. — Уж нещастен инцидент, а?

— Щом казвате, господин президент — отвърна Дилън.

— Освен че не вярваш в нещастни случаи?

— Никога не съм, господин президент. — Дилън се усмихна. —

А със сигурност не и когато наоколо е тази дама.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Малко след като Хелън Ланг се обади на Бари, Дилън набра номера на Фъргюсън в кабинета му на Кавендиш Скуеър.

— Май винаги ви се обаждам в неудобно време през нощта, за да ви съобщя лошите новини — каза той на генерала.

— Давай.

Дилън му разказа всичко.

— Каква бъркотия. Началникът на кабинета? Кой би повярвал.

— Вече няма значение. Изгоря като факла, но не ми е жал за него. Негова беше вината за смъртта на толкова много хора, а в случая на Питър Ланг беше съучастник на истинско зверство. Хайнрих Химлер много би се гордял с него.

— Къде се намира Хелън Ланг в момента?

— Блейк проверява. Ще ви държа в течение. Със сигурност вече не е в Щатите.

Фъргюсън затвори, помисли за секунда и се обади на Хана Бърнстейн. Когато вдигна, гласът ѝ звучеше изумително бодро. Явно беше придобила навик след четиринайсет години работа в полицията.

— Бърнстейн? Аз съм — каза Фъргюсън. — Ако знаеш само каква история имам да ти разказвам. В Лонг Айлънд, изглежда, се е разиграла съвременна версия на древногръцка трагедия. Извини ме, госпожо главен инспектор, но ще се наложи днес да започнем по-рано.

— Дадено, сър.

— Още нещо. Комисарят ми позвъни късно снощи от Скотланд Ярд.

— Неприятности ли, сър?

— Малко. Сега вече си старши детектив от Специалния отдел.

— Боже! На момчетата никак няма да им хареса.

— А сега ми позволи да бъда малко груб. Забрави за магистърската си степен по психология от Кеймбридж. Доколкото знам, по време на служба си убивала четири пъти досега.

— Нещо, с което никак не се гордея.

— Е, сега искам да разбия благородните ти представи за света — онези хора са заслужавали смъртта си. Ти дори сама беше улучена от куршум. Горд съм, че работи с мен. Както и да е, Ким ще се погрижи „бърканите яйца“ — твоите нови нашивки да бъдат готови, а през това време ще чакаме новини от Дилън. Когато дойдеш тук, ще ти разкажа по-подробно всичко.

Когато Блейк влезе в кабинета, Дилън разговаряше с президента до камината. Казалет се обърна към него.

— Някакви новини?

— За лейди Хелън Ланг ли? Да, отлетяла е от „Гетуик“ с един от нейните фирмени гълфстрийми и е кацнала тук, на летището в Уест Хамптън.

— И?

— Докато разбере всичко това, тя отново е отлетяла — преди десет вечерта.

— В посока?

— „Гетуик“. — Блейк се поколеба. — Какво искате от мен да сторя, господин президент?

— За лейди Хелън? — Той се намръщи, в него заговори твърдият и опитен политик. — Ако това излезе наяве, мирният процес отива по дяволите. Нека проявим практичност. Смъртта на Торнтън може да бъде оправдана с нещастен случай. Някакъв мъж се опитал да ме нападне, Торнтън се втурнал след него и двамата загинали. Смъртта на Брейди, Кели и Касиди вече си има обяснение. Тим Пат Раян в Лондон...

— Убит от гангстер — отвърна Дилън. — Всеки гангстер в Лондон би дал мило и драго за главата му.

— Именно. Що се отнася до Коен... — Казалет сви рамене. — Няма да тръгна да проливам сълзи за това копеле. Пийнал е прекалено много и се е подхлъзнал от терасата на апартамента си.

— Искате да кажете, че вендетата никога не се е случвала, господин президент? — попита Блейк.

— Блейк, тази история смърди не само за Белия дом, но и за Даунинг стрийт. Сега всички искаме мир и неща като това...

— Обръщат кораба — довърши Блейк.

— Остава Джак Бари — каза Дилън и си запали цигара. — Ако и той бъде убит?

— Тогава всичко ще изглежда така, сякаш нищо необичайно не е станало — отвърна Блейк.

Последва кратка пауза, преди президентът да каже:

— Тогава остава лейди Хелън. Тя уби шестима души и ние го знаем.

— Ясно. Мислите, че трябва да си плати за стореното? — попита Дилън. — Да бъде наказана за това, че е отървала света от шайка негодници, пряко отговорни за смъртта на толкова много хора и за ужасното убийство на сина ѝ?

— Тя наруши закона, и то много сериозно — оправда се Казалет.

— Аз съм убивал много повече, а понякога по много по-незначителни причини — отвърна Дилън. — Всъщност и вие сте били награден с няколко медала за Виетнам, господин президент. Блейк — също. Някой броил ли е трупове?

— Проклет да си, Дилън — каза Казалет. — Добре, така да е. Но пред нас продължава да стои един проблем — какво ще правим с нея?

— В момента е извън обсега на нашата юрисдикция — напомни му Блейк.

— Но частично е във възможностите ми да повлияя — отвърна президентът. — Добре, свържете се с генерал Фъргюсън.

Миг по-късно Фъргюсън вдигна слушалката.

— Слушам ви, господин президент.

— Дилън ми каза, че сте запознат с развитието на събитията. Но сигурно не знаете, че лейди Хелън Ланг е отлетяла с Гълфстрийм от Лонг Айленд за „Гетуик“. Кашата е голяма, генерале. Ето какво обсъждахме с Дилън и Блейк Джонсън.

— Значи станалото никога не се е случвало, господин президент? — попита Фъргюсън. — Добре, мисля, че ще мога да го уредя тук. Ами лейди Хелън?

— Надявам се вие да измислите нещо. Говорете с министър-председателя. Аз ще го сторя малко по-късно, но вашето решение ни е необходимо. Ето какво. Ще изпратя Дилън и Блейк веднага в Лондон. Имам един свободен самолет, на който ще ги кача.

— Разчитайте на мен. Ще измисля нещо.
Президентът се обърна към Блейк и Дилън:
— Чухте ли? Значи се разбираме да потулим нещата.
— Ще поддържам връзка с вас — каза Блейк.
— Ако може, обаждай се по-често. — Президентът се усмихна.
— А сега на път, господа.

Гълфстриймът се вдигна на височина петнайсет хиляди метра над Атлантическия океан. Лейди Хелън Ланг, стара познайница на Форин Офис — външното министерство, се обади в Министерството на отбраната и поиска незабавно да говори с бригаден генерал Чарлс Фъргюсън. Тя също така си спомни и един кодиран телефонен номер от времето на покойния ѝ съпруг. За нейна изненада той още действаше. Благодарение на него я прехвърлиха директно на линията на Фъргюсън в сградата на Кавендиш Скуеър.

— Кой се обажда? — попита Хана Бърнстейн.

— Лейди Хелън Ланг. — Тя се усмихна. — Аз ви познавам. Вие сте онази мила полицайка. — Хана бързо натисна бутона за запис и махна трескаво на генерала. — Там ли си, Чарлс?

— Това не е хубаво, скъпа — каза Фъргюсън.

— Чарлс, непоклатим както винаги. Поне веднъж ме изслушай. Всички си платиха за злодеянията. Началникът на кабинета беше моята премия. Не знаех, че той е Връзката. Опита се да ме застреля, но аз го изпреварих. Не че вече има значение. В крайна сметка той беше разкъсан от взрив, доста силен взрив. Твоят Дилън беше много любезен. Каза ми, че всичко е свършило. Опита се да ми помогне. Толкова мил мъж.

— Такъв е, когато не убива.

— Скъпи Чарлс, та нали и ти се занимаваш с това от години?

— Хелън, кажи ми едно — как разбра?

— О, благодарение на бедния Тони Ърмсуърт. Разкъсван от вина и умиращ от рак. Той беше направил нелегално копие от досието на СИС, в което се описваше цялата история. Даде ми я, преди да умре. В досието бяха посочени всички имена. Твоето, на господин Дилън, на милата полицайка. Бари. „Синовете на Ерин“.

— Разбирам. И сега какво? — попита Фъргюсън.

— Връщам се в Комптън Плейс. Ще ми идват гости. Господин Джак Бари и компания. Не можа да откаже поканата. Обеща да намине. Генералът се втрещи:

— Не можеш да постъпиш така, Хелън.

— О, напротив, мога. Той е последният — онзи, който собственооръчно е убил сина ми. Ако искаш да се присъединиш към мен, Чарлс, си добре дошъл. Но дори и да е последното нещо, което ще направя през живота си, искам да се изправа лице в лице с него.

Ледени тръпки полазиха Фъргюсън.

— Защо говориш така?

— Сърцето ми е болно, Чарлс. Удивително как уискито и хапчетата могат да те държат винаги във форма. Така или иначе, ако не успея да го спипам, сигурна съм, че твоят Дилън ще може.

— За бога, Хелън... — каза Фъргюсън, но тя затвори.

— Какво ще правим сега, сър? — попита Хана.

— Ти какво предлагаш? Не разполагаме с нито един факт, включително и за убийството на Тим Пат Раян, който да ни позволи да я арестуваме.

— Тогава?

— Ще отида на „Гетуик“ да я посрещна. Тогава ще видим.

Дохърти закусваше в Дуунрей, когато телефонът му иззвъня.

— Днес ми е ден за разплата — каза Бари. — Трябва да отлетя до крайбрежието на Северен Норфолк. Едно село, казва се Комптън Плейс. Влизаме и излизаме.

— Колко са?

— Четири или пет. Днес.

Дохърти се поколеба.

— Не знам. Над Северен Норфолк се движат военни хеликоптери.

— Слушай ме, нищожество. Ако свършиш работата, те чакат десет хиляди лири в плик. Решавай по-бързо.

— Дай ми малко време, Джак. Нека да проверя картите и ще ти се обадя.

— След колко време?

— След един час.

Бари тресна слушалката и си наля вместо алкохол чай. Запали си цигара и застана до прозореца. Загледа се в дъжда. Не беше ядосан, по-скоро беше развълнуван. Каква жена само!

Президентският самолет отлепи колесника си от пистата в Уест Хамптън. Дилън беше изненадан от разкоша на борда на самолета: огромни кожени столове, маси от явор. Стюардът беше от военновъздушните сили — сержант Пол. Той донесе кафе на Блейк, ободрителна напитка за Дилън и преносим телефон.

— За вас, господин Дилън. Генерал Фъргюсън е.

— Много рано сте станали, генерале.

— Мълчи сега и слушай. Говорих с нея по телефона.

— И?

— Разбрала е всичко от Тони Ърмсуърт, преди той да умре. Имал е копие от досие. В него сме били изброени всички, включително и ти. Всичките гнусни подробности за смъртта на сина ѝ. Всичко е било държано в тайна от Тайната разузнавателна служба. Каза ми, че застреляла Торнтън преди експлозията. Казала на Бари, че се връща в Комптън Плейс. Вкарва го в капан.

Дилън кимна:

— Да, тя е способна на такова нещо. Той е последният. Торнтън ѝ дойде като допълнителна награда. Сериозно ли ви е казала така?

— Каза ми, че има болно сърце. Хапчетата и уискито я поддържали във форма. Ще бъде там, Дилън. Великолепна жена като нея да се занимава със свиня като Бари.

— Успокойте се.

— Знаеш ли какво още каза? „Ако не успея да го спипам, убедена съм, че твоят Дилън ще може“.

— Наистина ли? — Той беше като полят със студен душ.

— Един бог знае какво ще направя на „Гетуик“.

— Мога да ви кажа още сега. Нищо, защото тя няма да е там. Дайте ми главния инспектор.

— Главен детектив вече.

— Най-накрая успя — каза Дилън на Хана. — Ако започна да те засипвам с комплименти, ще помислиш, че ти се подмазвам.

— Спести си празните приказки, Дилън.

— Говорих с хората от метеорологичната служба от Уест Хамптън, преди да излетим. Времето във Великобритания не е много хубаво. Голям облачен фронт, мъгла, недостатъчно благоприятни условия за кацане на „Гетуик“. Затова току-що казах на шефа, че тя няма да е там. Но, от друга страна, не мисля и че е възнамерявала да кацне там.

— Добре, ще проверя.

— Направи го и ще говорим по-късно.

— Добре, съгласен съм — каза Дохърти по телефона на Бари. — Отново ще е „Чийфтън“. Също като онзи, който използвахме последния път. Имам връзка в Северен Норфолк. Казва се Кларк. Държеше училище за пилоти в Шанкли Даун — стара станция за зареждане с гориво от Втората световна война. Училището му фалира. Извършваше нелегални полети с една „Чесна 310“.

— Не ми пука, ако ще да лети и до Марс. Съгласен ли е?

— Да, говорих с него. Шанкли Даун е най-много на час път от Комптън Плейс.

— Добре. Ще съм там след два часа.

Бари затвори, след което набра един номер.

— Куин на телефона — обади се мъжки глас.

— Аз съм, Бари. Имам важна задача, частен полет до Норфолк и обратно.

— За бога, Джак, до Норфолк?

— Ти с какво се занимаваш сега? Въргалияш се в собствените си лайна, защото добрите стари дни са свършили ли? Два часа до една много отдалечена писта и два часа обратно.

— А между полетите?

— Ще направим всичко по силите ни.

— Колко ще сме? — попита възбудено Куин.

— Ти, аз, Долън, Мълън и Макгий. С мен ли си?

— Исусе, с теб съм.

— Ще се видим у Дохърти в Дуунрей след два часа. Ако момчетата не успеят да дойдат, ние с теб ще го направим. Автомати и пистолети.

— Ще дойдем там, Джак, всички. Кълна се. Нека „Синовете на Ерин“ да са с нас.

След като затвори, Бари си каза мрачно: „Да, бе, да са с нас.“ И този път си наля уиски вместо чай.

На борда на гълфстрийма Хелън Ланг слушаше какво ѝ казва помощник-пилотът за метеорологичната обстановка във Великобритания.

— Значи не е добра? — попита тя.

— Можем да кацнем на „Гетуик“, лейди Хелън. Мъглата над цялата страна е доста гъста, но ще успеем.

— Ами летището в Ййст Мидландс, то чисто ли е?

Пилотът кимна.

— Със сигурност небето там ще е по-ясно, отколкото над „Гетуик“.

Тя възнамеряваше да лети натам, но сега не каза нищо, а само многозначително се усмихна.

— Тогава да кацнем там. Така ли иначе ще ходя в Норфолк. Оттам ми е доста по-удобно.

— Както кажете.

— Обади се по радиостанцията на летището и поръчай лимузина. Няма да се нуждаем от шофьор. Хедли ще се погрижи за това.

Пилотът се оттегли в кабината.

— Май планът ви сработи — каза Хедли.

— Разбира се. — Тя извади цигара. — Запалка, моля. — Той ѝ даде. — Съжالياвам само за едно. Не ти давам право на избор.

— Не съм имал друг избор от деня, в който ви срещнах. — Хедли се усмихна. — Позволете ми да ви донеса чаша чай.

Бари пристигна в Дуунрей и завари Куин и останалите, които го чакаха. Те се бяха събрали в кабинета на Дохърти и проверяваха автоматите „Армалайт“ и пистолетите. Самият Дохърти очевидно не беше много ентузиазизиран. Когато влезе Бари, в стаята настъпи вълнение.

— Каква е работата, Джак? — попита Куин.

Както винаги Бари знаеше как точно да реагира в дадената ситуация. В момента беше изправен срещу група мъже, които бяха обикновени гангстери и биха направили чест на мафията. В същото време обаче като с повечето терористи и от двете страни на барикадите в Северна Ирландия на тях трябваше да им се внуши, че са благородни борци за свобода.

— Другари, бихме се рамо до рамо в името на идеала за свободата на Ирландия. Мнозина от нас паднаха в боевете, често поради предателство или коварство. Вие никога не сте знаели, но аз имах една група от „Синовете на Ерин“ в Ню Йорк и един човек в Лондон. И четиримата бяха застреляни. — В помещението беше настъпила гробна тишина. — Човекът, отговорен за смъртта им, е една жена. Точно тази жена ще посетим в Норфолк. Възмездие — ето какво ще търсим. Ще се погрижим за нея и веднага ще се върнем. Ако някой иска да се откаже, да го стори сега.

Пръв заговори Куин:

— С теб сме, Джак, знаеш го.

Бари го потупа по рамото.

— Ти си добър приятел. Тогава да вървим. — И всички заизлизаха навън.

* * *

Буреносният фронт беше надвиснал над Англия като чума. На летище „Гетуик“ Фъргюсън и Хана чакаха в специална чакалня за хората от сигурността.

Генералът погледна през прозореца.

— Много е тихо.

— Ще отида да проверя — отвърна Хана и излезе. След няколко минути се върна с кисела физиономия. — В момента целият въздушен трафик е отменен, сър.

— Проклятие. Няма ли отворени летища?

— Да, в Манчестър и в Ийст Мидландс.

— Провери дали не са отклонили самолета й за натам.

Хана отново излезе. Миг по-късно звънна телефонът.

— За вас е, господин бригаден генерал — каза телефонистката.
Гласът на Хелън Ланг звучеше доста бодро:

— Скъпи Чарлс, извинявай, че се разминахме. Лошо време. Тъкмо успях да кацна в Ийст Мидландс. Имах късмет. В момента съм на път за Норфолк. Мъглата е гъста, но ще се справим. Хедли е много добър шофьор.

— Това е лудост, Хелън. Виж, Дилън и Блейк Джонсън са по петите ти. Остави на нас да се оправим, Хелън.

— Бог да те благослови, Чарлс — отвърна тя и затвори.

— А сега какво предстои? — попита я Хедли.

— Това зависи от господин Бари.

— Той няма да може да стигне по-далеч от Норфолк. Не и във време като това.

— Не бих се надявала на това, Хедли. Той е човек с големи възможности и гузна съвест. — Хелън изсипа две хапчета в дланта си. — Шишето, ако обичаш.

Той ѝ го подаде.

— Накрая ще се убиете така.

— Ако първо убия Бари, ще съм доволна.

* * *

В същия ден чийфтънът прекоси крайбрежието на Англия над Моркамб. Валеше силно и имаше гъста мъгла, но Дохърти съумяваше да лети ниско под облаците. Бари седеше до него.

— Ще успеем ли?

— Обстановката не е много благоприятна, но мисля, че ще успеем. Винаги можем да се върнем.

— Опитай само, и си мъртъв, когато кацнем. — Бари застрашително се усмихна. — Виждаш ли, тази среща ще е най-важната в живота ми.

Дохърти се ужаси.

— Господи, Джак, всичко ще е наред. Дай ми възможност само — каза и се съсредоточи върху полета.

Сержант Пол отново се появи с телефона.

— Бригаден генерал Фъргюсън, господин Дилън.

— Здравсти, тук съм.

— Лошо време, мъгла. Кацнала е в Ийст Мидландс. Сега е на път за Норфолк.

— Е, и?

— Чуй ме. Каза ми, че Бари щял да намине. Това означава, че ще използва незаконни средства, за да стигне до Норфолк.

— Мислите, че ще е сама в Комптън Плейс, когато той пристигне с бандата си?

— Нещо такова.

— Винаги можете да се обадите в полицейското управление в Норфолк и...

— Не ставай глупав, Дилън. Поне веднъж остави ирландския си хумор настрана и бъди сериозен.

— Ами тогава се нуждае от подкрепа. До нея е добрият стар Хедли, който има славна служба във Виетнам, но това е било преди много години. Ако Бари пристигне, той няма да е сам. Познавам го от доста време.

— Дилън, Северен Норфолк е една от най-безлюдните селски провинции в Англия. Ще ни трябват часове да стигнем с кола дотам, а тя е решила да си разчисти сметките с него. Какво ни остава?

— Първо, проверете дали можем да кацнем на Фарли Фийлд. После се обадете на лейтенантите Лейси и Пари от ВВС и им кажете, че отиваме на война.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Познавам брега на Северен Норфолк. Пясъчните ивици са широки, особено когато има отлив. Те могат да ме закарат дотам и да ме спуснат с парашут. Правили сме го и преди. Само оставете на Лейси да изработи плана.

— За бога, Дилън.

— Той няма нищо общо с това. Ще накарам Блейк да нареди на пилота да отклони самолета към Фарли. Ще ви се обадя отново.

— Фарли? — недоумяващо попита Блейк.

— Хайде, Блейк, нали помниш Фарли, полигона на Кралските ВВС в покрайнините на Лондон? Отделът разполага с лиърджет, който редовно излита оттам, пилотиран от лейтенантите Лейси и Пари. С тях

сме имали някои много интересни преживявания. Сега сме изправени пред нов проблем.

— И той е?

— Лейди Хелън Ланг иска да си разчисти сметките с последния останал жив човек в цялата проклетата бъркотия — Джак Бари. Затова го е примамила да излезе от дупката си. Той не може да устои и ѝ е казал, че ще намине. Тя ще бъде в неравностойна позиция в Комптън Плейс. Мястото се намира на километри от най-близкото населено място, по средата на дълбоката английска провинция. Затова ще кацнем във Фарли. Там имат арсенал и всички останали екстри. Само слушай и запомняй.

Той отново се обади на Фъргюсън:

— Кажете на Лейси да ми намери подходящо място край брега близо до Комптън Плейс. Както споменах, ще се спусна с парашут. Поне тя ще може да разчита на подкрепа. Само пригответе необходимата екипировка и оръжия.

— Извинявай, поръчай за двама — намеси се Блейк.

Дилън се засмя и продължи разговора си с Фъргюсън:

— Хей, оня щур американец на средна възраст реши да скочи с мен. Той е нещо като военен кореспондент на президента.

— И двамата сте луди — отвърна Фъргюсън.

— Естествено, затова просто се погрижете за подготовката — каза Дилън и затвори.

Чийфтънът кацна на една стара писта за бомбардировачи в Шанкли Даун, рулира и спря до също толкова вехтите хангари и една колиба с димящ комин. На площадката ги чакаха самолет „Чесна 310“, микробус „Форд Транзит“ до него и мъж в кожено яке.

Всички слязоха от чийфтъна.

— Здравсти, Кларк, изглеждаш добре — каза Дохърти.

— Къде са ви парите? — попита Кларк.

Дохърти извади дебел плик.

— Два бона в брой.

Кларк преброи парите и Бари го удари леко по рамото.

— Толкова ли са?

Кларк погледна към ирландеца и приятелите му. Както винаги не бяха много приказливи.

— Да, добре. Както кажете. Ключовете са в транзита.

Бари го потупа по лицето.

— Добро момче. Няма страшно, ще се върнем.

Той кимна на хората си. Те влязоха в транзита, Куин седна зад волана и потеглиха.

Гълфстриймът се приземи във Фарли. Дилън и Блейк слязоха от самолета. Фъргюсън и Хана ги чакаха заедно с Лейси и Пари.

— Готово ли е всичко? — попита Дилън.

— Да обсъдим нещата — предложи Фъргюсън.

Влязоха вътре, където бяха приготвили една стая за тях. В нея имаше маса за сгъване на парашути и парашути, два автомата „Калашников“ АК-47 и два пистолета „Браунинг“ със заглушители.

— Виждам, че помните предпочитанията ми — каза Дилън и се обърна към Лейси: — Какви са шансовете ни?

— Нека ви покажа на картата, сър. — Лейси ги отведе при масата. — Карта от военното министерство, сър. В едър мащаб. Комптън Плейс е толкова близо до морето, че няма значение. Ето тук е заливът Хорсшу Бей. Много широка брегова ивица, когато има отлив, а довечера има отлив. Можем да почакаме, докато водата спадне, но...

— Това е невъзможно. Ако тръгнем сега, след колко време ще стигнем?

— Четирийсет минути.

— Ще дойдем с вас — намеси се Фъргюсън. — Ще ви спуснем, а после ще кацнем на една станция за зареждане на Кралските ВВС в Брамли, на двайсет минути полет от Комптън Плейс. Ще пристигнем с кола.

— Страхотно. — Дилън отново погледна картите и се обърна към Блейк: — Ами нека да бъде Хорсшу Бей тогава.

Двамата с Блейк се оставиха в ръцете на обслужващия персонал — застаряващ главен сержант, който провери екипировката с професионална компетентност. Сложиха си само по един парашут, без резервен, и по един автомат, пистолет и резервни пълнители.

— Виж, Блейк, ти си бил във Виетнам, но преди много време — каза Дилън.

— Млъкни, Дилън, става ли?

— Добре де, знай, че съм с теб.

Облякоха комбинезоните, сложиха си раменни кобури за браунингите и провериха автоматите АК-47. Фъргюсън и Хана влязоха при тях.

— Лейси казва, че мъглата над Хорсшу Бей е гъста. Не е толкова зле над Брамли, където ще кацнем ние.

— Това е добре за вас, генерале. — Дилън се усмихна на Блейк.
— Хайде да го направим.

— Че защо не! — отвърна той, взе си парашута и излезе.

НОРФОЛК, ЪЛСТЪР

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Пътниците в транзита бяха обхванати от еуфория. Бари, който седеше отпред до Куин, им разясняваше ситуацията.

— Жената, при която отиваме, се казва лейди Хелън Ланг. Родена е в Америка, но не се лъжете по външния ѝ вид. Убивала е няколко пъти. Има и една голяма опасност. Това е шофьорът ѝ Хедли, който е много черен.

— Още един негър, какво толкова — каза Долън и потупа автомата си „Армалайт“. — Аз ще се погрижа за него.

— Ти вече извърши грешка, която за малко не ти коства живота — отвърна Бари. — Както знаете, аз съм стара пушка от Виетнам. Хедли Джаксън — също. Морската пехота, Специалните сили, има медали. Този човек може да ни създаде много проблеми.

— Значи е кофти негър — прояви остроумието си Долън.

— Значи може да се окаже твоят гробокопач, синко. — Бари извади едромащабна карта и я подаде на останалите в задната част на транзита. — Комптън Плейс се намира ето тук. Точно на брега на морето. Има едно село, което се казва Комптън, но то е на седем километра. Едно от ония безлюдни места, които ги има из провинцията. С население не повече от петдесет души. Никакъв проблем.

Мълън, едър екземпляр със зловещ външен вид и бръсната глава, каза:

— Тона си е чиста разходка, Джак. Защо трябваше да ни разкарваш всички чак дотук? Можеше и сам да го свършиш.

— Защото тя ме покани. Убих сина ѝ преди три години, британски офицер, който работеше под прикритие. Затова тя очисти Тим Пат Раян в Лондон и приятелите ми в Ню Йорк. Сега иска моята глава. Малко като в ония стари уестърни по телевизията, в които героят казва да се срещнем на улицата при изгрев-слънце.

— Тая сигурно е сбъркана.

— Петима мъртви мъже — и всички е убила с едно оръжие. Което означава, че си разбира от работата. Дори е очистила двама

нехранимайковци на Парк авеню, когато се опитали да изнасят някакво момиче.

— Ще ѝ пръснем мозъка — каза Куин. — Нейния и на чернилката.

— Сигурен съм в това — отвърна Бари. — Не искам да ми лази по нервите до края на живота ми. А ако не ѝ видя сметката сега, няма да ме остави на мира.

В гласа му имаше известна доза съжаление. Съжаление, което самият той не можеше да си обясни.

— Лесна работа, Джак — успокои го Куин. — Преди още да си се усетил, вече ще се прибираме у дома.

— Да се надяваме — отвърна Бари. — Изучете добре картата, за да знаете къде отивате.

Беше късен следобед. Валеше и имаше гъста мъгла. Мерцедесът мина през Комптън, продължи по пътищата, кръстосващи старата провинция. Хедли спря пред двора на къщата и изключи двигателя. Лейди Хелън бързо излезе от колата и отключи вратата към кухнята. Хедли вкара багажа вътре.

— А сега какво?

— Ще се преоблека и ще се подготвим.

— За какво ще се подготвим, лейди Хелън?

— За Джак Бари. — Тя вдигна ръка. — О, той ще дойде, Хедли, няма да може да устои. От друга страна, Чарлс Фъргюсън, господин Дилън, Блейк Джонсън...

— Може да дойдат първи, на което силно се надявам.

Тя погледна навън.

— Не ставай глупав, Хедли. Ако им се наложи да карат от „Гетуик“ в тази мъгла, ще са им необходими часове, докато пристигнат. Ще се видим след петнайсет минути.

В спалнята си тя взе от гардероба тъмен комбинезон, подобен на боен, и се преоблече в него. После си обу удобни обувки тип „кубинки“, отвори чантата и извади оттам дващест и петкалибровия колт. Извади патроните, сложи заглушителя на цевта, след което отново вкара пълнителя. Отвори едно чекмедже, извади оттам четири пълнителя и сложи по два във всеки джоб.

Дишането ѝ беше станало тежко. Взе шишенцето с хапчета и изсипа две на дланта си. Поколеба се, но изсипа още две. Отиде в банята и ги глътна с вода.

— Какво пък — промърмори си тя. — Какво значение има някаква свръхдоза сега? Накрая вече е все едно.

Слезе на долния етаж и намери Хедли в кухнята. Правеше чай. Той беше облечен в анцуг и ѝ подаде една чаша с ободрителната напитка.

— Готов ли си за войната, Хедли?

— Много време мина от последния път.

— Надявам се не си забравил някои навици. — Тя се усмихна. — Беше много добър приятел.

— Лесно е, когато е за човек като вас. — Той отпи от чая. — По дяволите, дори пия чай вместо кафе, за да ви угодя. — Остави чашата. — Все пак, ако имате намерение да доведете нещата докрай, предлагам да се отправим към хамбара да се поупражняваме.

Там Хелън не използва колта, макар че беше в раменния ѝ кобур. Хедли ѝ даде деветмилиметров браунинг със заглушител и вкара в него пълнител с двайсет патрона.

— С това нещо наистина се чувствам така, сякаш ще водя Трета световна война — каза тя.

— Повярвайте ми, ще се наложи. Краката леко разкрасени, хванете оръжието с две ръце.

Тя стреля по мишените една по една и продупчи всичките.

— Боже мой, Хедли! А сега какво следва?

— Много просто. Ще чакаме да видим кой ще се появи пръв.

Транзитът спря до един бор срещу имението в Комптън Плейс. Вятърът беше успял да произуха мъглата и сега в ниското се виждаха къщата и земите около нея, както и морето оттатък имението. Но след малко мъглата се спусна отново.

— Остави транзита тук — каза Бари. — Ключовете под стелката. Ще отидем пеша.

— С теб сме, Джак — отвърна Куин.

— Добре е да го чуя. Получаваш похвала и потупване по рамото, както обичахме да казваме във Виетнам.

Докато слизаха по хълма и стигнаха до първите постройките, заваля. Хедли, застанал до стъпалата на горния етаж на хамбара, се беше въоръжил с АК-47 със заглушител и мерник за нощно виждане. Той се прицели в Куин и натисна спусъка. По някаква случайност обаче точно в този миг Куин се обърна към Бари да говори нещо с него. Куршумът пропусна сърцето на жертвата и се заби в приклада на автомата „Армалайт“. Той се дръпна назад.

— Исусе Христе!

— Залегнете! — извика Бари и всички се подчиниха.

— Добре ли си? — попита той Куин, когато пропълзя до него.

— Мисля, че да.

— Познах звука. Това е „Калашников“ със заглушител. Доста съм ги чувал във Виетнам. — Бари заговори на другите с приглушен тон: — Тя е там и ни очаква. Ще се погрижим за нея. Разпръснете се и вървете напред.

Лиърджетът се спускаше все по-надолу и по-надолу, мина през мъглата на височина триста метра и полетя над Хорсшу Бей.

Лейтенант Лейси каза по радиоуредбата за вътрешна комуникация:

— Не е добре. В момента приливът е на половината си ниво. По-добре да се откажем.

Дилън и Блейк, екипирани с парашути и комбинезони, с раменни кобури и автомати, погледнаха към Фъргюсън и Бърнстейн.

— Както прецените, господа — отвърна генералът.

— Какво пък. — Дилън натисна ръчката и отвори люка. — На кого му е притрябвало да живее вечно? — Дари Блейк с широка усмивка. — Ти си по-възрастен, давай пръв.

— Толкова си любезен — каза Блейк, когато Лейси намали височината на двеста и четирийсет метра. После американецът се гмурна във въздушната шир, а Дилън го последва веднага след това.

Духаше силен вятър, мъглата се простираше до хоризонта. Над провинцията се спускаше вечерта. Дилън скочи, преобърна се няколко пъти от въздушния поток на двигателите на самолета и издърпа халката на парашута. Когато погледна нагоре, самолетът отново набираще височина.

Под него Блейк се приземи върху пясъка, на метри от вълните. Дилън обаче цопна в солената вода, на почти два метра дълбочина. Движението му към брега беше затруднено, защото парашутът го теглеше назад. Натисна бутона за освобождаване и изхлузи раницата с ремъците и парашута, след което тръгна вече по-бързо към пясъчната ивица.

— Добре ли си? — попита го Блейк.

Дилън кимна.

— Хайде да го направим — каза той.

Двамата се изкачиха нагоре по брега, спряха се при боровите дървета и се насочиха към къщата. Тогава внезапно избухна взрив и във въздуха пред тях се вдигна дим.

— Според мен това беше димна граната — каза Дилън. — Да побързаме. — И те продължиха надолу по хълма.

Бари остана назад. Инстинктът за самосъхранение заговори у него. Куин поведе останалите надолу към хамбара. Хедли се прицели в Мълън и го простреля в главата. После хвърли димна граната. Нападателяте залегнаха светкавично и откриха по първия етаж на хамбара автоматичен огън. Хедли беше улучен в дясното рамо.

Лейди Хелън се приближи приведена до него.

— Добре ли си?

— Леко повреден. Не се притеснявайте.

— Давай напред, Куин — нареди Бари.

Куин се изправи.

— Да вървим — заповяда на хората и всички се изправиха, и тръгнаха след него. Лейди Хелън, застанала зад Хедли, вдигна браунинга и стреля няколко пъти. Куин отлетя назад от куршумите. Атаката беше спряна и Хелън се протегна към Хедли.

— Хайде да влезем вътре.

Долън и Макгий се оттеглиха с пълзене назад.

— Добре, момчета, хайде в хамбара — нареди им Бари. — Няма къде да се скрият.

— За бога, Джак, гледката никак не е приятна отвърна Долън. — Влез ти през вратата и ще ти пръснат мозъка.

Бари извади пистолет „Берета“.

— Или ще влезеш, или аз сам ще ти пръсна мозъка. Хайде, отивай и се качвай по стълбите.

Уплашен, Долън тръгна напред. В същия момент Блейк стигна до двора и изстреля автоматичен откос по него, като го отпрати на земята.

Блейк се наведе, а през това време Бари се приближи до Макгий.

— Не се тревожи, ще се справим — каза му.

Дилън се появи от другата страна на двора и също стреля със своя „Калашников“.

— Там ли си, Джак? — провикна се той.

— Значи това си ти, Шон — обади се Бари. — Винаги пристигаш прекалено късно.

Блейк стреля по посока на гласа на Бари и оттам му отвърнаха с нов откос. Почувства нещо мокро и пареща болка в лявата ръка и падна назад. Дилън отвърна със стрелба и три куршума улучиха Макгий право в лицето.

Последва тишина. Само дъждът леко барабанеше в гъстата мъгла. Бари запълзя напред, отвори вратата на хамбара и се промъкна вътре. Видя я на площадката да издърпва Хедли на безопасно място.

— Тук съм — провикна се той.

Тя се обърна и пусна Хедли. Бари беше насочил пистолета към нея, когато тя без колебание извади своя колт.

Беретата му засече. Той отчаяно издърпа затвора, но през това време тя спокойно се прицели в него. И тогава се случи нещо странно. Въздухът сякаш не ѝ достигна, тя се олюля и падна на колене. Бари извади пълнителя, смени го с друг и се прицели. В този миг Дилън влетя през вратата на хамбара.

— Не! — извика Шон и стреля. Куршумът от автомата му удари Бари в лицето и го отхвърли назад. Терористът изкрещя от болка.

Бари обаче се опомни и стреля неколнократно по Дилън, като го събори и изчезна през задната врата. Отново настъпи тишина. Дилън се изправи и тръгна нагоре по стълбите.

Там лежеше Хедли, от рамото му течеше кръв. До него беше лейди Хелън с посивяло лице. Дилън коленичи до нея.

— Какво ви е?

— Сърцето ми, господин Дилън. И без това ми оставаше още малко живот. Всички ли очистихме? — Той се поколеба. — Кажете ми истината.

— Както изглежда, избихме бандата, но не и Бари.

— Какъв срам. — Тя затвори очи.

Миг по-късно един рейндж роувър на Кралските ВВС влезе в двора. В него бяха Чарлс Фъргюсън и Хана Бърнстейн.

Дилън оглеждаше труповете. Куин, прострелян с няколко куршума, беше единственият все още жив член на бандата.

— Мили боже, Куин, не съм те виждал от години — каза му Дилън.

— Дилън?

— Всичките ти приятелчета са мъртви.

— А Джак?

— Черен гологан не се губи. Както винаги успя да се измъкне.

— Копеле.

— Къде ли би отишъл?

Куин успя да се усмихне слабо.

— Ще ти струва една цигара.

Дилън извади сребърната си табакера. Цигарите вътре все още бяха сухи въпреки падането му във водата. Даде на Куин една и му я запали със зипото.

— Долетяхме с „Чийфтън“ от Дуунрей заедно с Дохърти. Помниш ли го от доброто старо време?

— Да.

— Кацнахме на една стара писта недалеч отгук. Шанкли Даун. На един мъж на име Кларк е. Дохърти трябваше да ни чака. — Гласът му беше слаб. Голямо копеле е Джак. Винаги се е мислил за номер едно. Решил е да се върне обратно със самолета в Ълстър, а нас кучета ни яли. Ще се върне в „Спаниш Хед“, неговото старо скривалище.

Куин явно си отиваше.

— Изчакай малко, все още можем да го пипнем — каза му Дилън. — Помниш ли какво беше характерно за мен? Че мога да летя на всичко, което е с крила. Там, в Шанкли Даун, нямаше ли други самолети?

Куин кимна.

— Малък самолет, но с два двигателя. От онези, при които се качваш на крилото, за да влезеш вътре.

— „Чесна“ 310.

— Хвани го, Дилън, начукай му го на копелето. — Пръстите на Куин изпуснаха цигарата и главата му клюмна на една страна.

Дилън отиде при Фъргюсън, който говореше по мобилния си телефон и тъкмо свърши.

— Повиках отряд „чистачи“. Мисля, че в това време не биха успели да се върнат за по-малко от четири часа. Как е той? — попита Блейк и кимна към Куин.

— Мъртъв. И четиримата са мъртви.

— Познавам ли някого от тях?

— Ще бъдеш приятно изненадан. Четирима от списъка ти с най-търсените.

Хана Бърнстейн беше донесла аптечката от джипа и беше бинтовала ръката на Блейк. Хедли беше с превързано рамо, когато се наведе над лейди Хелън. Дилън също коленичи до нея и тя му се усмихна.

— Значи успя да избяга, господин Дилън. Колко жалко!

Дилън хвана дланта ѝ; беше студена.

— Той само си мисли, че се е измъкнал. Ще го хвана заради вас, скъпа моя, кълна се. — Дилън стана и ѝ помогна да се изправи на крака. — Заведете я вътре — каза той на Фъргюсън. Хана постави ръка на гърба ѝ. Блейк явно изпитваше силни болки, а и Хедли не беше добре.

— Ужасна бъркотия. Чарлс — отбеляза лейди Хелън. — Няма да изглеждам добре на снимките във вестниците.

— Няма да те снимат във вестниците — отвърна Фъргюсън. — Моят отряд „чистачи“ ще събере целия боклук и ще го откара в Лондон, където ще бъде изгорен в един крематориум. Накрая ще останат само няколко килограма сива пепел, които лесно ще могат да изхвърлят в Темза.

— И ти разполагаш с властта, за да го сториш.

Той я пое от Хана и сложи ръка на гърба ѝ.

— Аз мога всичко.

— Налага се да ви оставя — обади се Дилън. — Ще трябва да вървя. Ще взема рейндж роувъра.

— Защо толкова бързаш? — попита Фъргюсън.

— Куин ми каза, че са долетели и са кацнали на една писта в Шанкли Даун с чийфтън, пилотиран от един стар познайник — Дохърти. Сигурно Джек в момента излита, ако вече не е излетял.

— Но ти какво можеш да направиш?

— Летището е собственост на някой си Кларк, а там има и една „Чесна“ 310. Мисля да преследвам Джек Бари, ако ще до края на света. Чесната е малко по-бавна от чийфтъна, но мисля, че ще мога да го догоня. Нали знам крайното му местоназначение.

— „Спаниш Хед“? — попита Блейк.

— Да.

— Но за него ще е лудост да отиде там.

— Той си е луд.

— Но къде ще кацнеш там, Шон?

— Познавам това място много добре още от едно време. Когато приливът не е силен, до имението има достатъчно широка и подходяща брегова ивица.

— В такова време? Ти си побъркан — каза Фъргюсън.

— Винаги съм бил, генерале.

Намеси се и Хана Бърнстейн:

— При тези обстоятелства по-добре да отида с него, сър.

— Изключено! — отсече Дилън.

— Нека ти кажа нещо, Дилън. За да тръгнеш с рейндж роувъра, ти трябва ключове, а те са у мен. Второ, ти не можеш да тръгнеш, без да те придружава представител на полицията, какъвто съм аз. Главен детектив от Специалния отдел на Скотланд Ярд. Като се има предвид, че Северна Ирландия е част от Обединеното кралство...

— Леле, ама и ти си доста упорита.

— Мислех, че досега вече си го разбрал — намеси се Фъргюсън.

— Остава ми само да кажа, че ще поддържаме връзка.

Когато Бари пристигна в Шанкли Даун, Дохърти и Кларк стояха в единия от двата хангара и пушеха. Бари спря транзита и слезе от него. Раната на лицето му кървеше.

— Бързо да тръгваме — нареди той.

— Ами другите? — попита Дохърти.

— Те няма да дойдат с нас. Всички са мъртви.

— Чакай малко, какво става? — попита Кларк.

Бари извади беретата и го застреля между очите. После се наведе над трупа му и претърси якето му. Откри плика с двете хиляди лири и го прибра. Когато вдигна глава, Дохърти се беше втренчил в него ужасено.

— Джак?

— Провалихме се. Нагазихме в лайната. А сега да тръгваме. — И той бутна Дохърти към чийфтъна.

Миг по-късно самолетът рулира по пистата и излетя в смрачаващото се небе.

Четирийсет минути по-късно Дилън и Хана пристигнаха с рейндж роувъра. Зад волана беше Дилън. Те спряха пред трупа на Кларк и слязоха.

— Мъртъв е — каза Дилън. — Обади се на Фъргюсън и му кажи, че имаме още боклук за неговите „чистачи“.

Отиде във втория хангар, качи се върху крилото на чесната, влезе в кабината и провери приборите. След секунди в самолета влезе и Хана.

— Наред ли е всичко?

— Резервоарите са пълни. Те имат преднина пред нас, а и чийфтънът е много по-бърз. Домът на Дохърти в Дуунрей се намира на около четирийсет минути път от „Спаниш Хед“. Куин мислеше, че ще отидат там. Ще ги настигна, като кацна на брега на морето.

— Приливът висок ли е в момента?

— Ще проверим на място. — Той включи двигателите. — Ако не ти харесва, остави да ме действам сам.

— Майната ти, Дилън. — Тя затвори вратата на кабината и закопча колана си. После си сложи слушалките на главата.

— Завърти копчето на пет. Там съобщават какво е времето във Великобритания. После потърси за Ълстър.

Той също си сложи слушалките и излезе от хангара в дъжда. Закара машината до края на пистата.

— Колко време ще летим? — попита го тя по вътрешната радиоуредба.

— Час и половина, ако вятърът духа в нашата посока, два, ако е в противоположна посока. Защо?

— Според прогнозата за времето приливът ще се покачи там само след час. Мъглата се разнася и луната е в идеалната си половина.

— Добри новини. — Той се усмихна, подаде повече мощност и самолетът се понесе по пистата.

* * *

Чийфтънът се насочи към пистата в Дуунрей. Вече падаше мрак. Машината кацна и се спря при бараката на Нисън. По време на полета Бари беше открил барчето на Дохърти и беше унищожил половин бутилка ирландско уиски. Не беше превързал лицето си, макар че в самолета имаше и аптечка. Само беше почистил раната с уиски. Когато чийфтънът спря, той отвори вратата и слезе. Мъглата беше изчезнала, но валеше много силно.

— Отново на родната земя — каза Бари.

— Обеща ми десет хиляди лири в плик, Джак. — Дохърти слезе след него.

— А, извинявай, забравих. Ужасно, нали? — Той извади беретата и го застреля. Малко по-късно вече се отдалечаваше от пистата.

Падаше мрак, мъглата се разнесе и се показа луната. Дилън летеше вече над Ирландско море.

— Ще успеем ли, Шон? — попита го Хана.

— Надеждата умира последна, скъпа моя. — Между тях беше възникнала някаква особена интимна близост.

Самолетът вече летеше ниско, на не повече от четиристотин и петдесет метра. Виждаше се брегът, скалите на Северна Ирландия бяха черни на лунната светлина. Дилън погледна картата и леко обърна машината наляво.

— Ето това е. Смъртта ни чака отпред. — Той се снижи на сто и осемдесет метра. — Има само един проблем. Приливът нараства много бързо.

Преминаха над скалите и се показа замъкът.

— Тук ли е? — попита тя.

— Прословутата „Спаниш Хед“.

Той отново зави към морето, наклони самолета на една страна и спусна колесника.

— Кацаме. Моли се всичко да мине гладко. Може и да помогне.

Вълните долу се блъскаха в брега, от който не беше останало много суша. Дилън изравни машината на не повече от петнайсет метра над водата и след секунди колесникът нагази във водата. Чесната кацна върху мокрия пясък и спря.

Когато той изключи двигателите, настъпи дълбока тишина. Свали слушалките. Оттук морето изглеждаше сравнително спокойно на лунна светлина. Усмихна се.

— Приятна гледка.

— Моля те, не го повтаряй повече — отвърна Хана. — Не и с мен на борда. Сега мога ли да слеза?

— Страхотна мисъл. Ако се забавиш още малко, ще трябва да газиш във водата. Хайде да вървим.

Те прекосиха пясъчната ивица и откриха една пътека, която се виеше нагоре между две скали. Когато се качиха на върха, откриха, че замъкът е съвсем наблизо.

— А сега какво ще правим? — попита Хана.

— Мислех, че се разбира от само себе си. Ще търсим къщата на пазача.

Старият Джон Харкър беше в кухнята в малката къщичка и чакаше водата за чая да заври, когато изведнъж усети някакво течение. Обърна се. Вратата беше отворена. После с изненада откри до себе си Дилън и Хана.

— Помниш ли ме? — попита го Дилън.

— Господи!

— Господарят ти върна ли се вече?

— Преди десет минути. Откъде разбрахте?

— Аз знам всичко. А сега вземи фенера и ни преведи през градината. Аз ще реша какво ще правя, когато стигнем до замък.

— Както кажете. — Харкър се поколеба. — С него свършено ли е?

— Доколкото зависи от мен.

— Слава богу. — Старецът взе електрическото фенерче. — Има един таен ход от библиотеката, който излиза в предния коридор. Да вървим.

Бари се намираше в кабинета близо до коридора към главния вход. Беше си налял голямо уиски и изпи половината. После слезе на долния етаж в библиотеката. Отново отпи голяма глътка и се загледа в портретите на своите прародители. Всички бяха истински представители на фамилията Франсис, но не и той. Погледна към един от тях, който беше в униформа на силите на Конфедерацията. Той сякаш се усмихваше и му беше забавно.

— Копеле — каза си Бари. — Арогантно копеле, но добър воин.

Вдигна тост към портрета, а в това време вратата зад него се отвори и влязоха Дилън и Хана. Дилън не беше въоръжен, но тя стискаше валтер в ръката.

— Шон? Ти да не би да си се съюзил с дявола?

— Само временно.

Бари се усмихна:

— Как стигна дотук?

— Както и ти, само че кацнах на брега.

— А в Комптън Плейс какво стана.

— Твоите всичките са мъртви. Блейк и Хедли Джаксън са леко ранени. Това е.

— А лейди Хелън? — Дилън сви рамене и Бари някак странно се развълнува. — Добре е, нали?

— Не е добре със сърцето. Прекара инфаркт.

— Господи. Като нищо щеше да ме очисти. Пистолетът ми засече, но тогава тя падна.

— Аз съм главен детектив Хана Бърнстейн от Специалния отдел на Скотланд Ярд — намеси се Хана. — Трябва да ви предупредя, че...

Бари метна чашата си по нея и залегна, когато тя стреля. Миг по-късно вече беше изчезнал през тайния вход.

— Хайде — каза Дилън и двамата изтичаха в коридора.

Стигнаха до главния коридор. Вратата беше отворена, а до нея стоеше Харкър с фенера.

— Мина покрай мен. Тръгна по пътеката надолу между дърветата. Води към скалите.

Дилън и Хана затичаха по пътеката, старецът ги последва.

Бари тичаше приведен между дърветата, стиснал в лявата ръка беретата. Тичаше безцелно, без да знае къде да отиде. Небето се беше заоблачило, на хоризонта проблесна светкавица и удари гръм.

Хелън Ланг. Тази жена не излизаше от ума му. Но защо? Стигна до пътеката, която водеше към Соук Хоул. След секунди по пътеката изтичаха неговите преследвачи.

Отново проблесна светкавица. Вълните бушуваха долу. Чесната също се виждаше. Бари стигна до Соук Хоул. Когато стигна до стъпалата, водещи надолу, се спря и насочи беретата към Дилън, който се приближи.

Дилън изби пистолета от ръката му и застана лице в лице с него.

— Отдавна чакам този миг, куче — извика, сграбчи дясната му китка и силно я изви. Костта изпука и Бари изкрещя. После Дилън го метна по стълбите надолу. Оттам се чу слаб стон.

Старият Харкър беше вдигнал фенера високо.

— Бог да ни е на помощ, що за човек сте вие?

— Понякога и сам се питам. — Дилън се върна при Хана. Обади се на Фъргюсън. Кажи му да уреди Лейси и Пари да ни приберат с лиърджета.

— Разбира се. Добре ли си, Дилън? — Тя го хвана за ръката.

— Никога не съм бил по-добре. — От Соук Хоул отново започна извира вода. — Джак си беше гадно копеле и морето го прибра при себе си. Така завършва нашата история. После се обърна и тръгна след Харкър нагоре по пътеката.

На следващия ден Дилън седеше с Хана и Фъргюсън в една стая в клиника в Лондон. Влезе Хедли в изрядната си шофьорска униформа и с превръзка на ръката.

— Как е тя? — попита Фъргюсън.

— Не е добре. Поиска да види господин Дилън.

Дилън стана и влезе в нейната стая. Тя беше в леглото. В лявата ѝ ръка беше вкарана система, електронни датчици, залепени по нея, следяха за състоянието ѝ. До нея седеше медицинска сестра.

Дилън се приближи.

— Лейди Хелън.

Тя отвори очи.

— Чух, че си го спипал. Така ми каза Чарлс.

— Точно така.

— Значи е свършено със „Синовете на Ерин“. Дори на Връзката. Но знаеш ли какво? — Тя примигна бавно. — Дори това не може да върне Питър.

Той взе дланта ѝ в своята.

— Знам.

Хелън се усмихна.

— Господин Дилън, сигурно си мислите колко лош човек сте. А аз мисля, че сте един от най-благородните и морални мъже, които познавам. Запомнете го.

Очите ѝ се затвориха и дланта ѝ се отпусна. Един от електронните прибори издаде странен звук. Сестрата се намеси и Дилън излезе.

— Отиде ли си? — попита го Фъргюсън. Двамата с Хана стояха прави.

— Да, но няма да бъде забравена. Никога — отвърна Дилън и сложи ръка на рамото на Хедли. — Да се поразходим в градината. Искам да изпуша една цигара.

ЕПИЛОГ

Седмица по-късно Фъргюсън, Хана и Дилън пътуваха от Лондон за Комптън Плейс. Времето беше ужасно, валеше силен дъжд.

— Какво каза министър-председателят? — попита Дилън.

— Че много съжالياва за лейди Хелън, разбира се.

— Всички ние съжالياваме.

— Но сме доволни от изхода. Можеше да се стигне до ужасно кръвопролитие.

— Каквото нямаше, нали така, сър? — Хана Бърнстейн, облечена в черен костюм, говореше студено, саркастично.

— Виж, госпожо главен детектив, понякога трябва да правим жертви в името на справедлива кауза.

— Така казват и ИРА — възрази му Дилън. — Още от деветнайсетгодишен ми го набиваха в главата. — Той свали стъклото и запали цигара. — Извинявай, скъпа — обърна се към Хана.

Тя сложи ръка на коляното му.

— Не се притеснявай, Шон.

— Значи министър-председателят и президентът са въздъхнали с облекчение и са благодарили на господ, че им е изпратил такива добри подчинени. Отново ме назначи за държавен палач. Само че този път Хана и Блейк също помогнаха.

— Така е в тази игра, Дилън — отвърна Фъргюсън.

Дилън се обърна към Хана:

— Питала ли си се някога какъв е смисълът във всичко това? Защото аз си задавам този въпрос.

Вече влизаха в селото. Паркингът пред църквата „Сейнт Мери енд Ол Сейнтс“ беше пълен. Имаше паркирани коли дори по улицата.

— Боже мой, какво изпращане само — каза Фъргюсън.

— И с право. Научих доста за нея и разбрах, че много хора са я обичали. — Дилън погледна часовника си. — Има още четирийсет минути до службата. Не знам за вас, но на мен ми се пие нещо. Ще

мина през кръчмата. Ако не искате да ми правите компания, ще се видим в църквата.

— Напротив, мисля, че едно питие би било много подходящо в случая. — Фъргюсън погледна към Хана. — Ако и вие сте съгласна, разбира се, госпожо главен детектив.

— Разбира се, сър.

Даймлерът ги свали пред входа на кръчмата и отпътува. Заведението вече беше препълнено не само с жители на селото, облечени в най-новите си костюми и рокли, но и с много от дошлите за погребението. Облечена в черен костюм, Хети Армсби сервираше на бара. Помагаха ѝ две момичета от селото. Старият Армсби седеше в ъгъла на барплота на една висока табуретка. Също беше облечен в черен костюм, с твърда бяла яка.

— Мили боже! — възкликна Фъргюсън. — Двама графове, една херцогиня и проклет да съм, ако онова там не е самият командир на Шотландската гвардия. А ето там е командирът на бригадата „Хаусхолд“. Ще отида да се видя с тях.

— Добрата стара британска класова система. — Дилън се обърна към Хана: — Ще се опитам да стигна до бара. Изчакай ме тук.

Вече на бара, той попита Хети:

— Случайно да ви се намира шампанско в хладилника?

— Може да е останала половин бутилка. — Тя се намръщи. — Шампанско?

— Защо на погребение ли? — Той запали цигара. — Искам да вдигна тост за най-страхотната дама, която съм познавал.

Тя се усмихна, протегна се към него и го целуна по бузата. В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Прав сте, тя беше най-страхотната.

Хети извади шампанското.

— Две чаши, ако може — помоли я той.

— Нека бъдат три — обади се един познат глас.

Дилън се обърна — до него стоеше Блейк Джонсън с превръзка на ръката.

— Боже, откъде пък се взе ти? — попита го Дилън.

— Тук наблизно, в Крокли, има една американска военновъздушна база. Президентът взе решението в последния

момент. Изпрати ме да предам дълбоките му съболезнования и да положа венец от негово име.

Той взе една от чашите с шампанско, а Дилън понесе другите две. Блейк целуна Хана по бузата.

— Приятно ми е, госпожо главен детектив.

— И на мен също. Много мило от ваша страна, но не за това сме дошли тук. Да пием за Хелън Ланг, една велика жена. — Тя вдигна чашата си и тримата се чукнаха.

— Включете и мен — обади се отзад Чарлс Фъргюсън.

Църквата „Сейнт Мери енд Ол Сейнтс“ беше толкова препълнена, че трябваше да почакаат, докато влязат. Тук беше и Хедли Джаксън заедно с мъж и жена на около четирийсет години. Хедли прошепна нещо, двойката се огледа и мъжът се спря.

— Бригаден генерал Фъргюсън? Аз съм Робърт Харисън, племенникът на лейди Хелън.

— Ама, разбира се. Вие ли поемате сега целия семеен бизнес?

Харисън се разплака.

— Тя беше страхотна жена, невероятна. Идваше в Бостън, когато бях малък. Всички много я обичахме.

— Те са ми колеги — главен детектив Бърнстейн, Шон Дилън и Блейк Джонсън от Белия дом.

— От Белия дом? Харисън се втренчи в него.

— Тук съм по личното настояване на президента — отвърна Блейк. — Той изпраща съболезнованията си и венец.

— Господи, не знам какво да кажа. — Харисън извади кърпичката си. — Май е по-добре да се върна при съпругата си.

Дилън не беше вярващ. Той си спомняше римокатолическата църква в Каунти Даун в Ълстър от момчешките години — тамян, свещи и светена вода. Чичо му беше свещеник — прекалено добър и благороден за този свят. Но сега, докато стоеше в тази стара англиканска църква, службата имаше огромно значение за него. Църковните псалми, музиката от органа, траурната песен на свещениците — нищо от това не беше толкова важно за него и дори му

се струваше безсмислено. Странно, но и Хелън като Дилън беше католичка. За разлика от фамилията Ланг. Но в края на краищата какво значение имаше сега?

Отдъхна си, когато излезе. Застана встрани от пътеката под дъжда и запали цигара. Останалите продължиха напред и той изгуби от погледа си Фъргюсън, Хана и Блейк. Тогава се появи Хедли с голям черен чадър.

— Още един изтъркан банален детайл — каза му Дилън. — Погребение и пороен дъжд.

— Струвате ми се ядосан, господин Дилън.

— Просто си мисля, че заслужаваше по-добър живот.

— Вие си разчистихте сметките с копелето от нейно име.

— Единственото хубаво нещо, което ѝ се случи.

Двамата останаха така встрани, докато траурната процесия с ковчега излезе от църквата и тръгна към мястото, където се намираще фамилната гробница.

— Беше забележителна жена — каза Хедли. — Само ако знаехте колко много направи тя за мен.

— Разкажи ми.

— Нейният адвокат ми се обади тази седмица. Завещала ми е един милион лири от личното си състояние и къщата на Саут Одли стрийт.

— Тя те обичаше, Хедли. Искала е да се погрижи за теб.

— Това са много пари, господин Дилън. — В очите на Хедли се появиха сълзи. — Само пари. Каква е ползата от тях, щом рано или късно всички си отиваме от този свят?

Дилън го потупа по рамото. Двамата се присъединиха към процесията. До тях се доближиха Фъргюсън, Бърнстейн и Блейк.

Поставиха ковчега в гробницата. Викарият произнесе надгробното слово. После бронзовите врати се затвориха. Дъждът валеше неумолимо. До табелката с надпис „Майор Питър Ланг, кавалер на Военен кръст, офицер от Шотландската гвардия и Специалната въздушна служба, 1966–1996. Почивай в мир.“ се добави още една — „Хелън Ланг, Всички много те обичаме. Починала през 1999 г.“

— Аз предложих този текст каза Хедли. Знаем, че нямаше да ѝ харесат разни възвишени слова.

— Забележително — каза Фъргюсън. — Венци от британския министър-председател и от американския президент. Подобно нещо не се вижда всеки ден.

Хората започнаха да се разотиват. Те тръгнаха към паркинга. Там имаше и една лимузина на американските ВВС, зад волана на която седеше униформен сержант.

— Обратно в Щатите ли се връщаш, Блейк? — попита Дилън.

— Имам много работа, мой скъпи ирландски приятелю. Знаеш как е.

— Определено.

— Довиждане, генерале. — Блейк подаде ръката на Фъргюсън, целуна Хана и седна отзад в лимузината, след което колата потегли.

Хората и колите бяха оредели, когато Фъргюсън каза:

— Ами това беше.

Отидоха до даймлера, шофьорът отвори вратата отзад и те влязоха. Дилън седна срещу Хана и Фъргюсън. Ирландецът затвори стъклото откъм шофьора.

— Чувствала ли си се някога страшно уморена, любов моя? — попита той Хана. — Ама много уморена.

— Знам, Шон, знам.

Даймлерът потегли.

— Ами сега какво? — попита Дилън.

— Все още има проблеми за решаване, Дилън — отвърна Фъргюсън. — Близкия изток, Африка, Босна. — Той сви рамене. — Само Ирландският въпрос се промени, след като потръгна мирният процес.

— Щом вярвате в мирния процес, генерале, значи можете да повярвате във всичко.

Дилън се облегна назад в удобната седалка, скръсти ръце и затвори очи.

Издание:

Автор: Джак Хигинс

Заглавие: Мишена — Белият дом

Преводач: Весела Еленкова; Николай Николов; Петър Нинов

Година на превод: 2004

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателска къща „Плеяда“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2004

Тип: роман (не е указано)

Националност: английска (грешно указана американска)

Редактор: Лилия Анастасова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15613>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.